

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

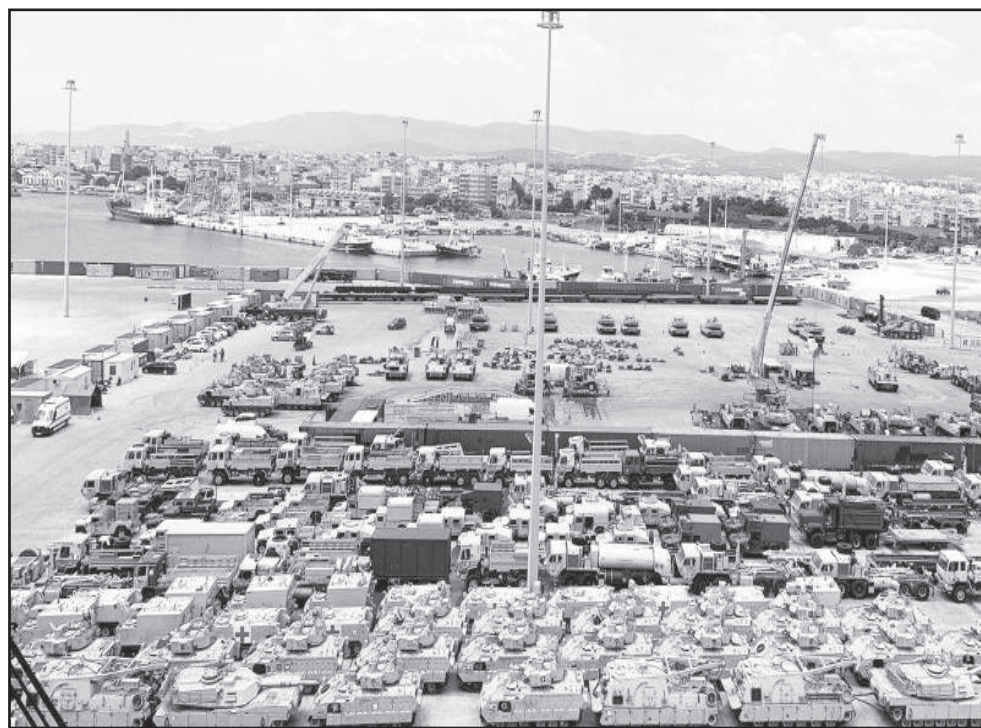
Φύλλο 483 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ραγδαία εξάπλωση της φτώχειας - “Πρόθυμος” των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ η κυβέρνηση

ΚΑΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ στον Πόλεμο

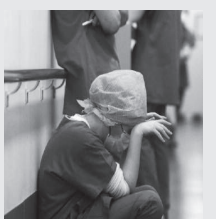
ΚΑΤΩ η Ακρίβεια

Απεργία 6/4

Κάτω η πολεμοκάπηλη
κυβέρνηση της
φτώχειας

σελ. 6

Εργαζόμενοι

Το ΕΣΥ στην
εντατική

σελ. 7

Κολομβία

Συντριβή των
νεοφιλελεύθερων

σελ. 11

Ιστορία

Η νίκη της
βιετναμέζικης
επανάστασης

σελ. 14

Η τυποκτόνα τροπολογία να καταργηθεί !

Η κυβέρνηση Γ. Ράλλη της ΝΔ το 1981 είχε ψηφίσει τον νόμο 1178/1981, που έμεινε στην ιστορία σαν τυποκτόνος. Αυτός ο νόμος -ανάμεσα σε άλλα- προβλέπει: α) Βαρύτατα πρόστιμα και αποζημιώσεις υποβάλλονται στον εκδότη του εντύπου (εφημερίδας ή περιοδικού), για όποιους θίγονται από δημοσιεύματα του εντύπου, β) Πρόστιμα και αποζημιώσεις υποβάλλονται και στον διευθυντή και τον συντάκτη του «επιλήψιμου» άρθρου ή δημοσίευματος, γ) Ο ιδιοκτήτης του εντύπου (εφημερίδας ή περιοδικού) υποχρεούται να ορίζει εκδότη και διευθυντή, και να κάνει γνωστά τα στοιχεία τους.

Η αντιδραστική νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη προχώρησε ακόμη περισσότερο στον περιορισμό των δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών αυτή τη φορά περιορίζοντας την ελευθερία του τύπου. Αυτή η τυποκτόνα τροπολογία έρχεται μετά από μια ατελείωτη σειρά μέτρων, αντιδραστικών και αντιδημοκρατικών νόμων, όπως: Ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων οργανισμών, της εκπαίδευσης, της υγείας κ.ά., καθιέρωση πανεπιστημιακής αστυνομίας, περιορισμός στο ελάχιστο του δικαιώματος διαδήλωσης (ν. 4703/2020), ασφυκτικός έλεγχος από το κράτος των συνδικάτων και του δικαίωματος της συλλογικότητας και της

απεργίας (ν. 4808/2021) κ.λπ.

Αυτή η τροπολογία, προβλέπει: α) Για τις εφημερίδες, και μόνο για αυτές, ότι πρέπει υποχρεωτικά να ορίζουν διευθυντή και διευθυντή σύνταξης, που να είναι μέλη του επαγγελματικού σωματείου των δημοσιογράφων, β) Το κακόφημο κυβερνητικό όργανο ΕΣΡ (Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης) θα ελέγχει τις εφημερίδες και θα επιβάλει πρόστιμα στους υπεύθυνους του εντύπου, όπως και στον ιδιοκτήτη (που κατέχει το 50% της εκδοτικής εταιρείας), γ) Τα πρόστιμα θα εισπράττονται απευθείας από το πρακτορείο διανομής Άργος, του ημέτερου ολιγάρχη και κουμπάρου Βαγγέλη Μαρινάκη! Και αυτό το μέτρο/τροπολογία γίνεται κατά παράβαση των πιο θεμελιωδών διατάξεων του Συντάγματος που αφορούν την ελευθερία του τύπου (άρθρο 14) και ανήκει στο «παρασύνταγμα» και στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που οικοδομεί μεθοδικά η αντιδραστική κυβέρνηση της ΝΔ.

Με περισσή αυθάδεια ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε για την τυποκτόνα τροπολογία που ψήφισαν μεσάνυχτα στη Βουλή στις 22/3, ότι: «Οι διατάξεις που ψηφίσαμε στη Βουλή αποσκοπούν στο να δώσουν διαφάνεια και ταυτότητα στα έντυπα.»! Αυτό που ισχύει είναι το ακριβώς αντίθετο, και

πρόκειται για την εξόντωση της ελευθερίας του τύπου και ιδιαίτερα του μικρού αριστερού και μαχητικού τύπου, που είναι και ο πιο ενοχλητικός για τις αστικές δυνάμεις και το σύστημά τους.

Τέλος, η στιγμή που έρχεται αυτό το αντιδημοκρατικό και ανελεύθερο μέτρο σχετίζεται με την βάρβαρη επίθεση της κυβέρνησης στα συμφέροντα των εργαζομένων, με την ακρίβεια που ροκανίζει το εισόδημα των λαϊκών λέξεων, με τις τεράστιες δαπάνες για εξοπλισμούς, με την αποστολή εκστρατευτικού σώματος στο Μάλι, με την εμπλοκή της χώρας και την αποστολή όπλων στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο της Ουκρανίας

Η εφημερίδα «Εργατική Πάλη» δεν είναι καπιταλιστική επιχείρηση, λειτουργεί δημοκρατικά και διευθύνεται από μια Συντακτική Επιτροπή. Δεν είναι ουδέτερη ούτε ανεξάρτητη, αυτές οι μάσκες και υποκρισίες ανήκουν στον αστικό τύπο και γενικότερα στα καπιταλιστικά ΜΜΕξαπάτησης. Η εφημερίδα «Εργατική Πάλη» είναι στρατευμένη στην υπηρεσία των συμφερόντων των εργαζομένων, όλων των «από κάτω», των καταπιεζομένων και στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Η Συντακτική Επιτροπή της ΕΠ
26/03/2022

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή
- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

1922: 100 χρόνια από την Μικρασιατική Καταστροφή

Συγγραφείς: Καζλάρη Σοφία – Ιωαννίδης Μάριος

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2022

Σελίδες: 66

Τιμή: 2 ευρώ

Φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια από την Μικρασιατική Καταστροφή, την ήττα της ιμπεριαλιστικής Μικρασιατικής Εκστρατείας 1919-1922 του ελληνικού καπιταλισμού. Η Εκστρατεία και η ήττα έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση του ελληνικού καπιταλισμού, του εργατικού κινήματος και γενικότερα στην σύγχρονη ιστορία της χώρας. Ακόμη είχαν σαν αποτέλεσμα χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, εκατομμύρια πρόσφυγες που ξεριζώθηκαν από της εστίες καταγωγής τους ή που ανταλλάχθηκαν κατόπιν συμφωνίας των κυβερνήσεων Ελλάδας-Τουρκίας και άλλων βαλκανικών χωρών. Όλα αυτά και πολύ περισσότερα, που υπέφεραν οι λαοί της Εγγύς και Μέσης Ανατολής, οφείλονται στους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών εκείνης της εποχής, κυρίως Αγγλίας και Γαλλίας και δευτερευόντως Ιταλίας και Γερμανίας. Αυτό δε σημαίνει ότι οι αστικές τάξεις κάποιων χωρών της περιοχής είναι ανεύθυνες για ότι έγινε, και κυρίως της ελληνικής αστικής τάξης η οποία ανέλαβε εργολαβικά να εκτελέσει-προσδοκώντας να αρπάξει ένα κομμάτι από την λεία- ένα μέρος από τους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών με την «κωδική» ονομασία: Διαμελισμός της Οθωμανικής

Αυτοκρατορίας.

Από τα τέλη περίπου του 17ου αιώνα θα αρχίσει η κρίση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που θα μείνει στην ιστορία σαν Ανατολικό Ζήτημα. Ωστόσο αυτή η κρίση θα σέρνεται μέσα στην ιστορία σαν εκκρεμότητα για πολλά-πολλά χρόνια, χωρίς να βρίσκεται «λύση». Ο «μεγάλος Ασθενής», όπως ονομάστηκε αργότερα, παρήκμαζε και σάπιζε αλλά παρόλα αυτά επιζούσε. Ο λόγος που ο «Μεγάλος Ασθενής» κατόρθωνε να επιβιώνει δεν οφείλονταν στις δικές του ικανότητες, αντοχές ή δυνάμεις αλλά επειδή δεν συμφωνούσαν στο μοίρασμα οι τότε μεγάλες δυνάμεις. Από τα τέλη του 18ου αρχές του 19ου αιώνα θα αρχίσουν να δημιουργούνται κάποιες προϋποθέσεις για συμφωνία.. και ο «Μεγάλος Ασθενής» θα πάρει το δρόμο για το χειρουργείο της Ιστορίας. Οι μεγάλες δυνάμεις της εποχής (Αυστροουγγαρία, Τσαρική Ρωσία, Γαλλία και Αγγλία), μετά από πολλές διαμάχες και συγκρούσεις θα δουν τα συμφέροντά τους να συγκλίνουν στο διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, όχι όμως και στο μοίρασμα μεταξύ τους.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψυλικατζίδικο “Ψυλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άποψή μας

Η κοροϊδία τους δεν έχει τέλος

Τα μέτρα που ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης και εξειδίκευσαν οι υπουργοί της κυβέρνησης την άλλη μέρα (17/3), είναι σαν όλα τα μέτρα «ανακούφισης και ενίσχυσης των αδυνάτων ή ευπαθών ομάδων» που έχουν πάρει μέχρι τώρα οι νεοφιλελεύθεροι για την καταπολέμηση της ακρίβειας της φτώχειας κ.λπ.: κοροϊδία και φιλοδωρήματα. Μπορεί να μην φτάνουν, είπε ο Μητσοτάκης, «αλλά είναι το καλύτερο δυνατό ρεαλιστικά», προσπαθώντας να δικαιολογηθεί για τα 14 ευρώ επιπλέον επιδότηση στους τρομακτικά αυξημένους λογαριασμούς του ρεύματος των εκατοντάδων ευρώ και τα 13 ευρώ για τη βενζίνη, με τα οποία πλέον δεν γεμίζει ούτε μηχανάκι. Άλλωστε, αυτά τα φιλοδωρήματα προέρχονται κυριολεκτικά από την φοροαφαίμαξη των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, από αυτή που έχει προκύψει από την αύξηση των κρατικών εσόδων λόγω αύξησης του ΦΠΑ και του ειδικού φόρου των καυσίμων –εκτός από τη γενική– ένεκα της αύξησης των τιμών. Και βέβαια με αυτά τα φιλοδωρήματα η αντιδραστική κυβέρνηση της ΝΔ, κανέναν δεν μπορεί να ξεγελάσει, ούτε να καλμάρει τη διογκούμενη λαϊκή οργή απέναντι σε μια πολιτική που βυθίζει ολοένα και μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού στη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Ακόμη, θα δοθούν 200 ευρώ σε 676.735 χαμηλοσυνταξιούχους με ετήσιο ατομικό φορολογητέο εισόδημα (φορολογικού έτους 2020) έως 7.200 ευρώ, δηλαδή 600 ευρώ το μήνα ή ετήσιο οικογενειακό φορολογητέο εισόδημα έως 14.400 ευρώ. Ενώ επίσης 200 ευρώ θα λάβουν 34.964 ανασφάλιστοι υπερήλικες και άνθρωποι με αναπηρία. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτά τα χρήματα είναι πολύ λιγότερα από το ΕΚΑΣ που έπαιρναν οι χαμηλοσυνταξιούχοι πριν την κατάργησή του από τον ΣΥΡΙΖΑ, και ακόμη λιγότερα από την 13η και 14η σύνταξη πριν την καταργήσει η ΝΔ. Επι-

πλέον, 2-3 ακόμη μέτρα που ανακοινώθηκαν είναι ασήμαντα σε βαθμό που δεν χρειάζεται να αναφερθούν.

Κόλαση η ζωή των εργαζομένων

Σύμφωνα με μια πρόσφατη έρευνα του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ η ακρίβεια έχει δραματικές επιπτώσεις στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Συγκεκριμένα στην παραπάνω έρευνα οι ίδιοι οι εργαζόμενοι δήλωσαν:

- το 74% ότι η άνοδος των τιμών τους οδήγησε να μειώσουν τις δαπάνες θέρμανσης.
- το 60% ότι μείωσε τα βασικά κατανάλωτικά αγαθά
- το 80% ότι μείωσε τις δαπάνες ψυχαγωγίας

Αυτά τα στοιχεία κάνουν τους εργαζόμενους: α) να δηλώνουν σε ποσοστό 61% απογοητευμένοι για το μέλλον, β) να θεωρούν σε ποσοστό μόνο 3%, ως λύση τα φιλοδωρήματα της κυβέρνησης, γ) το 49% να ζητάει μείωση των ειδικών φόρων και των φόρων κατανάλωσης, δ) το 43% να ζητάει αύξηση του κατώτατου μισθού.

Όμως, όσο και αν περιορίσουν τις δαπάνες τους οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα δεν είναι δυνατόν να καλύψουν τις απώλειες που υφίσταται το γλίσχρο εισόδημά τους λόγω της ακρίβειας. Όπως ανακοινώθηκε από την Ευρωπαϊκή Στατιστική Αρχή (Eurostat) ο πληθωρισμός τον Μάρτιο διαμορφώθηκε στο 8% (κάνοντας ένα σημαντικό άλμα από το 7,2% του Φεβρουαρίου) και θεωρείται βέβαιο πως όταν ανακοινωθούν τα επίσημα στοιχεία από την ΕΛΣΤΑΤ μπορεί να είναι και 8,5%! Σε ακόμη χειρότερη θέση θα

βρεθούν οι συνταξιούχοι αν λάβει κανένας υπόψη ότι σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία: α) 1.038.277 συνταξιούχοι (42,28%) έχουν μηνιαίο εισόδημα μικρότερο από τα 700 ευρώ μεικτά, και β) 937.014 κύριες συντάξεις (34,06% του συνόλου) είναι μέχρι τα 500 ευρώ μεικτά, που δείχνει ότι τουλάχιστον το 1/3 των συνταξιούχων βρίσκονται κάτω από τα επίσημα όρια της φτώχειας! Με τέτοιες συντάξεις και με την ακρίβεια να μεγαλώνει όλο και περισσότερο, τα ψίχουλα του Μητσοτάκη είναι κοροϊδία. Ακόμη χειρότερη είναι η κατάσταση των ανέργων, που ο αριθμός τους άρχισε πάλι να αυξάνει, και ήδη ξεπέρασε το 1,2 εκατ.

Την ίδια περίοδο που οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα χαρακτηρίζουν ζοφερή την κατάσταση με τα χειρότερα να έρχονται –ακόμη και η απειλή επισιτιστικής κρίσης– άλλοι έχουν τεράστια κέρδη και υπερκέρδη και ξοδεύονται τεράστια ποσά για πολεμικές δαπάνες. Ενώ τα νοικοκυριά δεν μπορούν να πληρώσουν τους φουσκωμένους λογαριασμούς του ρεύματος και η αντιδραστική νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση τους επιδοτεί μόνο με 14 ευρώ, οι εταιρείες ηλεκτρικής ενέργειας στο πρώτο δίμηνο είχαν υπερκέρδη 1,4 δισ. ευρώ που μπορούν να φτάσουν μέχρι το τέλος του 2022 τα 4 δισ. ευρώ! Για να «καλύψει» αυτά τα προκλητικά υπερκέρδη ο Μητσοτάκης –υποκρινόμενος ότι δεν το γνωρίζει– υποσχέθηκε, εάν πράγματι υπάρχουν, να τα φορολογήσει με 90%. Είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι δεν πρόκειται να επιβάλει κανένα φόρο και το πιθανότερο είναι να ανακοινώ-

σει και άλλες φοροαπαλλαγές.

Φτάνει πια η κοροϊδία

Όλο και πιο συχνά ο Μητσοτάκης μιλάει για την «ανηφόρα», την «αστάθεια και την αβεβαιότητα» που έχουμε μπροστά μας. Όμως, όπως πάντα, λέει ψέματα και προσπαθεί να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό. Όπως έχει αποδείξει αυτή η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση, η «ανηφόρα» και οι «δημοσιονομικές αντοχές της οικονομίας» δεν αφορούν όλους. Αφορούν τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, όλους τους «από κάτω», που αν και δουλεύουν περισσότερο, κάτω από όλο και χειρότερες συνθήκες, βλέπουν το βιοτικό τους επίπεδο να μειώνεται και επιπλέον να ροκανίζεται από την ακρίβεια και στον ορίζοντα να έρχεται η επισιτιστική κρίση. Δεν αφορούν τους καπιταλιστές που για την αύξηση της κερδοφορίας τους χρηματοδοτούνται από τα κρατικά ταμεία και το λεγόμενο Ταμείο Ανάκαμψης, ψηφίζονται δήθεν «αναπτυξιακοί νόμοι» κ.λπ.

Για να σωθούμε από αυτούς τους αντιδραστικούς κανίβαλους πρέπει να οργανωθούμε και να ξεκινήσουμε διαρκείς κινητοποιήσεις για να τους ανατρέψουμε και να τους στείλουμε εκεί που πραγματικά αξίζουν, στο καλάθι των αχρήστων. Η γενική απεργία της 6ης Απριλίου πρέπει να είναι μαζική, δυναμική και μόνο η αρχή των διαρκών κινητοποιήσεών μας. Είμαστε η δύναμη και μπορούμε να τους ανατρέψουμε. Είμαστε οι παραγωγοί του πλούτου, όλων των αγαθών και μπορούμε να τα διαχειριζόμαστε εμείς, αρκεί να το πιστέψουμε και να οικοδομήσουμε τις δικές μας οργανώσεις, κοινωνικές και πολιτικές. Κατά την περίοδο που έχει ανοίξει, με την κρίση να χειροτερεύει, τον πόλεμο να επιδεινώνει ακόμη περισσότερο την κατάσταση, κάθε εφησυχασμός και αδράνεια βλάπτει εμάς τους ίδιους.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ το Γενάρη του 2022, οι άνεργοι στην Ελλάδα ήταν 587.152 άτομα ή το 12,8% του ενεργού πληθυσμού (σημείωση: απασχολούμενος –δηλαδή όχι άνεργος– θεωρείται όποιος εργάζεται για τουλάχιστον 1 ώρα/βδομάδα έναντι αμοιβής ή κέρδους). Για πραγματική σύγκριση των στατιστικών αναφέρουμε πως οι εγγεγραμμένοι στον ΟΑΕΔ άνεργοι τον ίδιο μήνα (1/2022) ανέρχονταν σε 1.112.551 ή το 24% του ενεργού πληθυσμού! Ακόμα, σύμφωνα με την «ΕΡΤΑΝΗ» για τους μήνες Γενάρη και Φλεβάρη του 2022, καταγράφεται αρνητικό ισοζύγιο προσλήψεων/απολύσεων, ή πιο συγκεκριμένα: οι προσλήψεις ανέρχονται σε 291.751, ενώ οι απολύσεις σε 302.366, δηλαδή επιπλέον 10.615 άνεργοι, μόλις μέσα σε ένα δίμηνο. Αξίζει να αναφερθεί ακόμα πως από το σύνολο των ανέργων οι 399.401 είναι άνδρες, ενώ οι 702.040 γυναίκες (ή 36,26% και 63,74%, ποσοστό σχεδόν διπλάσιο), ενώ οι 173.823 του συνόλου είναι απόφοιτοι τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Σε πρωτοφανή επίπεδα κινείται ο δείκτης τιμών τροφίμων σύμφωνα με τη Διεθνή Οργάνωση Τροφίμων και Γεωργίας (FAO), με τον δείκτη να αγγίζει το 135.4 τον Γενάρη του 2022, και το 140,7 τον Γενάρη, ή με άλλα λόγια σημείωσε 20,7% αύξηση (κυρίως σε φυτικά έλαια, δημητριακά και γαλακτοκομικά προϊόντα) σε σχέση με τον Φλεβάρη του 2021. Σύμφωνα με την ίδια πηγή (FAO), ο δείκτης τιμών στα φυτικά έλαια αυξήθηκε κατά 8,5% μόλις σε ένα μήνα (2/2022) (Ρωσία και Ουκρανία κατέχουν το 80% της παγκόσμιας παραγωγής ηλιέλαιου). Επιπλέον οι τιμές των δημητριακών αυξήθηκαν κατά 3% τον ίδιο μήνα (+15% σε ετήσιο επίπεδο), του καλαμποκιού κατά 5,1% και του σιταριού κατά 2,1%.

Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕCHR) η Ελλάδα ανήκει στις χώρες της ΕΕ με διαρκή «ανικανότητα» να προσαρμοστεί στις αποφάσεις του δικαστηρίου και να προστατεύσει τα ανθρώπινα δικαιώματα στην επικράτεια της (432 αποφάσεις έχουν εκδοθεί για μη συμμόρφωση της διοίκησης στις εθνικές δικαστικές αποφάσεις, για αστυνομική βία, ελευθερία της έκφρασης και περιουσιακά δικαιώματα). Συνολικά αυτή τη στιγμή εκκρεμούν 1,405 υποθέσεις προς εκδίκαση για τη χώρα, κατατάσσοντας την 3η στην λίστα των χωρών της ΕΕ, μετά την Ρουμανία και την Ιταλία. Οι προσφυγές που έγιναν στο ΕCHR το 2018 εναντίον της Ελλάδας ήταν 420, το 2019 344, το 2020 658, ενώ το 2021 έσπασαν κάθε ρεκόρ ανερχόμενες στις 912, ωστόσο μόνο ένα πολύ μικρό κομμάτι εξ αυτών φτάνει να εκδικαστεί. Τα αδικήματα και οι παραβιάσεις άρθρων για τις οποίες κατηγορείται η χώρα πιο συχνά είναι: 1) απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση συλληφθέντων και προσαχθέντων 2) ελλιπής έρευνα/εξέταση στοιχείων υποθέσεων 3) δικαίωμα στην ελευθερία και την ασφάλεια, 4) δικαίωμα σε δίκαιη δίκη 5) δικαίωμα σε αποτελεσματική θεραπεία και πλήθος άλλων άρθρων που διασφαλίζουν δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα. Τέλος αξίζει να αναφερθεί πως, μόνο την περίοδο 2011-2021 η Ελλάδα πλήρωσε περίπου 28 εκατομμύρια ευρώ για αποζημιώσεις που επιδικάστηκαν από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Σε αβάσταχτα επίπεδα η ακρίβεια εν μέσω πολέμου

Η κατακύλα του βιοτικού επιπέδου δεν έχει τελειωμό για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με τη νέα έκρηξη της ακρίβειας. Ο πληθωρισμός έφτασε στο 7,2% τον Φεβρουάριο, έχοντας αυξηθεί κατά 1% από τον προηγούμενο μήνα. Και είμαστε ακόμα στην αρχή που μόλις γίνονται ορατά τα αποτελέσματα του πολέμου στην παγκόσμια οικονομία: σύμφωνα με το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής, ο πληθωρισμός μπορεί να φτάσει και το 11% μέχρι το τέλος του 2022.

Θα πρέπει να γυρίσουμε πολλές δεκαετίες πίσω για να δούμε παρόμοιες αυξήσεις τιμών. Συγκριτικά όμως τα οικονομικά μεγέθη σήμερα είναι πολύ χειρότερα. Οι ρυθμοί ανάπτυξης, οι αυξήσεις μισθών μέσω της αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής τους και η χρήση νομισματικών και προστατευτικών πολιτικών (π.χ. υποτίμηση δραχμής, επιβολή δασμών για την θωράκιση της εγχώριας παραγωγής κ.λπ.), αποτελούσαν εργαλεία για την αντιμετώπιση του φαινομένου. Από τότε έχουν γίνει σημαντικές αλλαγές –προς το χειρότερο– για τον ελληνικό καπιταλισμό. Μνημόνια, χρέη, αποεπένδυση, ανεργία και καθήλωση μισθών συνθέτουν τα κομμάτια της «χρεωκοπίας διαρκείας» που έχει υποπέσει ο ελληνικός καπιταλισμός, σε μια πορεία χωρίς φρένα προς τον γκρεμό. Ειδικά για τις επενδύσεις, τα τελευταία 12 χρόνια, όχι μόνο δεν πραγματοποιούνται, αλλά δεν γίνονται καλά-καλά οι αποσβέσεις, με αποτέλεσμα τα μηχανήματα να φθείρονται χωρίς να συντηρούνται/αντικαθίστανται, η παραγωγικότητα να πέφτει και το κόστος παραγωγής να αυξάνεται.

Η ακρίβεια εξαφανίζει τους μισθούς

Οι ανατιμήσεις αφορούν αγαθά και υπηρεσίες ευρείας κατανάλωσης: το ηλεκτρικό ρεύμα παρουσιάζει αύξηση κατά 71%, το φυσικό αέριο κατά 78,5%, τα έλαια 16,8%, τα λαχανικά 15,2% το αρνί και το κατσίκι 14,4%, σε σχέση με πέρυσι. Σύμφωνα με τον Γενικό Δείκτη Τιμών Καταναλωτή της ΕΛΣΤΑΤ, μόνο μέσα σ' ένα μήνα αυξήθηκαν: κατά 2% η ομάδα «τρόφιμα και μη αλκοολούχα ποτά», 2,9% η ομάδα «στέγαση» (πετρέλαιο, αέριο, ρεύμα) και 2,9% η ομάδα «μεταφορές» (σχεδόν αποκλειστικά λόγω της αύξησης της βενζίνης). Η αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 2% (ακόμα αναμένεται), είναι σταγόνα στον ωκεανό μπροστά στην πραγματική μείωση μισθών που συντελείται, με την απώλεια λόγω του πληθωρισμού να υπολογίζεται τουλάχιστον στο 1/6 του μισθού – κι αυτό πριν τον πόλεμο. Κι είναι ακόμα πολύ νωρίς, αφού ακόμα δεν έχουν φανεί οι επιπτώσεις από τους περιορισμούς της Ρωσίας στις εξαγωγές αγροτικών προϊόντων, αλλά και την απόφαση Πούτιν για την πώληση του φυσικού αερίου μόνο σε ρούβλια προς τους ευρωπαίους. Μέσα στον Μάρτιο, ηλιέλαιο και αλεύρι, δύο προϊόντα που είναι σε μεγάλη κλίμακα εισαγόμενα από Ρωσία και Ουκρανία έχουν 100% αύξηση σε τιμολόγια χονδρικής!

«Μέτρα» ψίχουλα

Ποια ήταν η απάντηση της κυβέρνησης σε αυτό το τσουνάμι ανατιμήσεων; 40 ευρώ επιδότηση στα καύσιμα για 3 μήνες. Την ίδια στιγμή ο Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης στα καύσιμα είναι το 60% της τιμής του αλλά οι νεοφιλελεύθεροι της ΝΔ δεν βλέπουν τις πεινασμένες οικογένειες που υπάρχουν και θα υπάρξουν, παρά μόνο τα έσοδα που φέρνουν οι (ταξικά άδικοι) έμμεσοι φόροι για να εξυπηρετούν την αποπληρωμή του τοκογλυφικού δημόσιου χρέους. Έτσι, κανένα πλαφόν σε τιμές, ούτε

καν μείωση του ΦΠΑ (ακόμα συζητιέται αν γίνεται «δημοσιονομικά» να μειωθεί ο φόρος στο ψωμί από 13 σε 6%) δεν έχει μπει σε εφαρμογή.

Μεγάλωσαν τα κέρδη τους οι (ιδιωτικοποιημένοι) πάροχοι ενέργειας!

Οι ξέφρενες αυξήσεις στα τιμολόγια ρεύματος και φυσικού αερίου είναι μαυραγορίτικου τύπου και μπορούν να εξηγηθούν ελάχιστα με την «συγκυρία». Στην Ελλάδα υπάρχει μια από τις πιο υψηλές τιμές ρεύματος ανά μεγαβατώρα στην Ευρώπη. Παράλληλα με τον τζόγο στα χρηματιστήρια ενέργειας, οι ιδιώτες πάροχοι ενέργειας έχουν βγάλει τεράστια κέρδη από τις ανατιμήσεις. Ενώ ο ίδιος ο υπουργός Ενέργειας, Κ. Σκρέκας δήλωσε ότι τον Μάρτιο, το μεταβλητό κόστος για μια μονάδα φυσικού αερίου της ΔΕΗ έφτανε τα 193 ευρώ ανά μεγαβατώρα, οι επιχειρήσεις τιμολογούσαν μέχρι και τα υπερδιπλάσια στην χονδρική, με τα παραπάνω κέρδη τους να υπολογίζονται σε 500 εκατομμύρια από τον περασμένο Αύγουστο. Ουσιαστικά πληρώνουμε, αποκλειστικά για να βγάλουν (αφορολόγητα κιάλας) παραπάνω κέρδη τα αρπακτικά, με την κυβέρνηση να συνεργεί στην ληστεία.

Στα πρόθυρα της επισιτιστικής κρίσης

Όλοι αναφέρονται στην ενδεχόμενη έλλειψη τροφίμων στην Ευρώπη, εδώ όμως η κυβέρνηση Μητσοτάκη αγνοούσε ακόμα και το μέγεθος των αποθεμάτων τροφίμων στην χώρα. Πέρα από ευχολόγια ότι «δεν θα αντιμετωπίσουμε επισιτιστική κρίση», η αγροτική παραγωγή ήδη ξεχαρβαλωμένη από τις δεκαετίες εφαρμογής της ευρωπαϊκής ΚΑΠ, βρίσκεται στον αέρα λόγω των κυρώσεων προς την Ρωσία, τόσο λόγω αδυναμίας εξαγωγής των παραγόμενων προϊόντων, όσο και λόγω αδυναμίας εισαγωγής λιπασμάτων και ζωοτροφών. Για παράδειγμα, το μαλακό σιτάρι (που βρίσκεται σήμερα στο επίκεντρο) είναι εισαγόμενο κατά 90% επί της κατανάλωσης. Μια αύξηση της παραγωγής τροφίμων για να ανακόψει αυτή την πορεία θέλει γρήγορες και αποφασιστικές κινήσεις, κάτι που δεν συγκινεί την κυβέρνηση, αφήνοντας τους εργαζόμενους και τους φτωχούς εκτεθειμένους στις συνεχείς ανατιμήσεις στα εισαγόμενα προϊόντα.

Πρέπει να φύγουν γιατί θα πεινάσουμε

Το εκρηκτικό μείγμα πολέμου, δομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, ιδιωτικοποιήσεων και νεοφιλελεύθερης διαχείρισης, είναι θανατηφόρο για τους εργαζόμενους και κάνει την ζωή αβίωτη για το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας. Λυσσούσε η κυβέρνηση να εμπλακεί στον πόλεμο και να επιβάλλει κυρώσεις στην Ρωσία μαζί με τους δυτικούς «συμμάχους μας», χωρίς να λογαριάζει το πόσο θα φτωχοποιήσει την κοινωνία από την ακρίβεια. Οι τομείς-κλειδιά της οικονομίας που θα μπορούσαν να συγκρατήσουν τις αυξήσεις, είναι κομματιασμένοι σε καπιταλιστές-αρπακτικά, που συνεχίζουν να βγάλουν υπερκέρδη πάνω στα συντρίμια. Πρέπει να φύγει η επικίνδυνη κυβέρνηση του πολέμου, της φτώχειας και της ακρίβειας και να περάσει η οικονομία στα χέρια αυτών που παράγουν και ζουν στο πετσί τους την κρίση. Με εκτεταμένες εθνικοποιήσεις να πάρουμε πίσω ό,τι έχει ξεπουληθεί, να μπει πλαφόν στις τιμές (ιδιαίτερα σε ενέργεια-τρόφιμα), να καταργηθεί ο ΦΠΑ στα βασικά αγαθά, να αυξηθούν οι μισθοί και να πάρουμε τα λεφτά απ' αυτούς που κερδίζουν πάνω στην φτώχεια. Είναι η μοναδική διέξοδος για να μην ζήσουμε καταστάσεις Κατοχής.

■ Χάρης Μ.

Επίκαιρα...

Ακραία αντιμεταναστευτική πολιτική σε Ελλάδα και Τουρκία

Στις 18 Μάρτη, περίπου 30 Σύριοι πρόσφυγες απεγκλωβίστηκαν από νησίδα του Έβρου μετά από έξι μερόνυχτα αγωνιώδους αναμονής. Βρέθηκαν παγιδευμένοι όταν η αστυνομία τους παρέδωσε σε κουκουλοφόρους, οι οποίοι τους χτύπησαν και τους οδήγησαν εκεί. Για έξι μέρες έτρωγαν από τα σκουπίδια που υπήρχαν πεταμένα από προηγούμενους. Τραγικότερο θύμα της βίας και παράνομης επιχείρησης pushback είναι ο τετράχρονος Αϊμάν Αλ Σαλέχ, που έπεσε στο νερό και πνίγηκε αβοήθητος. Ο Αϊμάν δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από τις ελληνικές αρχές και την ελληνική κυβέρνηση.

Παρόμοιες πρακτικές έχουν σημειωθεί αρκετές φορές το τελευταίο διάστημα. Μια άλλη ομάδα προσφύγων μεταφέρθηκε σε νησίδα του Έβρου στις 19 Γενάρη και παρέμειναν εκεί μέχρι τις 23 Γενάρη, όταν τους παρέλαβε η τουρκική συνοριοφυλακή. Τους χτύπησε βία, με αποτέλεσμα τον θάνατο ενός 33χρονου Σύριου, ενώ τέσσερις τούρκοι της ομάδας φυλακίστηκαν. Στις 30 Γενάρη, η ίδια συνοριοφυλακή τους εγκατέλειψε ξανά σε νησίδα, αφού τελείωσε με την «διαλογή» τους.

Δυο ακόμη πρόσφατες υποθέσεις που αναδεικνύουν περεταίρω την παθιασμένη αντιμεταναστευτική πολιτική της κυβέρνησης αποτελούν η υπόθεση του Σαϊντού Καμαρά, μετανάστη από την Γουινέα, του οποίου η αίτηση ασύλου απορρίφθηκε μετά από τρία χρόνια παραμονής και ένταξης στην ελληνική εκπαίδευση και κοινωνία και η σύλληψη του Νορβηγού φωτογράφου Νουτ Μπράι στις 18 Μάρτη στη Λέσβο με την κατηγορία της κατασκοπίας για δυο φωτογραφικές λήψεις του λιμανιού.

Είναι εμφανές πως η ελληνική, η τούρκικη και λοιπές μεταναστευτικές πολιτικές έχουν πάρει πλέον ολοκληρωτικά την μορφή λυσσασμένου πογκρόμ κατά των προσφύγων, παράνομων επαναπροωθήσεων και βασανιστηρίων. Οι άνθρωποι που στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από έναν εφιάλτη ξυπνούν σε έναν χειρότερο είναι ταξικά μας αδέρφια και μαζί πρέπει να αντιπαλέψουμε την εγκληματική τους μεταχείριση, την εμπλοκή σε οποιαδήποτε εστία πολέμου και την έξοδο της χώρας από Ε.Ε. και ΝΑΤΟ.

Χρηματιστήριο Ενέργειας, Δημοτικά Τέλη και 500 εκατ. ευρώ χρέη

Τους τελευταίους μήνες έχει αναδυθεί στην επιφάνεια μια ακόμη σκοτεινή πτυχή της αγοράς ενέργειας στην Ελλάδα και αφορά την υποκλοπή των δημοτικών τελών ακίνητης περιουσίας (ΤΑΠ) από τους ιδιώτες παρόχους ηλεκτρικής ενέργειας. Οι δεύτεροι λαμβάνουν κανονικά τα τέλη μέσω των λογαριασμών, ως μεσάζοντες - εισπράκτορες των δήμων, μόνο που συστηματικά «ξεχνούν» να τα μεταβιβάσουν. Το συγκεκριμένο χρέος αγγίζει το ποσό των 150 εκατ, ενώ αν συμπεριλάβουμε και τα χρέη προς τους διαχειριστές ΔΕΔΔΗΕ, ΔΑΠΕΕΠ και ΑΔΜΗΕ το ποσό αγγίζει τα 420 εκατ.

Από το 2020 και την ίδρυση του Χρηματιστηρίου Ενέργειας από την κυβέρνηση Μητσοτάκη (Χατζηδάκης), την ενσωμάτωση του 100% της ηλεκτρικής ενέργειας σε αυτό και την συνεχή διαδικασία απολιγνιτοποίησης της παραγωγής της, κάποιοι από τους ιδιώτες παρόχους ενέργειας απολαμβάνουν νόμιμα μια υπερδιόγκωση των κερδών τους μέσω της απομύζησης των νοικοκυριών. Οι ίδιοι λοιπόν αποφάσισαν ότι τα δημοτικά τέλη που καταβάλουν οι πολίτες στους δήμους τους ανήκουν και μπορούν να τα συμπεριλάβουν στα κέρδη τους.

Παρά το γεγονός ότι μέχρι το 2020 τα συνολικά χρέη πέντε εκ' των δεκάξι εταιριών του κλάδου ανέρχονταν στα 350 εκατ. (κυρίως προς τις μονάδες διαχείρισης) οι αρμόδιες αρχές δεν εφάρμοσαν τον Κώδικα Προμήθειας και την διαγραφή τους από το Μητρώο Προμηθευτών. Μετά από δυο χρόνια, η ΡΑΕ (Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας) απέσπειλε προειδοποίηση μόνο σε δυο εξ' αυτών (Volterra - Volton) για διαγραφή τους μέχρι τέλη Μάρτη.

Τέλος, ηχηρή είναι και η απουσία οποιουδήποτε αποτελεσματικού ελέγχου των εταιριών αναφορικά με τις χρεώσεις τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Volton, η οποία για δημοτικά τέλη χρέωνε 3,50 ευρώ/τ.μ. αντί 1,55 ευρώ/τ.μ. (+125%), ενώ για φόρο ηλεκτροδοτούμενων χώρων χρέωνε 3,45 ευρώ/τ.μ. αντί 0,33 ευρώ/τ.μ. (+1000%).

STOP στο νομοσχέδιο Χατζηδάκη για την «ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΟΑΕΔ»

Στις 10 Μαρτίου 2022, ανακοινώθηκε από το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, ότι θα δώσει σε δημόσια διαβούλευση σχέδιο νόμου (ν/σ), με στόχο την «αναδιοργάνωση του ΟΑΕΔ». Τελικά το ν/σ, δόθηκε για διαβούλευση, με τίτλο: «Δουλειές Ξανά: Αναδιοργάνωση Δημόσιας Υπηρεσίας Απασχόλησης και ψηφιοποίηση των υπηρεσιών της, αναβάθμιση δεξιοτήτων εργατικού δυναμικού και διάγνωσης των αναγκών εργασίας και άλλες διατάξεις».

Από την πρώτη στιγμή, ο ίδιος ο Υπουργός Κ. Χατζηδάκης, ανέλαβε, με «ιδιαίτερο και εξαιρετικά επιθετικό τρόπο», ενάντια στους εργαζόμενους, στους άνεργους και στα λαϊκά στρώματα, την παρουσίαση αυτού του ν/σ. Με απύθμενη ψευδολογία, δημαγωγία, υποκρισία και αστειρευτο δογματισμό, γυρνούσε στα «κανάλια» και «πετούσε λάσπη στον αέρα». Μιλώντας: α) για «άνεργους, που πέφτουν θύματα των παθητικών πολιτικών αντιμετώπισης της ανεργίας», που «βολεύονται», από τα επιδόματα ανεργίας ή τις άλλες παροχές, β) για κάποιους που «προτιμάνε» να μην δουλεύουν, να δουλεύουν «λίγο» ή να δουλεύουν «ανασφάλιστοι» και να πληρώνονται «μαύρα». γ) για φαινόμενα κατάχρησης ή απάτης, από μακροχρόνια άνεργους, «υψηλών ετήσιων οικογενειακών εισοδημάτων». Για την ύπαρξη 40.000 μακροχρόνια ανέργων, εγγεγραμμένων στον ΟΑΕΔ, με ετήσιο οικογενειακό εισόδημα, πάνω από 20.000 ευρώ. Για εγγεγραμμένη στα μητρώα ανέργων του ΟΑΕΔ, για 11 έτη, κάτοικο Κηφισιάς, και οικογενειακό εισόδημα 300.000 ευρώ,

το 2020. Αποκορύφωμα, της επιθετικότητάς του, ήταν το τηλεοπτικό σχόλιό του: «Εγώ δεν μίηκα εδώ να καλύπτω απατεώνες»!

Όλες, οι παραπάνω αφορισμοί δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με την πραγματικότητα. Με τα πραγματικά αίτια της ανεργίας, το πραγματικό μέγεθος, τις συνέπειες της, αλλά και τους τρόπους επίλυσης ή έστω ανακούφισης, αυτού του τεράστιου κοινωνικού προβλήματος που την διαλύει. Και αυτό το ξέρει καλά ο «κύριος» «Υπουργός Εργασίας» διότι: 1) Εδώ και 10 περίπου χρόνια, οι εγγεγραμμένοι άνεργοι, στα Μητρώα του ΟΑΕΔ, είναι συνεχώς, πάνω από 1 εκατομμύριο. 2) Οι μακροχρόνια άνεργοι (άνω των 12 μηνών), είναι σταθερά, πάνω από τους μισούς. 3) Άνεργοι είναι κυρίως μισθωτοί, αλλά και μικροαστικά στρώματα, αυταπασχολούμενοι, ελεύθεροι επαγγελματίες, βιοτέχνες κ.λπ. 4) Η πραγματική ανεργία, είναι αρκετά μεγαλύτερη, αν πάρουμε υπόψη την μετανάστευση στο εξωτερικό (περίπου 500.000 κυρίως νέων), όσο και το ότι πολλοί εργαζόμενοι, εξαναγκάζονται, σε μερική, ελαστική, εκ περιτροπής κ.λπ. απασχόληση. 5) Η κοινωνική ασφάλιση των ανέργων – κυρίως τα επιδόματα ανεργίας, αλλά όχι μόνο αυτά-, όπως και η Κοινωνική Ασφάλιση (ΚΑ) γενικότερα στη χώρα μας, κατακτήθηκε, μόνο μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου και τους δυναμικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης, και κυρίως, στην δεκαετία του 1980. 6) Ο ΟΑΕΔ (ιδρύθηκε, το 1969, εν μέσω της στρατιωτικής χούντας) με τον Ν. 1545/1985, «απόχτησε» τον κοινωνικό του χαρακτήρα, της προστασίας έναντι της ανεργίας, ΟΛΩΝ

των ανέργων ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΧΩΡΑ, με τα όποια επιδόματα και τις όποιες παροχές. Μέχρι τότε, οι όποιοι κρατικοί οργανισμοί υπήρχαν, ΟΑΑΑ(1954) ή ΕΟΜΠΑ(1939), αποτελούσαν (με ευθύνη των εργοδοτών, του κράτους και των κυβερνήσεων) κάτι σαν γραφεία ευρέσεως (φθηνής) εργασίας, και η όποια ασφάλιση-επιδότηση ανεργίας, αφορούσε, ελάχιστους, εργαζόμενους, επιχειρήσεις ή κλάδους, μόνο όσους/ες είχαν ιδρύσει Ταμεία Ασφάλισης. 7) Ο ΟΑΕΔ, εδώ και 40 περίπου χρόνια, αποτελεί έναν σημαντικό Οργανισμό Κοινωνικής Ασφάλισης, όχι μόνο έναντι της ανεργίας. Προστατεύει, τους ανέργους. Παρέχει εκπαιδευτικά, επιμορφωτικά κ.λπ. προγράμματα ή προγράμματα κατάρτισης ή μαθητείας, σε δικές του δομές. Και επίσης παρέχει ή παρείχε, σε εκατομμύρια εργαζόμενους, άνεργους, ασφαλισμένους, ακόμη και ανασφάλιστους, πάρα πολλές παροχές, π.χ. επίδομα μητρότητας, βρεφονηπιακών σταθμών, κοινωνικού τουρισμού, αγοράς βιβλίων ή εισιτηρίων θεάτρου, για εργατική κατοικία κ.λπ. 8) Για όλες αυτές τις παροχές, υπήρχαν και υπάρχουν κρατήσεις, επί του μισθού ή του μεροκάματου και για όλες αυτές –που κατακτήθηκαν με κόπο, αίμα και αγώνες– αποκλειστικά υπεύθυνοι, ήταν οι εργοδότες, το κράτος και οι κυβερνήσεις, που όχι μόνο δεν έδιναν τη «συμμετοχή τους», αλλά έκλεβαν και τα αποθεματικά. 9) Σε όλες αυτές τις παροχές, του ΟΑΕΔ, προς τους άνεργους (και όχι μόνο), υπήρχαν και υπάρχουν προϋποθέσεις για να χορηγηθούν. 10) Το ίδιο το επίδομα ανεργίας (407 ευρώ) χορηγείται για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα (το πολύ 12 μήνες), υπό

προϋποθέσεις και εξαιτίας αυτού ενώ οι εγγεγραμμένοι άνεργοι τον Φεβρουάριο 2022 ανέρχονταν σε 1.101.441, επιδότηση ανεργίας έπαιρναν μόνο 212.961. Μόνο το 19,19% ή 1 στους 5!

Οι κραυγές του «Υπουργού» «Εργασίας», δεν ξεγελούν κανέναν. Ο μοναδικός σκοπός του είναι, να περάσει το ν/σ: i) για να επιβάλλει ακόμη πιο ασφυκτικό έλεγχο στην διοίκηση, και κυρίως για να απομακρύνει κάθε υποψία κοινωνικού ή δημόσιου ελέγχου. ii) για να μοιράσει σε ιδιωτικά ΚΕΚ ή ΙΕΚ, αλλά και απευθείας σε επιχειρήσεις, περίπου 4 δισ. ευρώ (από Ταμείο Ανάκαμψης), κυρίως για προγράμματα «επαγγελματικής κατάρτισης», αλλά και για «Δημιουργία χώρων φύλαξης βρεφών εντός επιχειρήσεων». iii) για να «αξιοποιηθεί», την ακίνητη περιουσία του ΟΑΕΔ, του ΟΕΕ (Οργανισμού Εργατικής Εστίας) και του ΟΕΚ (Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας), με την βοήθεια (και το αζημίωτο) των ιδιωτών (ΣΔΙΤ). iv) Για να μειώσει ακόμη περισσότερο, τον αριθμό των επιδοτούμενων ανέργων αλλά και των εγγεγραμμένων στα Μητρώα, αν αρνηθούν την ένταξή τους σε δουλειά ή σε πρόγραμμα κατάρτισης, ή αν δεν «συνεργάζονται», με τον «εργασιακό σύμβουλο» κ.λπ. v) Για να επιβάλλει, αργά ή γρήγορα, προϋποθέσεις-κριτήρια εισοδηματικά κ.λπ., τόσο για την εγγραφή στα Μητρώα ανέργων, όσο και στην επιδότηση ανέργων. Για παράδειγμα, θα εγγράφονται σαν άνεργοι ή θα επιδοτούνται, μόνο οι απολυμένοι, που έχουν οικογενειακό ετήσιο εισόδημα, μέχρι 12.000 ή 14.000 ευρώ!

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Όχι στην κοροϊδία - πραγματικές αυξήσεις σύμφωνα με τις ανάγκες μας!

Η νέα αύξηση στον κατώτατο μισθό θα είναι πολύ μεγαλύτερη του 2%», επανέλαβε σε τηλεοπτική του συνέντευξη ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης ταυτόχρονα όμως, εναρμονισμένος πλήρως με τις εργοδοτικές ενώσεις, έτρεξε να καθησυχάσει θέτοντας ένα ανώτατο όριο λέγοντας ότι «θα πάμε τόσο, όσο αντέχουν οι δυνατότητες των μικρομεσαίων επιχειρήσεων». Η εύλογη απορία βέβαια είναι, πόσο αντέχουν οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις; Ας μην ξεχνάμε, είναι οι ίδιες που στα 2 χρόνια covid φυτοζωούσαν με κρατικό χρήμα, ενώ πλέον με τις αυξήσεις σε πρώτες ύλες, ενέργεια κ.λπ., τα λουκέτα είναι ξανά καθοδόν.

Η κυβέρνηση θα παρουσιάσει το τελικό ποσοστό της αύξησης στις 29 Απριλίου

στο υπουργικό συμβούλιο. Αυτό που προκύπτει από τις πρώτες διαβουλεύσεις και πέραν των παραπάνω δηλώσεων είναι πως η «βοήθεια» που προτίθεται να δώσει ο Μητσοτάκης στους εργαζόμενους, μπροστά στο τεράστιο κύμα ακρίβειας, κινείται μεταξύ 3%-5% από 1η Μαΐου, διαμορφώνοντας έτσι τον κατώτατο κοντά στα 700 ευρώ μισθών αποδοχών. Η κυβέρνηση, για να παρουσιάσει την αύξηση «κοροϊδία» σαν σωτηρία μέτρο, επιχειρηματολογεί λέγοντας πως καλύπτει την αύξηση του πληθωρισμού. Αυτό για το οποίο επ' ουδενί δεν γίνεται λόγος, είναι οι πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων οι οποίες δεν καλύπτονται λόγω της τρομακτικής αύξησης των τιμών, που οξύνεται εξαιτίας του πολέμου στην Ουκρανία.

Από την άλλη, σύμφωνα με το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ, τα στοιχεία δείχνουν ότι οι μισθοί παραμένουν πολύ χαμηλοί στην Ελλάδα, με τη χώρα μας να βρίσκεται σημαντικά κάτω από τον μέσο όρο των χωρών της ΕΕ, στις τελευταίες θέσεις της κατάταξης. Μόνο οι χώρες της Κεντρικής και της Ανατολικής

Ευρώπης που ενσωματώθηκαν στην ΕΕ μετά τις τελευταίες διευρύνσεις έχουν χαμηλότερους κατώτατους πραγματικούς μισθούς.

Πιο αναλυτικά:

α) Το ποσοστό των μισθωτών στην Ελλάδα που αμείβονται με τον κατώτατο μισθό και ζουν σε συνθήκες υλικής στέρησης είναι 46%, το υψηλότερο ανάμεσα στα κράτη-μέλη της ΕΕ.

β) Από την προσαρμογή του κατώτατου μισθού στο επίπεδο της αξιοπρεπούς διαβίωσης στην Ελλάδα θα βελτιωθούν οι υλικές συνθήκες του 34,4% των μισθωτών.

γ) Η αγοραστική δύναμη του εργαζομένου που λαμβάνει τον κατώτατο μισθό στην Ελλάδα είναι η έβδομη χαμηλότερη μεταξύ των κρατών-μελών της ΕΕ. Το 2021 η αγοραστική δύναμη του κατώτατου μισθού στην Ελλάδα ήταν 1% χαμηλότερη από της Πορτογαλίας και 43% από της Ιρλανδίας. Τον Ιανουάριο του 2022 η διαφορά ανήλθε σε 5% και 45% αντίστοιχα.

δ) Ενώ η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προτείνει η προσαρμογή του κατώτατου μισθού στο επίπεδο της αξιοπρεπούς διαβίωσης να συνοδεύεται από μια αύξηση στο ποσοστό κάλυψης των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο επίπεδο του 70%, η Ελλάδα έχει μια από τις χειρότερες επιδόσεις (4η χαμηλότερη) στην ΕΕ και απέχει από τον στόχο που προτείνει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά περίπου 56 ποσοστιαίες μονάδες.

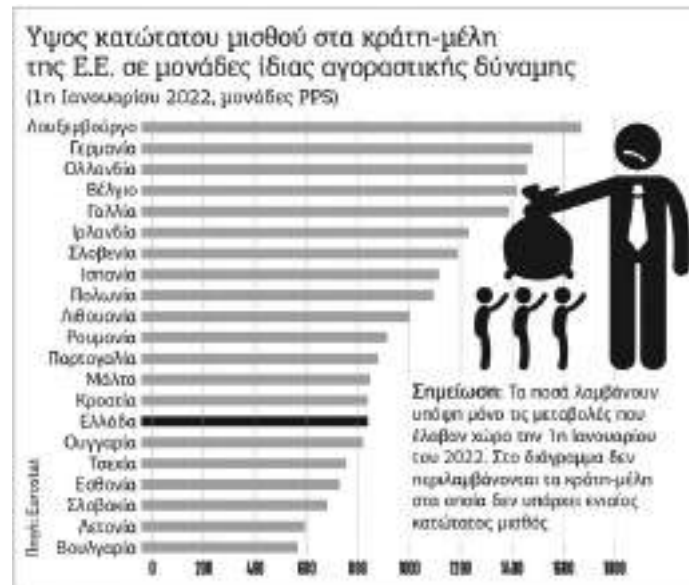
ε) Αν αφαιρεθούν οι ασφαλιστικές εισφορές, τότε τον Ιανουάριο του 2022 η

απώλεια της αγοραστικής δύναμης του καθαρού κατώτατου μισθού ξεπέρασε το 14% έναντι του Ιανουαρίου του 2021, όταν η αντίστοιχη ετήσια απώλεια τον Δεκέμβριο του 2021 ήταν 12,1% και οι αυξήσεις των κατώτατων μισθών στα περισσότερα κράτη-μέλη της ανατολικής Ευρώπης κυμαίνονται μεταξύ 11% και 22%.

Από την μεριά τους, οι εργοδότες είναι αντίθετοι ακόμα και σε αυτή την αύξηση - κοροϊδία καθώς σύμφωνα με τις ενώσεις τους: «δεν επιτρέπεται να καλύψει τον πληθωρισμό για να μην προκαλέσει σπιράλ διαδοχικών αυξήσεων και υπονομεύσει την παραγωγικότητα». Επίσης, εμμένουν στη λογική να ρίχνουν τα βάρη της κρίσης στους εργαζόμενους καθώς παραμένει, στα αιτήματά τους, ο συνδυασμός της «λελογισμένης» αύξησης με παράλληλη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών. Ζητώντας, επί της ουσίας, η περιβόητη αύξηση να πληρωθεί από τους ίδιους τους εργαζόμενους και επιβαρύνοντας, μελλοντικά, τα ήδη χρεοκοπημένα ασφαλιστικά ταμεία.

Ο μόνος τρόπος για να τελειώνουμε μια και καλή με αυτήν την κατάσταση είναι η οργάνωση και ο αγώνας μας στους χώρους δουλειάς. Δεν ζητάμε ελεημοσύνη, αλλά να μας επιστραφεί ένα μέρος από τον πλούτο που εμείς παράγουμε αλλά απολαμβάνουν μόνο τα αφεντικά. Με την ενίσχυση των σωματείων και κυρίως των αγώνων μας να επιβάλλουμε πραγματικές αυξήσεις ώστε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια.

■ Τσόλακας Γιώργος

Προς νέο Νόμο-Πλαίσιο στα ΑΕΙ: Οδοστρωτήρας για τη δημόσια και δωρεάν παιδεία

Ο πόλεμος απειλεί σήμερα όλη την ανθρωπότητα και σε συνδυασμό με την παγκόσμια οικονομική κρίση γονατίζουν την χρεοκοπημένη ελληνική οικονομία. Για την αντιμετώπιση της «εθνικής απειλής» (ανταγωνισμός με τον τουρκικό καπιταλισμό), αλλά και για τη συμμετοχή στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» μαζί με ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, η κυβέρνηση Μητσοτάκη, η ελληνική ελίτ ενισχύουν τους εξοπλισμούς (Ραφάλ, φρεγάτες, τανκς Leopard κ.ά.), ενώ προχωράνε στη διάλυση όλων των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων που κατακτήθηκαν μέσα από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και τους αγώνες της Μεταπολίτευσης. Η ταξική «μείωση του κράτους» και οι ιδιωτικοποιήσεις –που πλέον έχουν εισβάλει και στην εκπαίδευση– χτυπάνε εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα, ώστε να κερδίζουν αρπακτικά οι ιδιώτες.

Στις 30/3, η Κεραμέως παρουσίασε στο Υπουργικό Συμβούλιο τους κεντρικούς άξονες του νέου νόμου-πλαίσιο για τα ΑΕΙ, με πιο σημαντικά (μέχρι τώρα) τα εξής: **α)** Κάθε φοιτητής, θα μπορεί να επιλέγει μαθήματα από άλλα τμήματα. Αυτό ουσιαστικά οδηγεί σε συγχωνεύσεις και μείωση της χρηματοδότησης. Επιπλέον, **το πτυχίο υπονομεύεται και ουσιαστικά καταργείται**. Οι νέοι τίτλοι σπουδών θα αποσυνδεθούν από κάθε επαγγελματικό δικαίωμα, μιας και δεν θα έχουν συγκεκριμένο γνωστικό αντικείμενο. **β)** Ενισχύεται η «δια βίου εκπαίδευση» με την ίδρυση Κέντρων Επιμόρφωσης και Δια Βίου Μάθησης. Φοιτητές και εργαζόμενοι θα μπου σε ένα ατελείωτο κυνήγι προσόντων, πληρώνοντας πανάκριβα σεμινάρια για να «βελ-

τιώσουν» τα προσόντα τους, με την ελπίδα μιας καλύτερης μοίρας στη νεοφιλελεύθερη ζούγκλα της αγοράς εργασίας. **γ)** Καταργείται η υποβολή ατομικής αίτησης για την έκδοση ακαδημαϊκής αναγνώρισης για πτυχιούχους ξένων πανεπιστημίων και κολλεγίων, που θέλουν να συνεχίσουν τις σπουδές τους στην Ελλάδα. Η αναγνώριση θα γίνεται πλέον αυτόματα, μέσα από ένα «ενιαίο μητρώο» ξένων πανεπιστημίων, κολλεγίων κ.λπ. Αυτό, σε συνδυασμό με τον προηγούμενο νόμο εξίσωσης των πτυχίων κολλεγίων με αυτά των ΑΕΙ, οδηγούν στην ολοκλήρωση του κυβερνητικού σχεδίου για πλήρη διάλυση των πτυχίων των ελληνικών δημόσιων πανεπιστημίων και την αποφασιστική αναβάθμιση των ιδιωτικών. Το άρθρο 16 του συντάγματος ουσιαστικά καταργείται, επιτρέποντας σε κάθε ιδιώτη να κερδοσκοπεί, πλέον και με «πανεπιστημιακή» βούλα.

Με αυτούς τους νόμους, ολόκληρη η δημόσια εκπαίδευση προσαρμόζεται βίαια στην χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, δηλαδή στη μαζική ανεργία, υποαπασχόληση, φτώχεια και καταρράκωση του βιοτικού επιπέδου. **Η εκπαίδευση γίνεται ένα πανάκριβο εμπόρευμα για λίγους και ο ταξικός αποκλεισμός γενικεύεται**, καθώς θα σπουδάζουν μόνο όσοι μπορούν να πληρώνουν. Σε αυτή την ακραία νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση κινούνται και όλες οι πρόσφατες επιθέσεις του υπουργείου: **1.** Δημιουργία νέων φοιτητικών εστίων μέσω ΣΔΙΤ, δηλ. μετατροπή της φοιτητικής μέριμνας σε real estate με το ξεπούλημά της σε εργολάβους, που θα επιβάλλουν ενοίκια-δίδακτρα και τιμωρητικά κριτήρια! **2.** Ξενοίωσσα προγράμματα σπουδών, σχεδόν όλα με δίδακτρα (που έχουν σχεδόν γενικευτεί στα μεταπτυχιακά). **3.** Εφαρ-

μογή του προηγούμενου νόμου της σύνδεσης «αξιολόγησης-χρηματοδότησης», οδηγώντας στο τσάκισμα της κρατικής χρηματοδότησης.

Κίνημα σε σταυροδρόμι, αριστερά σε υποχώρηση και σύγχυση

Όσο η νεολαία βιώνει την απειλή του πολέμου και τις συνέπειες της ακρίβειας και φτώχειας, τόσο η κρίση των αριστερών πολιτικών δυνάμεων του φοιτητικού κινήματος ξεπερνά κάθε προηγούμενο.

ΠΚΣ και ΕΑΑΚ «στρουθοκαμηλίζουν» στα κρίσιμα μέτωπα. Σήμερα είναι ολοφάνερη η έλλειψη κάθε σχεδίου αγώνων από πλευράς τους – και συνεχώς εμφανίζονται ως εμπόδια κάθε προσπάθειας ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του φοιτητικού κινήματος. Μπλοκάρουν συνειδητά τις μορφές αυτοοργάνωσης (π.χ. αντιπολεμικές επιτροπές, επιτροπές για το νόμο-πλαίσιο, συντονιστικά), κρατώντας ουσιαστικά τους συλλόγους ανενεργούς. Έχουν πολύ μεγάλες ευθύνες για τη σοβαρή αποδυνάμωση των συνελεύσεων και γενικά των ζωντανών δημοκρατικών διαδικασιών με ενεργή συμμετοχή των φοιτητών. Παίρνουν μόνο κάποιες τυπικές αποφάσεις μέσω ΔΣ, ενώ παράλληλα πρωταγωνιστούν στην πολυδιάσπαση των συλλόγων και των κινητοποιήσεων. Ασχολούνται με δράσεις μόνο για «ζητήματα σχολής», χωρίς να τα συνδέουν με τη γενικότερη επίθεση. Ειδικότερα τα ΕΑΑΚ, με την γνωστή πλέον προσχηματική επίκληση κάποιας «ενότητας», προχωράνε με μόνο στόχο το κοινό κατέβασμα και τις «παναριστερές» συγκολλήσεις στις φοιτητικές εκλογές.

Η ΣΣΠ παλεύει αδιάκοπα για να ανα-

δείξει τα κρίσιμα θέματα της επίθεσης στην εκπαίδευση, του πολέμου, της ακρίβειας, με στόχο την πάλη για την ανατροπή της επικίνδυνης κυβέρνησης Μητσοτάκη. Προωθήσαμε τη δημιουργία αντιπολεμικών επιτροπών στη νεολαία, μια δραστήρια πανελλαδική καμπάνια. Στα Ιωάννινα, ιδιαίτερα, μέσα από έναν γύρο συνελεύσεων, πραγματοποιήσαμε μια ουσιαστική κινητοποίηση των ΦΣ, με πανελλαδική μέρα δράσης ενάντια στην προσπάθεια ιδιωτικοποίησης των εστίων/μέριμνας (έγιναν δράσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα) και με μια μαζική πορεία στο κέντρο της πόλης στις 29/3.

Οι επερχόμενες φοιτητικές εκλογές πρέπει να γίνουν αποκλειστικά δια ζώσης. Να τις υπερασπιστούμε ως ζωντανή και δημοκρατική διαδικασία, ως έναν σημαντικό σταθμό του αγώνα μας για την αναγέννηση των συλλόγων. Ουσιαστικά για την επανελειτουργία τους, με ένα σχέδιο πάλης μέσα από γενικές συνελεύσεις, επιτροπές, συντονιστικά. Στον δρόμο ενός ανυποχώρητου, μαχητικού αγώνα για την επιβίωση της δημόσιας δωρεάν παιδείας και την αντεπίθεση της νεολαίας στην πρωτοφανή επίθεση που δεχόμαστε.

Προϋπόθεση γι' αυτό είναι να αλλάξουμε τους συσχετισμούς, ενάντια σε κάθε πολιτική συγχυσμένη και αναποτελεσματική, για να αρχίσει να διαμορφώνεται μια νέα γενιά αγωνιστών φοιτητών. Η ΣΣΠ είναι το απαραίτητο εργαλείο γι' αυτό τον στόχο. Σ' αυτή την κατεύθυνση καλούμε κάθε συνάδελφο που θέλει να παλέψει για μια άλλη πορεία του φοιτητικού κινήματος, να ενισχύσει τη ΣΣΠ, να παλέψει μαζί μας.

■ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Απεργία 6 Απρίλη: Στο δρόμο να ρίξουμε την εργατοκτόνα κυβέρνηση Μητσοτάκη

Το καλοκαίρι του 2021 η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ψήφισε τον εργατοκτόνο νόμο Χατζηδάκη. Έχοντας διακηρύξει ήδη προεκλογικά τις άγριες διαθέσεις της, με το συγκεκριμένο νόμο θέλησε να τις κάνει πράξη, νομιμοποιώντας τον εργοδοτικό δεσποτισμό και επιδιώκοντας να βάλει ταφόπλακα σε όσα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα είχαν απομείνει μετά από 10 χρόνια μνημονίων. Συγκεκριμένα, ο νόμος Χατζηδάκη επιβάλλει: **α)** την εγγραφή των σωματείων στο Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε.), καταθέτοντας πρακτικά αρχαιρεσιών, πρακτικά γενικών συνελεύσεων και άλλες πληροφορίες για να μπορούν να έχουν τη δυνατότητα τέλεσης αρχαιρεσιών, εκπροσώπησης σε συνάντηση με τους εργοδότες, στα δικαστήρια, για τη σύναψη ΣΣΕ κ.ά. Πρόκειται ουσιαστικά για ηλεκτρονικό φακέλωμα που αποδυναμώνει τα σωματεία. **β)** Την ηλεκτρονική ψήφο σε αρχαιρεσίες και την ηλεκτρονική συμμετοχή σε γενικές συνελεύσεις, χτυπώντας την λειτουργία και την εσωτερική δημοκρατία των σωματείων. **γ)** Εμπόδια στην παρουσία του σωματείου στον εργασιακό χώρο και την απαγόρευση της περιφρούρησης της απεργίας, ενώ κάνει σχεδόν αδύνατη την προκήρυξη απεργίας, ουσιαστικά απαγορεύοντάς την. **δ)** Το περεταίρω αδυνάτισμα των εργασιακών δικαιωμάτων (8ωρο, Κυριακάτικη αργία, ελαστική εργασία κ.ά.). Έπονται και άλλα νομοσχέδια, όπως η κατάργηση του ν.1264 (έθετε το

πλαίσιο του συνδικαλισμού στην Ελλάδα), η ιδιωτικοποίηση της κύριας ασφάλισης (έχει προηγηθεί η ιδιωτικοποίηση της επικουρικής), το ύψωμα περεταίρω εμποδίων για την απόκτηση του ταμείου ανεργίας (αποκλείοντας έτσι ακόμα περισσότερους ανέργους). Πλέον, «το δικίο του εργοδότη» γίνεται νόμος.

Εκτός από την νομιμοποίηση της ασυδοσίας των εργοδοτών, οι εργαζόμενοι έρχονται πλέον αντιμέτωποι με ένα τεράστιο πληθωριστικό κύμα, που όλα δείχνουν ότι μόνο παροδικό δεν θα είναι. Ο πληθωρισμός έχει σπάσει ρεκόρ 25ετίας φτάνοντας το 7,2%, με την πραγματική αύξηση στα βασικά καταναλωτικά αγαθά να είναι πολύ μεγαλύτερη. Η βενζίνη έχει πλησιάσει τα 2,5 ευρώ το λίτρο και η τιμή του ρεύματος έχει διπλασιαστεί, ενώ τα βασικά είδη διατροφής έχουν γίνει είδη πολυτελείας. Πολλά εργατικά και λαϊκά νοικοκυριά λόγω της ακρίβειας, των μισθών φτώχειας και της ανεργίας αναγκάζονται να στερηθούν είδη πρώτης ανάγκης, θέρμανση και ρεύμα. Όλο αυτό το διάστημα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη κοροϊδεύει κατάμουτρα τους εργαζόμενους. Ξεκινώντας με το παραμύθι ότι ο πληθωρισμός θα είναι προσωρινός (κάτι που αμφισβητούν ανοιχτά τα αστικά επιτελεία), περνάει στο «οι φτωχοί δεν χρησιμοποιούν μαζί για τις μετακινήσεις τους και άρα δεν τους επηρεάζει η αύξηση της βενζίνης» δια στόματος των «πετομένων» σφουγγακωλάριών της ώστε να καταλήξει στην επιδότηση 0,22 ευρώ (!) για κάθε λίτρο βενζίνης και την πενιχρή αύξηση μόλις 2% στον κατώτατο

μισθό. Ενώ οι τιμές όλων των προϊόντων αυξάνονται κατακόρυφα, το μόνο που μένει σταθερό (στην πραγματικότητα) υποβαθμίζεται είναι η αξία της εργατικής δύναμης. Όσο το εργατικό κίνημα δεν ξεπερνάει τις αδυναμίες του, οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι θα γίνονται ακόμα πιο ξεδιάντροποι κρετίνοι.

Ο πόλεμος που μαίνεται στην Ουκρανία αποτελεί πλέον το υπόβαθρο και τον ενισχυτή της κατάστασης που περιγράφηκε παραπάνω. Η όξυνση της ακρίβειας είναι άμεση απόρροια του πολέμου, ενώ οι κυρώσεις που επιβάλλουν οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, γυρνάνε μπούμερανγκ πλήττοντας, με τους εργαζόμενους να πληρώνουν για άλλη μια φορά το μάρμαρο. Βασικά όμως ο πόλεμος θα αποτελέσει το εφαλτήριο για μια βαθύτερη σκλήρυνση της αντιδημοκρατικής αναδιπλώσης. Στο όνομα της εθνικής ασφάλειας, η κυβέρνηση θα περικόψει ακόμα περισσότερο κάθε κοινωνική παροχή για να αγοραστούν επιπλέον στρατιωτικοί εξοπλισμοί. Υπό την απειλή του πολέμου και τις επιπτώσεις του, οι πολεμοκάπηλοι θα απαιτήσουν την θυσία κάθε εργασιακού, συνδικαλιστικού και εν γένει δημοκρατικού δικαιώματος, στο πλαίσιο της εθνικής ομοψυχίας. Μιας ομοψυχίας βαμμένης πάντα με το αίμα των εργαζόμενων, των φτωχών, των από κάτω.

Όσο η κυβέρνηση Μητσοτάκη παραμένει στην εξουσία, οι εργαζόμενοι θα απειλούνται διαρκώς με εξαθλίωση, φτώχεια και καταστολή. Όσο η αστική τάξη θα στριμώχνεται μέσα στα αδιέξοδα που επιβάλ-

λει η παρακμή της, τόσο πιο επιθετική θα γίνεται, τόσο περισσότερο αίμα θα ζητάει. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε ούτε σπιθαμή. Κανένα βήμα πίσω στις διεκδικήσεις μας για την ικανοποίηση των αναγκών και των συμφερόντων μας. Στην απεργία στις 6 Απρίλη πρέπει να δοθεί μια γερή απάντηση. Προφανώς δεν χωράει καμία αυταπάτη για τις σχεδόν κίτρινες ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ που προκήρυξαν την απεργία. Όμως ως τρίτο-βάθμια όργανα των εργαζομένων, είναι οι μόνες που μπορούν να προκηρύξουν Γενική Απεργία. Έτσι για να υπερκεράσουμε τις αστικοποιημένες γραφειοκρατικές ηγεσίες τους είναι απαραίτητη η συμμετοχή όλων στην απεργία. Φυσικά αυτό δεν αρκεί. Πρέπει να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας με την οργάνωσή μας στους χώρους δουλειάς σε σωματεία, και σε επιτροπές αγώνα ώστε να αναδείξουμε τη νέα πρωτοπορία, απαραίτητο στοιχείο για την ανασύνθεση του εργατικού κινήματος. Να συντονίσουμε τις δυνάμεις μας μέσα από την πραγματική ενότητα των αγώνων, αγώνων μαχητικών και ανυποχώρητων. Να προωθήσουμε και να υπερασπίσουμε την εργατική δημοκρατία ενάντια στην επίσημη συνδικαλιστική (ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ - ΜΕΤΑ) και την σταλινική (ΠΑΜΕ) γραφειοκρατία. Είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσουμε πραγματικά να ρίξουμε το νόμο Χατζηδάκη, να αντισταθούμε σε παλιά και νέα αντεργατικά νομοσχέδια, να σταματήσουμε την απειλή του πολέμου και να ανατρέψουμε αυτούς που μας θέλουν σύγχρονους δούλους.

■ Νίκος Σπ.

Το ΕΣΥ στην εντατική: Ώρα να τελειώνουμε με την επικίνδυνη και εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη!

Η Δημόσια «Δωρεάν» Υγεία βρίσκεται στο στόχαστρο των κυβερνήσεων εδώ και πολλά χρόνια. Έχουν γίνει πολλές προσπάθειες ιδιωτικοποίησής της, αφού ανήκει στα λεγόμενα «φιλέτα», δηλαδή αν ιδιωτικοποιηθεί μπορεί να αποφέρει διόλου ευκαταφρόνητα κέρδη στους καπιταλιστές. Χρόνια τώρα το Εθνικό Σύστημα Υγείας αντιμετωπίζει τραγικές ελλείψεις και σε προσωπικό αλλά και σε υλικές υποδομές. Νοσοκομεία έχουν κλείσει ή έχουν περάσει σε καθεστώς ΣΔΙΤ, το προσωπικό που συνταξιοδοτείται δεν αναπληρώνεται και οι εργολάβοι κάνουν πάρτι έχοντας αναλάβει υπηρεσίες των νοσοκομείων όπως καθαριότητα, φύλαξη, σίτιση, ακόμα και τη διοικητική λειτουργία των εφημεριών. Είναι χαρακτηριστικό πως οι Δημόσιες Δαπάνες Υγείας ακόμα και σήμερα, εν μέσω πανδημίας, παραμένουν καθηλωμένες στο 5% του ΑΕΠ, όταν ο μέσος όρος των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι 7,5%. Και ενώ οι ληξιπρόθεσμες οφειλές των Νοσοκομείων ξεπερνούν το 1 δισ. ευρώ και οι Δημόσιες Δαπάνες Υγείας είναι από τις χαμηλότερες στην ΕΕ, η κυβέρνηση έκοψε από τον προϋπολογισμό του 2022 κοντά 800 εκατ. ευρώ από την Υγεία (ενώ πέρυσι είχε μειώσει τις δαπάνες κατά 600 εκατομμύρια!).

Από την έναρξη της πανδημίας έκλεισαν δύο χρόνια. Δύο χρόνια που ανέδειξαν με τον πιο τρανταχτό τρόπο τις ανεπάρκειες του δημόσιου συστήματος υγείας, την εγκληματική διαχείρισή του από όλες τις κυβερνήσεις των τελευταίων ετών αλλά και την αναγκαιότητα ύπαρξης ενός καθολικού δημόσιου και δωρεάν συστήματος υγείας.

Η εγκληματική κυβερνητική διαχείριση του κορονοϊού έχει φέρει μια πραγματική κατάρρευση της ήδη πληγωμένης δημόσιας υγείας. Σημαντικές ελλείψεις προσωπικού: 40.000 κενές οργανικές θέσεις! Σε αυτές δεν υπολογίζονται οι μαζικές συνταξιοδοτήσεις και οι υγειονομικοί σε αναστολή λόγω άρνησης εμβολιασμού. Έλλειψη υποδομών, υλικών και κλινών ΜΕΘ. Στην έξαρση κρουσμάτων και νοσηλειών γίνεται διασωλήνωση ασθενών covid εκτός ΜΕΘ, άρα χωρίς εξειδικευμένη φροντίδα που κρίνεται κρίσιμη για την ζωή τους. Μετατροπή νοσοκομείων σε νοσοκομεία μιας νόσου, με αποτέλεσμα δεκάδες χιλιάδες ακυρωμένα χειρουργεία και εκατομμύρια ακυρωμένα ραντεβού στα εξωτερικά ιατρεία, κ.λπ. Τα αποτελέσματα φαίνονται ήδη: κοντά 30.000 νεκροί από covid, εκ των οποίων οι 16.000 εκτός ΜΕΘ. Τίποτα δεν ακούγεται για την έξαρση των περιστατικών που χρήζουν υπηρεσίες της ανύπαρκτης πλέον δημόσιας ψυχικής υγείας. Τελευταίο, αλλά πολύ σημαντικό, τίποτα δεν ακούγεται για την αύξηση της νοσηρότητας και θνητότητας, τους θανάτους των «καθαρών» περιστατικών που δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να χειρουργηθούν ή να λάβουν θεραπεία από τον ιδιωτικό τομέα, κ.ά.

Το νέο «ΕΣΥ»

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ο Πλεύρης και η Γκάγκα παραμένουν πιστοί στην πολιτική τους. Μια πολιτική μίσους και πλήρους ξεπουλήματος-ιδιωτικοποίησης της δημόσιας υγείας. Η ταφόπλακα του ΕΣΥ, το αντιδραστικό σχέδιο που η κυβέρνηση βαφτίζει «νέο ΕΣΥ», σημαίνει:

α) Διατήρηση των τραγικών ελλείψεων σε μόνιμο προσωπικό. Και επειδή στην νέα εποχή δεν χωράνε άλλοι μόνιμοι και οι μισθοί τους, σημαίνει γενίκευση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων ομηρίας (βλ. τρίμηνες συμβάσεις), σημαίνει φτηνούς, εξουθενωμένους, περιπλανώμενους υγειονομικούς για να μπαλάνουν τρύπες. Οι εργολαβίες που ήδη έχουν εισχωρήσει στα νοσοκομεία θα επεκταθούν σε όλα τα τμήματα. Ήδη έχει ξεκινήσει το «γλέντι» με αφορμή τις ελλείψεις, μετά και τις αναστολές εργασίας των συναδέλφων που δεν εμβολιάστηκαν.

β) Η «αξιολόγηση» στην υγεία δεν θα αφορά στην βελτίωση των παρεχόμενων υπηρεσιών αλλά υποταγή στην λογική του κέρδους. Θα πρέπει η λειτουργία των νοσοκομείων να βασίζεται στην «καταπολέμηση τη σπατάλης» και τον «εξορθολογισμό των δαπανών», πράγμα που σημαίνει στέρηση από τους ασθενείς των αναγκαίων εξετάσεων, θεραπειών και φαρμάκων!

γ) Κλείσιμο και ενοποίηση Δομών Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας αλλά και κλείσιμο Περιφερειακών Δημόσιων Νοσοκομείων και μετατροπή τους σε Κέντρα Υγείας. Θα μπουν δηλαδή νέα λουκέτα, θα γίνουν νέες συγχωνεύσεις τμημάτων, κλινικών και εργαστηρίων με κριτήριο τη χιλιομετρική απόσταση, την πληρότητα, κ.λπ.

δ) Μπαίνουν νέοι κόφτες στις δωρεάν παροχές στους ασθενείς για φάρμακα, θεραπείες και εξετάσεις. Στο νέο ΕΣΥ «θα παίρνεις μόνο ό,τι πληρώνεις από την τσέπη σου». Ήδη ψηφίστηκε για τους ανασφάλιστους ότι θα μπορούν να συνταγογραφούν μόνο στις δομές δημόσιας υγείας, δηλαδή ποτέ ή έστω μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα αναμονής — ας λάβει κανείς υπόψη την δυσκολία εξυπηρέτησης ακόμα και των τρεχουσών αναγκών (επείγοντα, προγραμματισμένα ραντεβού) λόγω του φόρτου και των τραγικών ελλείψεων.

ε) Νέα πεδία κερδοφορίας στην υγεία για τα τρωκτικά από την παραπέρα εκχώρηση υπηρεσιών των δημόσιων νοσοκομείων, σε εργολαβίες, ΣΔΙΤ. Δίνονται νέα δωράκια και νέα πελατεία

στον ιδιωτικό επιχειρηματικό τομέα υγείας που, όχι μόνο λιποτάκτησε αλλά ρούφηξε και ζεστό κρατικό χρήμα την περίοδο της πανδημίας.

Αλλά το «νέο» ΕΣΥ συνεχώς... εμπλουτίζεται. Ανακοινώθηκε από το υπουργείο και η καθιέρωση των απογευματινών χειρουργείων. Το 30% του κόστους θα πρέπει να το πληρώνει ο ασθενής, και με αυτόν τον τρόπο τα νοσοκομεία θα μπορούν να έχουν έσοδα και από ιδιωτικούς πόρους! Έτσι, όπως αναφέρει ο Πλεύρης, «Και οι εργαζόμενοι θα αυξάνουν το εισόδημά τους αφού τους δίνεται η δυνατότητα να εργαστούν εκτός ωραρίου ΕΣΥ». Όταν λοιπόν το «φακελάκι» νομιμοποιηθεί ίσως και ο μισθός θα μπορεί να... μειωθεί.

Ένα άλλο επίσης σημαντικό στοιχείο είναι πως, όταν μιλούν για προσλήψεις λένε ψέματα, μιας και ιδιώτες γιατροί θα απασχολούνται part time στα δημόσια νοσοκομεία για να καλυφτούν τα κενά — με το «αζημίωτο φυσικά».

Επιπλέον καθιερώνεται ο θεσμός του οικογενειακού γιατρού μετατρέποντάς τον στον μοναδικό δίαυλο πρόσβασης στα δημόσια νοσοκομεία. Ο κάθε ασφαλισμένος θα πρέπει να έχει ηλεκτρονικό φάκελο ασθενούς «χρεωμένο» σε κάποιον οικογενειακό γιατρό και δεν θα έχει πρόσβαση στο νοσοκομείο και σε δωρεάν περίθαλψη αν προηγούμενως δεν έχει αξιολογηθεί και παραπεμφθεί («gatekeeping») από τον οικογενειακό του γιατρό.

Κερασάκι στην τούρτα αποτελεί το άρθρο που ψηφίστηκε πρόσφατα στα μουλωχτά, σε νομοσχέδιο του υπουργείου Εσωτερικών, χωρίς καμία προηγούμενη ενημέρωση, το οποίο καταργεί επί της ουσίας την μονιμότητα των γιατρών του ΕΣΥ. Μέχρι τώρα ίσχυε πως ο γιατρός που εισάγονταν στο ΕΣΥ, επανακρίνονταν σε μία πενταετία, και αν περνούσε την κρίση τότε αυτόματα μονιμοποιούνταν. Με τη νέα διάταξη, πρώτα θα πρέπει να επαναπροκηρυχθεί η θέση με ανοιχτή προκήρυξη, και μόνο αν την καταλάβει ο ίδιος γιατρός, και όχι κάποιος άλλος, θα μονιμοποιείται - αν δεν την καταλάβει θα απολύεται. Μάλιστα αυτή η διάταξη έχει αναδρομική ισχύ για όλους όσους έγιναν επιμελητές την τελευταία πενταετία.

«Νέο ΕΣΥ» λοιπόν σημαίνει «δημόσιες» μονάδες υγείας που θα είναι αυτοχρηματοδοτούμενες επιχειρήσεις με ακόμα μεγαλύτερη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης και έσοδα από την οικονομική αφαίμαξη των ασθενών

και το τσαλαπάτημα των εργαζομένων σε αυτό. Σημαίνει ότι η κυβέρνηση και σε αυτό το μέτωπο μας έχει κηρύξει τον ΠΟΛΕΜΟ.

Μόνο με ενότητα και αποφασιστικότητα, υγειονομικών και ασθενών, μακριά από ατομικές λύσεις, μπορεί ο πόλεμος αυτός να κερδηθεί και να αποτραπεί η επίθεση της κυβέρνησης στην Υγεία.

Οι υγειονομικοί πρέπει να βρεθούν στην πρώτη θέση για την πάλη ενάντια στην διάλυση του Εθνικού Συστήματος Υγείας. Η αλήθεια είναι ότι κινητοποιήσεις κηρύχτηκαν πολλές κατά την περίοδο της πανδημίας, αλλά χωρίς να υπάρχει δυναμική παρουσία των εργαζομένων. Ειδικά μετά από την απόφαση της κυβέρνησης να θέσει σε αναστολή τους ανεμβολίαστους υγειονομικούς, οι κινητοποιήσεις έχασαν τον γενικότερο χαρακτήρα του αγώνα για τη σωτηρία της δημόσιας δωρεάν υγείας και ξεθύμαναν.

Η άσχημη κατάσταση που επικρατεί στο Συνδικαλιστικό Κίνημα γενικότερα, με την εικόνα αναποτελεσματικότητας και διάλυσης, έχει φέρει μεγάλη απογοήτευση και στροφή προς ατομικές λύσεις, διευκολύνοντας επί της ουσίας την κυβέρνηση να περάσει τις επιθέσεις της. Καμία εμπιστοσύνη δεν μπορούν να δείξουν οι εργαζόμενοι στην αστικοποιημένη/ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ), είτε στην σταλινική γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ. Είναι όλοι τους συνυπεύθυνοι για την κατάντια και τον αφοπλισμό του συνδικαλιστικού κινήματος.

Για να κερδηθεί αυτός ο πόλεμος θα πρέπει σε κάθε δομή Δημόσιας Υγείας, σε κάθε νοσοκομείο, να δημιουργηθούν Επιτροπές Αγώνα. Μόνο αυτές μπορούν να οργανώσουν την πάλη, με απεργίες και διαδηλώσεις, για την προστασία της δημόσιας υγείας, των μισθών και των θέσεων εργασίας, για την προστασία των συνδικαλιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων απέναντι στην επέλαση της κυβερνητικής χούντας. Για να επιβληθούν οι κοινωνικές και ανθρώπινες ανάγκες ενάντια στη δολοφονική βαρβαρότητα της «αγοράς» και του καπιταλισμού, της κυβέρνησης και των υπόλοιπων πολιτικών υπηρετών του κεφαλαίου.

**ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΣΤΙΣ 6 ΑΠΡΙΛΗ**

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη

Ο πόλεμος στην Ουκρανία το πρώτο επεισόδιο του Γ' Παγκοσμίου Π

Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν είναι μια απλή εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία με στόχο την «αναβίωση της ρωσικής αυτοκρατορίας», κ.ά. Είναι το πρώτο επεισόδιο ενός 3ου Παγκόσμιου ενδοϊμπεριαλιστικού Πολέμου που ρίχνει βαριά την σκιά του πάνω στην ανθρωπότητα.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Οι αιτίες αυτού του πολέμου είναι αφενός η όξυνση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, συνολικά του μακρού κύματος κάμψης κοντά 50 χρόνια, κι όχι απλώς της τελευταίας οικονομικής κρίσης, και αφετέρου η επιταχυνόμενη πλέον υποβάθμιση των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών (των λεγόμενων «Δυτικών», ΗΠΑ και ΕΕ) απέναντι στους ανερχόμενους ιμπεριαλιστές Ρωσία και Κίνα αλλά και μια σειρά άλλων χωρών. Την τελευταία εικοσαετία, και στις τρεις οικονομικές κρίσεις (2001-02, 2008-10, 2020) καθώς και σε αυτήν που ήδη διαγράφονταν στο ορίζοντα, οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές υποβαθμίζονται διαρκώς και επιταχυνόμενα, βουλιάζοντας στον βούρκο και την σαπίλα του χρηματοπιστωτικού τομέα και του νεοφιλελευθερισμού, αδυνατώντας ολοένα και περισσότερο να επιβάλλουν την πολιτική τους –είτε οικονομικά μέτρα (από την ξεφτισμένη παγκοσμιοποίηση, καταφεύγουν τώρα στους αυθαίρετους δασμούς όπως επί Τραμπ) είτε στρατιωτικά/πολιτικά (ήττα/αποχώρηση στο Αφγανιστάν, Ιράκ, Συρία, Λιβύη, στο Κέρας της Δυτικής Αφρικής, κ.ά.)– και αντί να εξάγουν την κρίση στον υπόλοιπο πλανήτη (όπως συνέβαινε στον 20ό αιώνα, με βάση την κλασική ιμπεριαλιστική δομή), είναι αυτοί που την εισάγουν.

Δεν είναι λοιπόν απορίας άξιον που μέσα σε ένα χρόνο οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές, παρόλο που ηττημένοι, αποχωρούν μαζί με τους Ευρωπαίους από το Αφγανιστάν (το κέντρο της Ασίας), προχωρούν στην Συμφωνία AUCUS (ΗΠΑ, Βρετανία, Αυστραλία) και προσπαθούν να οικοδομήσουν –μάταια βέβαια– την Quad (ΗΠΑ, Ινδία, Ιαπωνία, Αυστραλία) ώστε να αποκλείσουν θαλάσσια την Κίνα. Ταυτόχρονα, μέσα στο 2021, προσπάθησαν να εκτρέψουν λαϊκές κινητοποιήσεις σε «έγχρωμες επαναστάσεις» στο Καζακστάν και στην Λευκορωσία (κατά το πρότυπο του μισοφασιστικού πραξικοπήματος της Ουκρανίας του 2014), πολλαπλασίασαν και ενίσχυσαν τις στρατιωτικές ΝΑΤΟϊκές βάσεις σε όλη την Ανατολική Ευρώπη με στρατιώτες, δυνάμεις

ταχείας επέμβασης, εξοπλισμό αλλά και με σύγχρονα πυραυλικά συστήματα (που μπορούν να φέρουν και πυρηνικές κεφαλές), αύξησαν τον αριθμό και το μέγεθος των ΝΑΤΟϊκών στρατιωτικών ασκήσεων. Στην Ουκρανία, ήδη από το 2018 εκπαιδευαν και εξόπλιζαν τον κρατικό στρατό (ουσιαστικά πρόκειται για «οπλίτες πενταετούς θητείας», δηλαδή ένας είδος «μισθοφόρων») και τις «τοπικές μονάδες (τάγματα) αυτοάμυνας» όπως τα φασιστικά τάγματα Αζόφ, κ.ά., και προετοίμαζαν τόσο μια επίθεση για την εκκαθάριση του Ντονμπάς όσο και την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ.

Η Ουκρανία είναι η πύλη μεταξύ Ευρώπης και Ασίας, το κέντρο βάρους της Ευρασίας και όποιος την ελέγχει κερδίζει σημαντικά στον έλεγχο της Ευρασίας. Ταυτόχρονα, η προέλαση του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία (και αργότερα σε Γεωργία, Λευκορωσία, Καζακστάν) καταργεί το στρατηγικό βάθος της Ρωσίας, τόσο με την παραδοσιακή έννοια (κάθε στρατιωτική αντιρωσική επέλαση φθιρείται στις μεγάλες αποστάσεις που πρέπει να διανύσει, όπως αυτές του Ναπολέοντα, του Χίτλερ) όσο και με την σύγχρονη (εγκατάσταση πυραύλων με πυρηνικές κεφαλές σε αυτές τις χώρες ακυρώνουν την δυνατότητα πυρηνικής ανταπάντησης της Ρωσίας), με άλλα λόγια δρομολογούσε την ποιοτική υποβάθμιση της Ρωσίας και τον συνακόλουθο θρυνμματισμό της σε δύο ή τρία κράτη, ολοκληρώνοντας έτσι την περικύκλωση της Κίνας. Αυτό είναι το αληθινό διακύβευμα του πολέμου στην Ουκρανία.

Πολύπλευρη ενδοϊμπεριαλιστική σύγκρουση

Η τεράστια σημασία της Ουκρανίας στον ενδοϊμπεριαλιστικό πόλεμο εξηγεί, τόσο την καθολική πολιτική συστράτευση των Δυτικών και την στρατιωτική βοήθεια στην Ουκρανία, όσο και την κήρυξη ενός ολοκληρωτικού οικονομικού πολέμου εναντίον του ρωσικού ιμπεριαλισμού.

Η ολοκληρωτική οικονομική επίθεση εναντίον της Ρωσίας – μόνο παραπλανητικά μπορεί να αποκαλείται «οικονομικές κυρώσεις» – περιλαμβάνει: α) Την αποκοπή της από το σύστημα διατραπεζικών συναλλαγών (SWIFT) που πρακτικά εμποδίζει απόλυτα κάθε εμπορική συναλλαγή της με άλλες χώρες (πρόκειται για καθολικό εμπάργκο) εκτός από τον αντιπραγματισμό ή την απευθείας συναλλαγή με ρούβλια και εθνικά νομίσματα, χωρίς την διαμεσολάβηση του δολαρίου ή Δυτικής τράπεζας. Αυτή η αποκοπή (που εξαιρεί μόνο όσες συναλλαγές θέλουν οι Δυτικοί) θα ήταν εντελώς καταστροφική και για το εσωτερικό της ρωσικής οικονομίας αν η Ρωσία δεν είχε φροντίσει να αναπτύξει ένα δικό της σύστημα ενδορωσι-

κών τραπεζικών συναλλαγών. β) Το «πάγωμα επ' αόριστον» και όχι όσο διαρκεί ο πόλεμος (που πρακτικά δεν αποκλείει την κατάσχεση) των περιουσιακών στοιχείων της Ρωσίας και της αστικής τάξης της στο εξωτερικό. Έτσι έχουν δεσμευτεί πάνω από τα 300 δισ. δολάρια, σχεδόν το ήμισυ των συναλλαγματικών διαθεσίμων που διατηρούσε το ρωσικό κράτος σε λογαριασμούς Δυτικών τραπεζών, με αποτέλεσμα την συναλλαγματική κατακρήμνιση του ρουβλίου στην αρχή, ώστε να δημιουργηθεί καλπάζων πληθωρισμός και να αποδιοργανωθεί η ρώσικη οικονομία. γ) το πάγωμα, και απ' ότι φαίνεται την οριστική απόσυρση των ξένων επενδύσεων στη Ρωσία. Αυτή η αδυσώπητη οικονομική επίθεση που έχουν εξαπολύσει οι Δυτικοί μπορεί να στοιχίσει, αν δεν αντιμετωπιστεί, πολλαπλάσιους νεκρούς (όπως έχουμε δει στο Ιράκ) απ' όσο ένας κλασικός στρατιωτικός πόλεμος.

Η στρατιωτική βοήθεια των ΝΑΤΟϊκών δεν περιορίζεται στην αποστολή πυρομαχικών, αντιαρματικών πυραύλων, κ.λπ., που εξάλλου ρέουν σε εκπληκτικά μεγάλες ποσότητες, αλλά επεκτείνεται και σε καύσιμα, στρατιωτική εκπαίδευση Ουκρανών που συνεχίζεται και μέχρι σήμερα (όπως πρόσφατα «ομολόγησε» ο Μπάιντεν), σε αποστολή Αμερικανών μισθοφόρων αλλά και άμεση στρατιωτική καθοδήγηση και ροή πληροφοριών από δορυφόρους σε άμεσο χρόνο για τις κινήσεις των ρωσικών στρατευμάτων, κ.ά. Η στρατιωτική αυτή βοήθεια δεν πρόκειται να αλλάξει την προδιαγεγραμμένη στρατιωτική έκβαση στο έδαφος της Ουκρανίας, εκτός ίσως από μια μεγαλύτερη φθορά του ρωσικού στρατού και ίσως μια πιο ευνοϊκή θέση του Ζελένσκι και των Δυτικών στις διαπραγματεύσεις.

Επικίνδυνη κλιμάκωση

Οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν πρακτικά κηρύξει τον πόλεμο απέναντι στον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Προς το παρόν ο πόλεμος αυτός διεξάγεται κυρίως με οικονομικά μέσα, στοχεύει στην οικονομική καταστροφή της Ρωσίας, γι' αυτό και δεν πρόκειται να σταματήσει ούτε και μετά από μια πιθανή «ειρηνευτική συμφωνία» στην Ουκρανία (βέβαια δεν αποκλείεται να έχουμε και στρατιωτική εμπλοκή του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία με πρόσχημα μια πιθανή προβοκάτσια των Δυτικών με χημική ή βιολογική επίθεση, ή έκρηξη σε πυρηνικό εργοστάσιο, κ.ά.). Ταυτόχρονα κλιμακώνεται επιταχυνόμενα η πολιτική και στρατιωτική προετοιμασία για έναν κανονικό πόλεμο, που αν το παγκόσμιο εργατικό κίνημα δεν τον αποτρέψει, δεν αποκλείεται να ξεσπάσει, ιδιαίτερα αν φανεύει η αναποτελεσματικότητα των οικονομικών μέσων.

Αυτή η επιταχυνόμενη πολιτική και στρατιωτική προετοιμασία έχει διάφορες πλευρές:

α) Την ένταση της ιδεολογικής επίθεσης απέναντι στο εργατικό κίνημα ώστε να καταδειχθεί ο ρωσικός ιμπεριαλισμός και η ηγεσία του ως υπεύθυνοι (ο Πούτιν ως

ολέμου;

«σφαγέας», «παράφρων», κ.ά.) και να αναδειχθούν οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές ως προστάτες της «δημοκρατίας», του «πολιτισμού», της «ειρήνης».

β) Την ενοποίηση των Δυτικών ιμπεριαλιστών και ευρύτερα των χωρών του ΝΑΤΟ, αλλά και την προσπάθεια για την δημιουργία μιας πλατύτερης συμμαχίας σε παγκόσμιο επίπεδο εναντίον του ρωσικού ιμπεριαλισμού.

γ) Την σταδιακή στρατιωτικοποίηση των Δυτικών κοινωνιών, με λογοκρισία, εξευτελισμό των πολιτικών δικαιωμάτων (η Γερμανία κατήργησε μέσα σε μία νύχτα και χωρίς να ρωτηθεί η γερμανική κοινωνία το καθεστώς μη εξοπλισμού της), τον σταδιακό περιορισμό των δημοκρατικών δικαιωμάτων, την εξύμνηση της στρατιωτικής αρετής ακόμη και των πυρηνικών, κ.ά.

δ) Την εκτόξευση των στρατιωτικών εξοπλισμών. Το τριετές εξοπλιστικό πρόγραμμα των 100 δισ. ευρώ της Γερμανίας είναι βέβαια μόνο η αρχή.

ε) Την αναδιοργάνωση αλλά και επέκταση του ΝΑΤΟ, τον πολλαπλασιασμό και την κατακόρυφη ενίσχυση των ΝΑΤΟϊκών βάσεων στην Ανατολική Ευρώπη (ήδη έχουν προστεθεί 14.000 αμερικανοί στρατιώτες στους ήδη 100.000 στην Ευρώπη, αεροπλάνα, πύραυλοι, κ.ά.).

ζ) Την χειροτέρευση της οικονομικής κρίσης και την εξοντωτική λιτότητα που αρχίζουν να ξεδιπλώνουν, εν ονόματι του πολέμου οι ιμπεριαλιστές σε κάθε χώρα.

Προς το παρόν οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν έχουν καταφέρει να εντάξουν στις κυρώσεις ούτε τις υπόλοιπες BRICS (Ινδία, Βραζιλία) ούτε μια σειρά κρίσιμων χωρών (Τουρκία, Μεξικό, Ινδονησία, Νιγηρία, κ.ά.), και δεν φαίνεται ότι θα το καταφέρουν, αλλά ήδη έχουν αρχίσει τις συγκαλυμμένες απειλές απέναντι στον κινεζικό ιμπεριαλισμό, αν αυτός βοηθήσει οικονομικά την Ρωσία. Ωστόσο, ο κινέζικος ιμπεριαλισμός, παρ' όλο που φραστικά ελίσσεται, είναι εντούτοις απολύτως σαφής: **«Η σινορωσική συνεργασία είναι χωρίς όρια. Η αναζήτησή μας για ειρήνη είναι χωρίς όρια, η υπεράσπιση της ασφάλειάς μας είναι χωρίς όρια, η αντίθεσή μας στην ηγεμονία (σ.σ. των Δυτικών) είναι χωρίς όρια».**

Απέναντι στην επικίνδυνη κλιμάκωση του ενδοϊμπεριαλιστικού πολέμου, το εργατικό κίνημα σε κάθε ιμπεριαλιστικό μπλοκ θα πρέπει να στραφεί εναντίον των δικών του ιμπεριαλιστών και αστών, υπερασπιζόμενο τα συμφέροντά του και τις κατακτήσεις του μέχρι τέλους και πάνω από «πατρίδες» και «έθνη».

Η εμπλοκή στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο θανάσιμη απειλή για τα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζομένων

Στη 1 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε συζήτηση στην Ολομέλεια της βουλής με θέμα τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία και κυρίως την εμπλοκή της χώρας σε αυτόν. Πραγματικά σε αυτή τη συζήτηση Μητσοτάκης, Τσίπρας, Ανδρουλάκης πήραν το όπλο τους (βλέπε: Άρθρο Εργατικής Πάλης Μαρτίου). Όλα τα κόμματα καταδικάσαν την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και Ν.Δ., ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, ΜΕΡΑ25 τάχθηκαν με τον «ελεύθερο κόσμο» και ενάντια στον «αυταρχικό» και «εγκληματία πολέμου». Η συζήτηση κινήθηκε σε ήπιους τόνους στο πλαίσιο της «εθνικής ενότητας».

Ο Κ. Μητσοτάκης ο «πιο δεδομένος και πρόθυμος» σύμμαχος των ΗΠΑ, Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ έσπευσε να μας πληροφορήσει ότι η Ρωσία χωρίς καμιά αιτία εισέβαλε στην Ουκρανία, ότι δεν κινδύνευε από το ΝΑΤΟ και ότι η Ελλάδα «ανήκει στη Δύση και είναι με τη σωστή πλευρά της ιστορίας». Λες και η περικύκλωση της Ρωσίας από το ΝΑΤΟ, και με την ένταξη της Ουκρανίας σε αυτό, λες και το υποκινούμενο από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές πραξικόπημα του 2014 και ο εμφύλιος πόλεμος ενάντια στους Ρώσους και ρωσόφωνους να μην υπήρξαν ποτέ. Δεν παρέλειψε να δικαιολογήσει απόλυτα την αποστολή στρατιωτικού υλικού στους φασίστες του τάγματος του Αζόφ. Δεν παρέλειψε επίσης να στείλει στους εργαζόμενους τον λογαριασμό του πολέμου λέγοντας: «Όμως αντιλαμβανόμαστε ότι παρόμοιες τακτικές θα διαταράξουν τη διεθνή αγορά, προκαλώντας ενδεχομένως και νέες ανατιμήσεις. Συμφωνήσαμε όμως, ότι αυτό είναι το πρόσκαιρο τίμημα που θα πληρώσουν οι ευρωπαϊκοί λαοί για την υπεράσπιση των αξιών που αποτελούν τα θεμέλια της ηπείρου μας».

Ο Α. Τσίπρας με πραγματικά συναινετικό λόγο κάλεσε σε «εθνική σύνεση», δήλωσε ότι δεν διαφωνεί με τη στάση του Κ. Μητσοτάκη, αλλά με κάποιες πρωτοβουλίες του, διαφοροποιήθηκε στο γεγονός ότι δεν συγκλήθηκε το ΚΥΣΕΑ ή έστω δεν υπήρξε συνεννόηση των πολιτικών αρχηγών για την αποστολή στρατιωτικού υλικού. Τώρα πώς μπορεί να είναι η Ελλάδα «γέφυρα ειρήνης» στην περιοχή σύμφωνα με τον Α. Τσίπρα, όταν έχει αυτή τη θέση, μόνο ο ίδιος μάλλον το καταλαβαίνει.

Το ΚΙΝΑΛ ενέκρινε την αποστολή στρατιωτικού υλικού, με μόνη κριτική ότι

ο Κ. Μητσοτάκης συνηθίζει, όπως και ο Α. Τσίπρας, να λειτουργεί μόνος χωρίς ενημέρωση των πολιτικών αρχηγών.

Η στάση των αστικών κομμάτων μεγαλώνει την εμπλοκή της χώρας στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Με τις τεράστιες δαπάνες για εξοπλισμούς (Rafal, φρεγάτες κ.ά.) που φτάνουν στο 3,8% του ΑΕΠ, μεγαλύτερο και από αυτό των ΗΠΑ (3,52%), σε μια χώρα που είναι σε διαρκή χρεοκοπία και με τους εργαζόμενους να πληρώνουν το μάρμαρο. Με τη συμμετοχή στις οικονομικές κυρώσεις, με την αποστολή στρατιωτικού υλικού (καλάζνικοφ, εκτοξευτήρες, πυρομαχικά) και κυρίως με τη μετατροπή της χώρας σε ορμητήριο του ΝΑΤΟ μέσω των βάσεων και κυρίως του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης, τη «Σούδα του Βορρά» όπως το ονομάζει ο αρχηγός ΓΕΕΘΑ στρατηγός Κων. Φλώρος. Μέσα στον Μάρτιο τρία νατοϊκά μεταγωγικά πλοία (Hartland Point, Liberty King, Liberty Passion) ξεφόρτωσαν στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης τεθωρακισμένα και άλλο πολεμικό υλικό, που μεταφέρεται οδικά ή σιδηροδρομικά στην Ανατολική Ευρώπη (Ρουμανία, Πολωνία) στα πλαίσια της ενίσχυσης της ανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ και της διαρκούς νατοϊκής άσκησης «Atlantic Resolve 2022». Η άσκηση «ΑΡΙΑΔΝΗ 2022» του πολεμικού ναυτικού με συμμετοχή νατοϊκής αρμάδας στα βόρεια της Κρήτης είχε σαν σενάριο την παγίδευση θαλάσσιων διαύλων σε μια περιοχή που κινούνται ρωσικά πολεμικά πλοία. Δύο αεροροπλανοφόρα το Τρούμαν και Σαρλ ντε Γκωλ, το πρώτο κινούνταν στις παρυφές ρωσικών πολεμικών πλοίων στη Μεσόγειο και το δεύτερο ενεργούσε στην Αδριατική, από όπου και πετούν τα Rafal στη Ρουμανία, και συνοδεύεται από ελληνική φρεγάτα. Στη συνέχεια συμμετέχει στην πολυεθνική αεροπορική άσκηση «Ηνίοχος 2022» με κέντρο την 117 πτέρυγα μάχης στην Ανδραβίδα. Επιπλέον θα αποθηκευτούν στη βάση του Αράξου και στα πλαίσια της πυρηνικής ετοιμότητας του ΝΑΤΟ, που τέθηκε σε ισχύ από την αρχή του πολέμου, 24 πυρηνικές βόμβες σε υπόγειες αποθήκες.

Το κάλεσμα στον Ζελένσκι να μιλήσει στη βουλή αποτελεί προπαγάνδα χειρίστου είδους. Ο ΣΥΡΙΖΑ χαρακτήρισε την κίνηση ένδειξη αλληλεγγύης. Ο Ζελένσκι, πiónι των ΗΠΑ, Ε.Ε. γυρνά από κοινοβούλιο σε κοινοβούλιο και διατυπώνει τις «απαιτήσεις» του για να εισπράξει τα υποκριτικά δάκρυα των βουλευτών και το

θερμό βέβαια χειροκρότημα τους, ακριβώς γιατί κάνει σωστά τη δουλειά που του έχουν αναθέσει οι ΗΠΑ, Ε.Ε.. Η απόλυτη υποκρισία του Κ. Μητσοτάκη που δίνει γη και ύδωρ στο ΝΑΤΟ, εκφράζεται από την απόφασή του να ξαναχτίσει το νοσοκομείο Μητέρας και Παιδιού που βομβαρδίστηκε στη Μαριούπολη. Την ίδια ώρα οι νεκροί της πανδημίας στη χώρα, αποτέλεσμα της εγκληματικής πολιτικής του στην υγεία, είναι ανύπαρκτοι γι' αυτόν.

Σύσσωμα τα αστικά κόμματα συσκοτίζουν τον χαρακτήρα του πολέμου σαν ιμπεριαλιστικό πόλεμο ανάμεσα σε ΗΠΑ, Ε.Ε. και Ρωσία – Κίνα για μια νέα παγκόσμια οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία, χωρίζουν τον κόσμο σε στρατόπεδα του «καλού», των ΗΠΑ, Ε.Ε. και ΝΑΤΟ σαν χώρες των «αξιών της δημοκρατίας και της ελευθερίας», και του «κακού» του «απολυταρχικού και αναθεωρητή» Πούτιν. Τοποθετήθηκαν στο στρατόπεδο των ΗΠΑ, Ε.Ε. και ΝΑΤΟ βαθαίνουν συνεχώς την πολιτική και στρατιωτική εμπλοκή της χώρας σε αυτόν. Μόνο που είναι αρκετά δύσκολο να πείσουν τους εργαζόμενους και τη νεολαία οι δυτικοί ιμπεριαλιστές είναι «λευκές περισσότερες», καθώς είναι αμέτρητοι οι πόλεμοι και οι στρατιωτικές επεμβάσεις τους σε κάθε γωνιά του πλανήτη, πάντα στο όνομα της «δημοκρατίας και του δυτικού πολιτισμού». Και πρέπει να γίνει ακόμη πιο δύσκολο στο όνομα του πολέμου να πείσουν τους εργαζόμενους και τη νεολαία ότι πρέπει να πληρώσουν το βαρύ οικονομικό τίμημα με τη βίαιη φτωχοποίησή τους, το χτύπημα των συνδικαλιστικών, δημοκρατικών και πολιτικών ελευθεριών τους ή ακόμα και της ίδιας της ζωής τους σε μια ενδεχόμενη αποστολή στρατευμάτων ή επέκτασης του πολέμου σε άλλα μέτωπα (Μέση Ανατολή, Λιβύη, Δυτικά Βαλκάνια).

Ο πόλεμος δεν αφορά βέβαια καμιά ανθρώπινη αξία, αυτές είναι που ξεσκίζονται σε κάθε πόλεμο. Ο πόλεμος αφορά πάντα τα οικονομικά συμφέροντα των αστικών τάξεων και τα αστικά κόμματα μόνο αυτά προωθούν. Γι' αυτό εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να οργανώσουν ένα ρωμαλέο αντιπολεμικό κίνημα τώρα, με αντιπολεμικές επιτροπές παντού, ενάντια στην πολεμοκάπηλη κυβέρνηση και τα αστικά κόμματα για άμεση απεμπλοκή της χώρας από τον πόλεμο, έξω από το ΝΑΤΟ, να φύγουν οι βάσεις, για λεφτά για τις ανάγκες των εργαζομένων και όχι για εξοπλισμούς.

Συνάντηση Μητσοτάκη – Ερντογάν: Χαμηλές προσδοκίες, διαφορετικά μήκη κύματος

Στις 13 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε στην Κωνσταντινούπολη η συνάντηση Μητσοτάκη – Ερντογάν, η πρώτη διμερής επίσημη συνάντησή τους από το 2019 οπότε και η ΝΔ ανέλαβε την διακυβέρνηση της χώρας, καθώς οι υπόλοιπες είχαν γίνει στο περιθώριο διεθνών υποχρεώσεων (συνόδων του ΝΑΤΟ κ.λπ.). Ο λόγος που δρομολογήθηκε αυτή η συνάντηση είναι φυσικά η σύνθετη διεθνής κατάσταση που βρίσκεται σε εξέλιξη με τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Η Ελλάδα και η Τουρκία, μέλη και οι δύο του ΝΑΤΟ, είναι από τις χώρες που από την έναρξη του πολέμου έδωσαν σαφώς το στίγμα τους, για εκ διαμέτρου όμως αντίθετους λόγους. Η μεν ελληνική αστική τάξη και ο Μητσοτάκης, επιβεβαίωσαν μετά τυμπανοκρουσιών τη γνωστή πολιτική του «πιο δεδομένου συμμάχου των ΗΠΑ». Με αποστολή πολεμικού υλικού στην Ουκρανία, με αντιρωσική υστερία που ξεπερνάει κατά πολύ την αντίστοιχη κυβερνήσεων άλλων χωρών της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Η δε τούρκικη αστική τάξη και ο Ερντογάν, κρατώντας μια πολιτική ισορροπιών, επιδιώκοντας να μην είναι κομπάρσοι στο πλευρό του ΝΑΤΟ (ή της Ρωσίας), αλλά να παίξουν έναν ρόλο ρυθμιστή της κατάστασης. Αρχικά, με την καθυστέρηση να υλοποιήσουν το αίτημα των Δυτικών να κλείσουν τα Δαρδανέλια (ο έλεγχός τους ανήκει στην Τουρκία σύμφωνα με τη Συνθήκη του Μοντρέ), αίτημα που κατόπιν ικανοποίησαν, όταν βέβαια είχε το ελάχιστο ή και καθόλου κόστος σε βάρος της Ρωσίας. Κατόπιν με την προσπάθειά τους, η οποία εντέλει ευοδώθηκε να αποτε-

λέσει η Τουρκία τη διαμεσολαβήτρια χώρα ανάμεσα στη Ρωσία και την Ουκρανία.

Η στάση της Τουρκίας είναι η φυσική συνέχεια της προσπάθειάς της (όχι μόνο στο ζήτημα του πολέμου, αλλά τα τελευταία 10 περίπου χρόνια), να χαράξει μια ανεξάρτητη πολιτική, επιδιώκοντας να εξαργυρώσει την οικονομική της άνοδο αλλά και το στρατηγικό της βάθος, και επί της ουσίας να εδραιώσει τη θέση της σαν η πιο σημαντική περιφερειακή δύναμη στη νευραλγικής σημασίας περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου. Η πολιτική αυτή, είναι προφανές ότι κάνει τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές να δυσανασχετούν, ωστόσο –όπως φαίνεται και εκ του αποτελέσματος– είναι αναγκασμένοι (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα κρατήσει για πάντα), να δεχτούν τη στάση αυτή της τουρκικής μπουρζουαζίας, όχι φυσικά γιατί η τελευταία λειτουργεί με «τακτ» (πράγμα που ισχύει) αλλά γιατί ακριβώς δεν μπορούν να παραγνωρίσουν το διαμορφωμένο συσχετισμό δύναμης στην περιοχή, αδιαφορώντας ή και ερχόμενοι σε μια σύγκρουση με τον Ερντογάν.

Η τούρκικη μπουρζουαζία εφαρμόζει μια πολιτική υψηλού ρίσκου, χωρίς να σημαίνει ότι «τζογάρει» ή ότι παίζει απλώς το ρόλο του «επιτήδειου ουδέτερου» όπως λένε τα ελληνικά συστημικά ΜΜΕ απαιτώντας η Τουρκία να πάρει ανοιχτά το μέρος της Ουκρανίας. Αντίθετα, οι κινήσεις της είναι πολύ προσεκτικά σχεδιασμένες, και μέχρι στιγμής είναι από τους κερδοσύνους αυτού του πολέμου και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό.

Αντίθετα, η ελληνική αστική τάξη δεν έχει κερδίσει τίποτα με την πολιτική της να γίνει βασιλικότερη του βασιλέως στον

αντιρωσικό παροξυσμό, εκτός ίσως από κάποια φιλικά χτυπήματα στην πλάτη από τον Μακρόν, τον Μπάιντεν και τον... Ζελένσκι! Οι συνομιλίες Ρωσίας – Ουκρανίας με διαμεσολαβητή την Τουρκία (ανεξάρτητα από την κατάληξή τους) συνιστούν ένα χα- στούκι για την ελληνική πλευρά, ένα ακόμη μήνυμα από πλευράς των ιμπεριαλιστών ότι αυτό που μετράει στο τέλος της ημέρας δεν είναι το πόσο πρόθυμος και δεδομένος είσαι, αλλά το πραγματικό οικονομικό και γεωστρατηγικό σου μέγεθος, και σε αυτόν τον ανταγωνισμό ο ελληνικός καπιταλισμός χάνει τη μία μάχη μετά την άλλη.

Τα ΜΜΕ στην Ελλάδα, και κυρίως αυτά που βρίσκονται στην αυλή του Μητσοτάκη, προσπάθησαν να παρουσιάσουν την πρόσκληση που απέστειλε ο Ερντογάν για συνάντηση, περίπου ως μια νίκη της ελληνικής διπλωματίας. Η αλήθεια φυσικά δεν είναι αυτή. Δεν μπορεί να αποκλειστεί ως ενδεχόμενο η συνάντηση να έγινε κάτω από την πίεση των ΗΠΑ, στα πλαίσια της εξομάλυνσης (έστω και πρόσκαιρης) των σχέσεων των δύο χωρών, δεδομένης της πολύ μεγάλης σημασίας που αποκτά για το ΝΑΤΟ η περιοχή, ειδικά με τις τελευταίες εξελίξεις στην Ουκρανία. Ωστόσο, ακόμα κι αν δεχτούμε αυτή την υπόθεση, ότι η συνάντηση συνιστά μια «υποχώρηση» της Τουρκίας, αυτή αφενός αποτελεί μια ένδειξη καλής θέλησης στους ιμπεριαλιστές, και όχι στην Ελλάδα, αφετέρου δεν αλλάζει σε τίποτα την ουσία της συζήτησης. Μητσοτάκης και Ερντογάν δεν προχώρησαν καθόλου στην ουσία της συζήτησης για τις «κόκκινες γραμμές» της Ελλάδας (παραβιάσεις, Αιγαίο κ.λπ.), δεν έθιξαν καθόλου το

Κυπριακό (η ελληνική πλευρά το έχει σχεδόν σιωπηλά εγκαταλείψει), παρά μόνο δεσμεύτηκαν για «χαμηλούς τόνους», ορισμένες εμπορικές συμφωνίες και συνέχιση των διερευνητικών επαφών. Το παράθυρο μιας εξομάλυνσης των σχέσεων και το προχώρημα του διαλόγου, σε τίποτα δεν βλάπτει την Τουρκία: Κάθε μελλοντική «διευθέτηση» των ανοιχτών ελληνοτουρκικών ζητημάτων θα είναι αναγκαστικά προς όφελός της, και το μόνο που είναι προς συζήτηση είναι ο βαθμός στον οποίο αυτό θα συμβεί.

Μπορούν οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα και την Τουρκία να ελπίζουν ότι αυτή η έστω τυπική εξομάλυνση θα οδηγήσει πράγματι στην θεμελίωση ενός κλίματος ειρήνης και ασφάλειας στην περιοχή; Δυστυχώς όχι. Η ιστορία, ακόμα και οι πολύ πρόσφατες εξελίξεις στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, μας δείχνουν ότι οι περίοδοι ηρεμίας και καλών διπλωματικών σχέσεων είναι το απαραίτητο διάλειμμα ανάμεσα σε δύο οξύνσεις. Το ζήτημα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού έχει μπει εδώ και χρόνια ξανά σε επικίνδυνη τροχιά, και αντικειμενικά θα ξαναοίξει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο σύντομα. Η μόνη διασφάλιση της ειρήνης, η μόνη εγγύηση για την ανακοπή των επιθετικών σχεδιασμών της ελληνικής και τουρκικής μπουρζουαζίας είναι η οικοδόμηση ενός διεθνιστικού αντιπολεμικού κινήματος και στις δύο πλευρές του Αιγαίου. Η σημερινή κατάσταση, με τον πόλεμο στην Ουκρανία να παίρνει απειλητικές διαστάσεις, είναι η κατάλληλη στιγμή για να γίνει αυτό πράξη.

■ Γιάννης Σμυρλής

Για τις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις

Από την αρχή του μήνα και ως τις 20/3 πραγματοποιήθηκαν αντιπολεμικές κινητοποιήσεις σε πολλές πόλεις της Ελλάδας. Το Σάββατο 5/3 στην Αλεξανδρούπολη, την Τρίτη 15/3 σε Αθήνα και Γιάννενα, την Πέμπτη 17/3 σε Θεσσαλονίκη και Πάτρα, Το Σάββατο 19/3 στη Λάρισα κ.ά. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε δυναμικά σε όλες αυτές τις κινητοποιήσεις, πλάι σε εκατοντάδες εργαζόμενους και νέους και σε όλες σχεδόν τις δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Δυστυχώς η συμμετοχή σε αυτές τις κινητοποιήσεις ήταν πολύ μικρότερη σε σχέση με τις κινητοποιήσεις την 1/3, ενώ έχασαν και τον ενιαίο, πανελλαδικό τους χαρακτήρα, καθώς δεν έγιναν σε όλες τις πόλεις την ίδια μέρα.

Αυτή η κατάσταση οφείλεται σε μεγάλο ποσοστό στην κρίση των δυνάμεων της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς: ιδεολογική και προγραμματική σύγχυση, απουσία ανάλυσης για την κατάσταση που αντιμετωπίζουμε, αδυναμία χάραξης και υλοποίησης μιας ανεξάρτητης ταξικής πολιτικής για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων και της νεολαίας, μικροηγεμονισμοί και ανταγωνισμοί.

Η στάση των δυνάμεων

Οι κοινοβουλευτικές δυνάμεις δεν θέλουν και δεν μπορούν να οργανώσουν ένα αντιπολεμικό κίνημα. Ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά τον «αριστερό» μανδύα (πλέον και ο μανδύας έχει γίνει... «προοδευτικός»), συναγωνίζεται σε φιλοπόλεμη διάθεση ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Το μόνο που κάνει είναι να σύρεται σε κάποιες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις προκειμένου

να παρασιτίσει στο εργατικό κίνημα και τους αγώνες του. Το ΜέΡΑ25, αν και στα λόγια είναι υπέρ της ειρήνης (από μια θέση αστικού πασιφισμού), δεν συμβάλλει ούτε στο ελάχιστο στην οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού κινήματος. Το ΚΚΕ δεν συμμετείχε στις κινητοποιήσεις αυτές (όπως είχε κάνει την 1/3), αρκείται σε συναυλίες ειρήνης και ομιλίες του Κουτσούμπα, λες και αυτά από μόνα τους θα σταματήσουν τον πόλεμο και όχι η πάλη των ζωντανών κοινωνικών δυνάμεων.

Δυστυχώς δεν έλειψαν οι ανταγωνισμοί μεταξύ δυνάμεων και σε αυτές τις κινητοποιήσεις. Οι ομάδες των ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ λίγο έλλειψε να ασκήσουν τις γνωστές εκφυλιστικές πρακτικές βίας μεταξύ τους. Αφορμή ήταν η τοποθέτηση του πανό του ΣΕΚ μπροστά από το πανό των Φοιτητικών Συλλόγων, που είχε την έγκριση της ΑΡΙΣ, αλλά όχι της ΑΡΑΣ. Άραγε γίνεται οι Σύλλογοι να είναι «ανεξάρτητοι πολιτικά» και να πηγαίνουν πίσω από κομματικά πανό; Ακόμη, ανταγωνισμοί εκδηλώθηκαν και ανάμεσα στα ΚΚΕ (μ-λ) και Μ-Λ ΚΚΕ, για τη διάταξη της πορείας. Αποτέλεσμα της νοοτροπίας των παραπάνω μαοσταλινικών οργανώσεων ότι πρέπει να έχουν να έχουν προνομαχική θέση στις αντιιμπεριαλιστικές – αντιπολεμικές κινητοποιήσεις.

Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στη χώρα μας έχουν ένα στοιχείο διαφορετικό και ιδιαίτερα ελπιδοφόρο σε σχέση με αυτές στην υπόλοιπη Ευρώπη. Εκεί παρά τις διαθέσεις των μαζών επικρατεί σύγχυση ως προς την έκφραση ξεκάθαρων αντι-ΝΑΤΟικών συνθημάτων και στόχων πάλης – χωρίς να λείπουν εντελώς – έναντι γενικά φιλει-

ρηνικών σπανιότερα ακόμη και φιλοουκρανικών (μέχρι σημείου παρεξηγήσεως, δηλαδή στήριξης του καθεστώτος Ζελένσκι) συνθημάτων. Εδώ τα πράγματα είναι πιο ξεκάθαρα. Δεν θα δει κανείς ουκρανική σημαία στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις, δεν συμμετέχουν υποστηρικτές του νεοφιλελεύθερου φιλοφασίστα Ζελένσκι. Αντίθετα, οι πρώην «Μένουμε Ευρώπη» και νυν «Πάμε Πόλεμο» είναι περιθωριοποιημένοι και απομονωμένοι. Αυτό πυροδοτεί μια ακραία ιδεολογική επίθεση των αστικών επιτελείων απέναντι στον ελληνικό λαό με τη μορφή ενός αντικομμουνισμού ελάχιστα συγκαλυμμένου – συχνά αποκάλυπτου – πίσω από τον αντιρωσισμό. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα και από το μένος τους (με ιλαρό πρωταγωνιστή τον Μητσοτάκη Junior) για την συναυλία στις 29/3 που ήταν απλά μια «συναυλία ειρήνης». Γιατί εξίσου απλά, αν κάτι ενοχλεί τους ά(χ)ριστους και τα golden boys της ντόπιας αστικής ελίτ είναι ότι διακαώς θέλουν... πόλεμο.

Τέλος ακόμη και στην Ελλάδα δεν λείπουν οι παραφωνίες εντός του «δικού μας μπλοκ», όπως των δυνάμεων που σχετίζονται με ότι ονομάζεται σήμερα Ενιαία Γραμματεία της 4ης Διεθνούς (Συνάντηση/Αναμέτρηση), όπως του ΣΕΚ, που κρατούν μία πιο φιλοδυτική στάση παρακάμπτοντας την βασική λενινιστική αρχή ιεράρχησης και της επικέντρωσης της πάλης ενάντια στον βασικό ταξικό αντίπαλο δηλαδή την ντόπια

αστική ελίτ και το αντιδραστικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ (ΝΑΤΟ-ΗΠΑ-ΕΕ) με το οποίο αυτή συντάσσεται.

Η ανάγκη για την οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού κινήματος

Η ΟΚΔΕ δίνει καθημερινά όλες τις τις δυνάμεις για την οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού κινήματος, γιατί δεν αρκεί απλά μια κινητοποίηση αλλά απαιτείται ένα κίνημα με συνέχεια, με μαχητικές κινητοποιήσεις, με πληθώρα δράσεων, με δημοκρατία και αυτοοργάνωση στο εσωτερικό του. Για τον σκοπό αυτό, η ΟΚΔΕ συγκροτεί αντιπολεμικές επιτροπές και πρωτοβουλίες σε χώρους δουλειάς, σχολές, σχολεία και γειτονιές, ώστε να πάρουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία την κατάσταση και τη ζωή στα χέρια τους. Τέλος, η ΟΚΔΕ προωθεί την αγωνιστική ενότητα μέσα στο το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα, ενάντια στους μικροηγεμονισμούς και τον κατακερματισμό και επιδιώκει να σχηματιστεί ένα συντονιστικό των δυνάμεων της άκρας αριστεράς, το οποίο θα τροφοδοτήσει ευρύτερες διεργασίες και θα συμβάλλει στην οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού κινήματος.

■ Σωτήρης Κ.

Εκλογές στην Κολομβία

Συντριβή των νεοφιλελεύθερων κάτω από το βάρος της εξέγερσης

Τα αποτελέσματα των εκλογών της 13ης Μάη σηματοδοτούν μια θριαμβευτική επίδοση για τον σχηματισμό «Ιστορική Συμφωνία - Pacto Historico (PH)», ανεπανάληπτη στην πολιτική ιστορία της Κολομβίας. Οι εκλογές είχαν τριπλό χαρακτήρα – εκλογή αντιπροσώπων για βουλή και γερουσία και προκριματικές για τις προεδρικές εκλογές οι οποίες θα διεξαχθούν στις 29 Μάη. Ο υποψήφιος της ΡΗ, Γκουστάβο Πέτρο σάρωσε στις προκριματικές εκλογές για την προεδρία με 4,48 εκατ. Ψήφους (80,51%). Αξιοσημείωτη είναι και η επίδοση της ανθυποψήφιας του και υποψήφιας αντιπροέδρου του πια, Φρανκία Μάρκες, η οποία συγκέντρωσε πάνω από 1 εκατ. ψήφους. Συνολικά κατάφερε να πάρει 1,9 εκατ. ψήφους περισσότερες από τον υποψήφιο του ούλτρα νεοφιλελεύθερου «Δημοκρατικού Κέντρου» και δήμαρχο του Μεντεγίν Φεντερίκο Γκουτιέρες, και 3,4 εκατ. ψήφους παραπάνω από τον κεντρώο πρώην κυβερνήτη κρατιδίου της χώρας Σέρχιο Φαχάρδο. Με τη νίκη στις προεδρικές εκλογές να μοιάζει μάλλον δεδομένη, η ΡΗ αναδείχθηκε παράλληλα πρώτη δύναμη στη Γερουσία με 19 από τις 166 έδρες και δεύτερη δύναμη στη Βουλή με 27 από τις 188 έδρες. Η πολιτική δύναμη που συνετρίβη σε όλα τα επίπεδα είναι το «Δημοκρατικό Κέντρο – Centro Democratico» του απερχόμενου προέδρου Ντούκε και του μέντορά του, πρώην προέδρου Άλβαρο Ουρίμπε, μια συντριβή που αποτελεί θρίαμβο και δικαίωση για την εξέγερση των κολομβιάνικων εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών που συντάραξε την χώρα πέρυσι για μήνες.

Ο χαρακτήρας της ΡΗ

Η ΡΗ είναι ένας πολιτικός και εκλογικός συνασπισμός αριστερών, ακροαριστερών, κεντροαριστερών και ιθαγενικών κομμάτων (περίπου 18)

με κυριότερα τα ΚΚΚολομβίας και την προερχόμενη από τις FARC,¹ Πατριωτική Ένωση. Το πολιτικό του πρόγραμμα, κοντινότερο στο παραδοσιακό κέντρο παρά σε ένα κλασσικό ρεφορμιστικό αριστερό πρόγραμμα, υπόσχεται προσεκτική αναδιανομή του πλούτου της χώρας και οι εκπρόσωποί του σε κάθε ευκαιρία τονίζουν ότι πρόγραμμά τους διαφέρει από τις διαδικασίες στην Κούβα και τη Βενεζουέλα.

Ο Γκουστάβο Πέτρο, ήταν την δεκαετία του 1980 μέλος της ένοπλης οργάνωσης Κίνημα 19 Απρίλη.² Το 2006 εκλέχθηκε γερουσιαστής με έντονη δράση για την αποκάλυψη των σκανδάλων του πρώην προέδρου Ουρίμπε για την οποία δέχτηκε απειλές κατά της ζωής του και της οικογένειάς του. Εκλέχθηκε δήμαρχος της Μπογκοτά το 2011 και κέρδισε σε μεγάλο βαθμό την εμπιστοσύνη των πολιτών της με προγράμματα που εφάρμοσε για τον περιορισμό της διακίνησης ναρκωτικών, την αντιμετώπιση της φτώχειας και την στήριξη των μειονοτήτων κάθε είδους. Το πολιτικό προφίλ του συμβαδίζει με το πολιτικό πρόγραμμα της ΡΗ και δεν θυμίζει σε τίποτα το ένοπλο επαναστατικό παρελθόν. Χαρακτηριστικά, ειρωνευόμενος πρόσφατα τους πολιτικούς του αντιπάλους και κλείνοντας ταυτόχρονα το μάτι στη ντόπια ελίτ και τους ιμπεριαλιστές, δήλωσε ότι οι πλούσιοι δεν χρειάζεται να τον φοβούνται, καθώς κανείς δεν «απαλλοτριώθηκε» κατά τη διάρκεια της θητείας του ως δήμαρχος της Μπογκοτά. Με συχνές τέτοιες δηλώσεις προσπαθεί να καθησυχάσει την ανήσυχη ντόπια ελίτ και τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

Φυσικά η εκλογική εκτόξευση της ΡΗ και του Πέτρο έχουν άμεση σύνδεση με την περσινή εξέγερση, αφού ο αριθμός των μαζών της Κολομβιανής κοινωνίας που κινητοποιήθηκε ήταν τεράστιος και ο πολιτικός χρόνος υπερ-

βολικά συμπτκνωμένος για να αφομοιωθεί από αυτές, ακόμη και από την πρωτοπορία τους. Η ΡΗ και ο Πέτρο σε μεγάλο βαθμό αποτελούν το όχημα των μαζών (και θα συνεχίσουν να το αποτελούν μέχρι τις προεδρικές εκλογές) για να απαλλαγούν από τον μισητό Ντούκε και το υπόλοιπο σάπιο αστικό πολιτικό προσωπικό. Οι διεργασίες στο εσωτερικό τους συνεχίζονται και μένει να δούμε αν θα κινηθούν προς πιο ριζοσπαστική κατεύθυνση, το γειτονικό περιβάλλον και η διεθνής συγκυρία σπρώχνουν προς αυτή την κατεύθυνση, αλίμονο όμως αν επαναπαυθούν στην διακυβέρνηση του Πέτρο για να τους λύσει τα προβλήματα. Η ντόπια ελίτ και οι ιμπεριαλιστές δεν θα επιτρέψουν για πολύ την εφαρμογή ενός έστω μετριοπαθούς κεντρώου προγράμματος στην Κολομβία χωρίς την συνεχή πίεση και κινητοποίηση των μαζών.

Το διακύβευμα για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τις μάζες της Λ. Αμερικής

Το διακύβευμα για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό δεν είναι μικρό. Η ιστορία της Κολομβίας είναι μια διακοσαετής ιστορία αποικιακής και ιμπεριαλιστικής καταλήστευσης και εξάρτησης. Δυσανάλογα μεγάλο μερίδιο του ετήσιου ΑΕΠ της χώρας ξοδεύεται για την αποπληρωμή του εξωτερικού χρέους της και για τον εξοπλισμό του στρατού και της αστυνομίας της (σε «προνομιακές» τιμές από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ αλλά και της ΕΕ βεβαίως) για να προστατεύει τις ιμπεριαλιστικές επενδύσεις που κατα-

ληστεύουν τους φυσικούς πόρους της χώρας και να απειλεί την γειτονική Βενεζουέλα την στιγμή που το 42% του πληθυσμού (21 εκατ.) ζει κάτω από το όριο της φτώχειας. Παρά τους πλούσιους φυσικούς της πόρους και χάρη στις συμφωνίες ελεύθερων συναλλαγών από το 1990 η Κολομβία σήμερα εισάγει πληθώρα βασικών αγαθών, ακόμη και καφέ. Το κυριότερο όμως η Κολομβία είναι για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό μία χώρα-σύμβολο για την Λατινική Αμερική όπως στη δεκαετία του 1970 υπήρξε η Χιλή. Είναι ο πιο πρόθυμος και δεδομένος σύμμαχος στη νοτιοαμερικανική υπο-ήπειρο. Είναι το κράτος σφαγέας των αριστερών αγωνιστών.³ Είναι το πειραματόζωο για την εφαρμογή των πιο ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών και αντίβαρο στις αριστερόστροφες αλλαγές κυβερνήσεων στην περιοχή. Με τον μεγαλύτερο αριθμό αμερικανικών βάσεων στην περιοχή, είναι το προχωρημένο φυλάκιο για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ρόλος που ενισχύθηκε με την ένταξη το 2017 στο ΝΑΤΟ. Πιο πρόσφατα, η Κολομβία υπέγραψε το Σύμφωνο Στρατηγικής Συμμαχίας ΗΠΑ-Κολομβίας για να αποκρουστεί η κινεζική και ρωσική επιρροή. Ένας από τους κύριους στόχους της είναι η «πρόσθετη συνεργασία στους τομείς του αμυντικού εμπορίου και στον τομέα της ασφάλειας».

Η διακυβέρνηση των πιο πρόθυμων και δεδομένων συμμάχων στην περιοχή αποδεικνύεται αφόρητη για τους λαούς αυτών των χωρών. Οι φιλοαμερικανικές κυβερνήσεις χάνουν τις εκλογές η μία μετά την άλλη (Μεξικό, Περού, Χιλή, κ.λπ.) συχνά κάτω από το βάρος τεράστιων εξεγερσιακών γεγονότων. Η σύγκρουση του αμερικάνικου ιμπερια-

λισμού με τους ανερχόμενους ιμπεριαλισμούς της Κίνας και της Ρωσίας ελαχιστοποιεί την ανοχή του σε αυτές τις εξελίξεις. Οι εργαζόμενες και φτωχές λαϊκές μάζες της Λ. Αμερικής και ειδικά η πρωτοπορία τους, πρέπει να οπλιστούν με τεράστια αποφασιστικότητα που μόνο η οργάνωση στον σκοπό της σοσιαλιστικής επανάστασης μπορεί να δώσει. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στην φάση της υποχώρησης και παρακμής του αυξάνει υπέρμετρα και αδιάστατα την επιθετικότητα του και οι περιοχές της Λ. Αμερικής και της Καραϊβικής, τεράστιας στρατηγικής σημασίας για τον ίδιο,⁴ πρόκειται να νιώσουν όλη την βαναυσότητα του. Στο έδαφος που εξαπέλυσε τους πρώτους πολέμους του, εκεί θα πολεμήσει πιο μανιασμένα, θα πλημμυρήσει στο αίμα την «πίσω αυλή» του πριν να υποχωρήσει εκατοστό από αυτήν.

■ Δημήτρης Γκιώρκας

Υποσημειώσεις

1 Οι Επαναστατικές Ένοπλες Δυνάμεις της Κολομβίας — Λαϊκός Στρατός (FARC) ήταν ένοπλη αριστερή οργάνωση που δρούσε από το 1964. Το 2010, ο κολομβιανός στρατός υπολόγιζε ότι οι δυνάμεις των FARC αποτελούνταν από περίπου 13.800 μέλη, το 50% των οποίων ήταν ένοπλοι. Σταμάτησε την δράση του το 2016 μετά από συμφωνία αποφασισμού με την κυβέρνηση που υπογράφηκε στην Αβάνα.

2 Το Κίνημα της 19ης Απριλίου (Μ-19), ήταν ένοπλη αριστερή οργάνωση που έδρασε από τα μέσα ως τα τέλη του '80 όταν και μετεξελίχθηκε σε πολιτικό κόμμα την Δημοκρατική Συμμαχία Μ-19.

3 Σύμφωνα με το Comunes, που προέκυψε από τις FARC, 189 μέλη των FARC, έχουν δολοφονηθεί από την υπογραφή συμφωνίας το 2016, τα 40 μέσα στο 2021. Κατά την διάρκεια της εξέγερσης καταγγέλλθηκαν 63 ανθρωποκτονίες, ο αριθμός των εξαφανίσεων είναι ανυπολόγιστος ίσως ξεπερνά τις 300.

4 Ο Τσε Γκεβάρα και ο Φιντέλ Κάστρο πάντα τονίζανε τη σημασία αυτών των περιοχών ως στρατηγικών μετόπισθεν του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις των τελευταίων 30 χρόνων στην Αλβανία

Η Αλβανία είναι μια από τις φτωχότερες χώρες της Ευρώπης με κατώτατο μισθό μόλις 240 ευρώ το μήνα, με το ένα τρίτο του πληθυσμού να ζει κάτω από το όριο της φτώχειας (900.000 Αλβανοί ζουν με λιγότερο από 5 δολάρια τη μέρα). Το χαμηλό βιοτικό επίπεδο και οι σκληρές συνθήκες επιβίωσης έχουν οδηγήσει σε εξαιρετικά υψηλά ποσοστά μετανάστευσης. Και ενώ ήδη η ζωή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων είναι αβάσταχτη, το προηγούμενο διάστημα είδαν τις τιμές των καυσίμων να αυξάνονται κατά 50%. Η τιμή της βενζίνης ξεπέρασε τα 2 ευρώ, η ακριβότερη της Ευρώπης, με το 53% να είναι φόροι, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων πάει στον ιδιώτη που έχει το μονοπώλιο της διακίνησης καυσίμων.

Μέσα σε 30 χρόνια, κάθε δημόσια περιουσία πέρασε στα χέρια μιας χούφτας καπιταλιστών που ελέγχουν κόμματα, ΜΜΕ και δικαστήρια. Δεν υπάρχει κοινωνική πρόνοια και δημόσια υγεία, έτσι συγκριτικά με την Ευρώπη είχε τους διπλάσιους θανάτους Covid αναλογικά με τον πληθυσμό της. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι επί πληρωμή. Ο πληθωρισμός ήταν ήδη στο 4% τον Φλεβάρη πριν ακόμη ξεσπάσει ο πόλεμος στην Ουκρανία.

Συνολικά υπήρχαν 4 διυλιστήρια πετρελαίου. Η ικανότητα του μεγαλύτερου εξ αυτών, του KPTHN Ballsh, ήταν να επεξεργάζεται 1 εκατ. τόνους αργού πετρελαίου ετησίως καλύπτοντας τις ανάγκες της χώρας. Απασχολούσε 2.200 εργάτες με τα κέρδη να ανέρχονται στα 10-15 εκατ. δολάρια το χρόνο, πριν από την ιδιωτικοποίηση. Τον Σεπτέμβριο του 2019 οι εργασίες ανεστάλησαν και το διυλιστήριο πουλήθηκε για σκραπ, αφήνοντας 800 εναπομεινάντες εργαζόμενους στο δρόμο. Η ολοκληρωτική καταστροφή των διυλιστηρίων πετρελαίου αποτέλεσε ένα από τα σοβαρότερα εγκλήματα των κυβερνήσεων μετά το 1990.

Στις 9 Μάρτη ξεκίνησαν κινητοποιήσεις, όταν φοιτητές και η Πολιτική Οργάνωση (ριζοσπαστική οργάνωση της Αλβανίας) κάλεσαν σε συγκέντρωση έξω από το πρωθυπουργικό μέγαρο. Η διαδήλωση ήταν μικρή αλλά βρέθηκε αντιμέτωπη με δυσανάλογη καταστολή πολλές συλλήψεις και προσαγωγές. Τις επόμενες μέρες οι συγκεντρώσεις ήταν ολοένα και μαζικότερες, ώσπου το Σάββατο 12 Μάρτη χιλιάδες κόσμου πλημμύρησαν το κέντρο των Τιράνων απαιτώντας χαμηλότερους φόρους για τους φτωχούς, υψηλότερους φόρους για τους καπιταλιστές, φωνάζοντας «εγκληματική κυβέρνηση», «κάτω ο δικτάτορας».

Οι κινητοποιήσεις έγιναν καθημερινές και εξαπλώθηκαν και σε άλλες μεγάλες πόλεις με την καταστολή να οργιάζει, οι συλλήψεις ξεπέρασαν τις 200. Οι διαδηλώσεις αυτές είναι οι μεγαλύτερες των τελευταίων δεκαετιών όμως δεν εκδηλώνονται ως κεραυνός εν αιθρία. Από το 2017 ξεκίνησαν φοιτητικές διαμαρτυρίες που οδήγησαν στις μεγάλες κινητοποιήσεις του 2018-2019 για την μείωση των διδάκτρων στα πανεπιστήμια. Ακολούθησαν οι μαχητικές διαδηλώσεις του Δεκέμβρη του 2021 με αφορμή την δολοφονία του 25χρονου Κλοντιάν από την αστυνομία. Μια σειρά εργατικών αγώνων ξεσπούν τακτικά, όπως αυτός των εργαζομένων στα διυλιστήρια πετρελαίου στο Ballsh και στα ορυχεία χρωμίου. Σημαντική είναι και η ίδρυση και σύσταση συνδικάτων σε τομείς κλειδιά της αλβανικής οικονομίας, όπως είναι στους μεταλλωρύχους, στους εργαζόμενους

στα πετρέλαια και στα τηλεφωνικά κέντρα.

Ο πρωθυπουργός Έντι Ράμα, όπως και όλοι οι υπόλοιποι ευρωπαίοι ηγέτες, υποστήριξε ότι οι αυξήσεις των τιμών οφείλονται στον πόλεμο και προσπάθησε να παρουσιάσει τις διαδηλώσεις σαν φιλορωσικές. Κατηγόρησε τους διαδηλωτές ότι προσβάλουν την αξιοπρέπεια της χώρας και αμαυρώνουν τη διεθνή της εικόνα. Οι διαδηλωτές, κατά τον Ράμα, έπρεπε να ντρέπονται για τον εαυτό τους καθώς είναι το μόνο μέλος του NATO που διαμαρτύρεται για τις «συνέπειες του πολέμου στην Ουκρανία». Και ενώ στην Αλβανία εκφράζονται φόβοι για σκληρή επισιτιστική κρίση, η κυβέρνηση, πιστό σκυλί των αμερικανικών συμφερόντων, συνεχίζει να διαβεβαιώνει μέσω του υπουργού Άμυνας πως θα συνεχίσει να πολεμά στο πλευρό των ΗΠΑ όπως έκανε και στο Αφγανιστάν.

Οι καθημερινές μαζικές διαδηλώσεις ταρακούνησαν τον Ράμα, που για να καθησυχάσει τους διαδηλωτές ανακοίνωσε μέτρα, μεταξύ των οποίων ήταν και η συγκρότηση εθνικής επιτροπής που θα βάζει ταβάνι στις τιμές των καυσίμων. Αυτό είχε άμεσο αποτέλεσμα, καθώς η τιμή έπεσε κατά περίπου 30 λεπτά εντός μιας ημέρας. Αυτά τα μέτρα αποτελούν ψίχουλα που φυσικά δεν αρκούν για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα που συνεχίζουν τις διαδηλώσεις.

Τα αίτια της φτώχειας και της ακρίβειας στην Αλβανία είναι ίδια με αυτά που έχουν εξαθλιώσει τους εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο. Η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος γεννά φτώχεια, ανεργία, εξαθλίωση και πολέμους. Τα σταλινικά καθεστώτα αφήσαν στους λαούς που επιβλήθηκαν δυσανεξία προς ό,τι μπορεί να θυμίζει έστω την ορολογία που καταχρηστικά χρησιμοποιούσαν (σοσιαλισμός, κομμουνισμός, κ.λπ.), σύγχυση και δυσπιστία που κρατά 3 δεκαετίες. Μία νέα πολιτικοποίηση όμως φαίνεται να εμφανίζεται στην Αλβανία, που ξεπερνά κατά πολύ τα ρεφορμιστικά αιτήματα των οργανώσεων. «Οργανωθείτε, επαναστατήστε, βγείτε στους δρόμους, καταλαμβάνετε τις πλατείες, μέχρι να γίνει το κράτος δικό μας», «Όποιος σπέρνει πείνα θερίζει εξεγέρσεις», φωνάζουν οι διαδηλωτές ενώ χαρακτηριστικός είναι και ο παραλληλισμός που κάνουν με τον Μάη του '68. Μετά από δυο εβδομάδες οι κινητοποιήσεις έχουν υποχωρήσει, ωστόσο έχουν αφήσει πίσω τους μικρές νίκες και κυρίως μια παρακαταθήκη αγωνιστικών εμπειριών για χιλιάδες εργαζόμενους και νεολαίους.

Οι εργάτες έχουμε τον μεγαλύτερο εχθρό στην ίδια μας τη χώρα. Ο αγώνας εναντίον του είναι η καλύτερη εγγύηση ενάντια στην φτώχεια και τον πόλεμο, είναι η μεγαλύτερη συμβολή στον αγώνα όλων των λαών.

■ Τζένη Π

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Σε απεργία μετά από 50 χρόνια προχώρησαν οι εκπαιδευτικοί και το υποστηρικτικό εκπαιδευτικό προσωπικό (ESP) (οδηγοί λεωφορείων, γραμματείς, εργαζόμενοι στα κυλικεία κ.α.) στην πρωτεύουσα της πολιτείας Μινεσότα, την Μινεάπολη ώστε να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους στη νέα διετή σύμβαση. Η απεργία ξεκίνησε στις 9/3 και διήρκεσε σχεδόν 3 εβδομάδες με τη συμμετοχή να είναι καθολική αλλά και με μεγάλη υποστήριξη από τους μαθητές και τους γονείς της πόλης. Οι απεργοί ζητούσαν αύξηση μισθών των καθηγητών, λιγότερους μαθητές ανά τάξη, αύξηση των μισθών των ESP που είναι σημαντικά μικρότεροι, και διατήρηση των έγχρωμων εργαζομένων στις θέσεις εργασίας καθώς υπάρχουν μεθοδεύσεις για απολύσεις. Κάθε πρωί από τις 7:30 και παρά τις θερμοκρασίες υπό του μηδενός και το χιόνι, εκπαιδευτικοί και αλληλέγγυοι συγκεντρώνονταν έξω από τα σχολεία. Αργότερα συνενώνονταν σε συλλαλητήρια και διαδηλώσεις σε κυβερνητικά κτήρια στο κέντρο της πόλης. Οι μαθητές οργάνωσαν δύο διαμαρτυρίες και μια συμβολική κατάληψη στο κτήριο που λάμβαναν χώρα οι διαπραγματεύσεις δείχνοντας έμπρακτα την στήριξη τους στον αγώνα. Το βράδυ της Παρασκευής 25/3 έφτασε στα χέρια των εκπαιδευτικών μια προσωρινή συμφωνία προς ψήφιση. Οι εργαζόμενοι κλήθηκαν να ψηφίσουν μέσα σε λίγες ώρες χωρίς να προλάβουν να μελετήσουν ή να συζητήσουν την πρόταση. Η συμφωνία επικυρώθηκε τελικά κατά 80% από τους καθηγητές και 76% από τους ESP και συνολικά μπορούμε να πούμε ότι δεν ικανοποιεί, ούτε ανταποκρίνεται στις ανάγκες των εργαζομένων. Για τους καθηγητές προβλέπεται αύξηση 2% τον πρώτο χρόνο και 3% τον δεύτερο με τον πληθωρισμό να τρέχει στο 7,9% το τελευταίο 12μηνο, ενώ οι ESP κερδίζουν αύξηση από 2 έως 4 δολάρια και πάλι δεν εξασφαλίζουν αξιοπρεπές εισόδημα. Μπαίνει ανώτατο όριο μαθητών στις τάξεις αλλά είναι εξαιρετικά υψηλό (44!) και προτείνονται μοντέλα συνδιδασκαλίας που απέρριπταν οι καθηγητές. Τέλος εξασφαλίζονται σε έναν βαθμό οι θέσεις εργασίας για τους έγχρωμους, χωρίς να απαγορεύονται οι απολύσεις. Παρά τα πενιχρά αποτελέσματα συνεχίζει να δημιουργείται ένα δυναμικό αγωνιστών για νέες διεκδικήσεις στην πόλη που ξεκίνησε η εξέγερση των μαύρων με την δολοφονία του Τζωρτζ Φλόιντ.

Γαλλία – Κορσική

Δυναμικές κινητοποιήσεις με συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και δυνάμεων ασφαλείας έχουν ξεσπάσει από τις αρχές του μήνα στην Κορσική των 330.000 κατοίκων με αίτημα την αυτονομία. Όλα ξεκίνησαν όταν ο Ιβάν Κολονά, μέλος του ένοπλου Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου της Κορσικής (FLCN), δέχθηκε επίθεση από συγκρατούμενο του στη φυλακή στις 2/3 με αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό και στη συνέχεια τον θάνατό του στις 21/3. Ο Κολονά εξέτισε την ποινή των τρις ισόβια μετά την δολοφονία του νομάρχη της Κορσικής το 1998. Οι Κορσικανοί κατηγορούν την κυβέρνηση του Παρισιού για την δολοφονία και κατέβηκαν στους δρόμους μαζικά φτάνοντας τους 10.000 στις 13/3 όταν και έγιναν επεισόδια με 67 τραυματίες, 44 εξ' αυτών αστυνομικοί. Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν όλον τον μήνα με τον Μακρόν να στέλνει τον υπουργό εσωτερικών στο νησί υποσχόμενος να ξαναοίξει ο παγωμένος από το 2018 διάλογος «μέχρι και για αυτονομία». Η δήλωση αυτή έφερε την κριτική από Λεπέν και άλλους με τον Απρίλιο να είναι μήνας διενέργειας προεδρικών εκλογών. Υπόβαθρο των κινητοποιήσεων αποτελούν τα χαμηλά εισοδήματα των κατοίκων που ζητούν εκτός άλλων την αναγνώριση της κορσικανικής γλώσσας και μεγαλύτερο έλεγχο των κατοικιών καθώς το 40% ανήκουν σε Γάλλους ως εξοχικές κατοικίες.

Έφυγε από τη ζωή ο Αλέν Κριβίν

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Ο Αλέν Κριβίν γεννήθηκε στις 10 Ιουλίου 1941 στο Παρίσι, σε μία κοσμική μικροαστική οικογένεια ουκρανό-εβραϊκής καταγωγής. Ακολουθώντας το παράδειγμα των άλλων τεσσάρων αδελφών του, εντάχθηκε από πολύ μικρή ηλικία στην νεολαία του ΚΚ Γαλλίας. Σε ηλικία 15 ετών γίνεται υπεύθυνος της μαθητικής κομμουνιστικής νεολαίας στο Παρίσι, δηλαδή μερικών εκατοντάδων μελών.

Από το 1957 αρχίζει η διαφοροποίηση του από τον σταλινισμό, που εκκινεί από το ζήτημα της Αλγερίας και την στάση του ΚΚΓ. Ο αντεπαναστατικός πόλεμος στην Αλγερία ήταν για μία ολόκληρη γενιά ένα σημαντικό πολιτικό σχολείο. Συμμετέχει το 1957 στο Παγκόσμιο Φεστιβάλ Δημοκρατικής Νεολαίας στην Μόσχα, όπου συναντάει νεολαίους του FLN, που ασκούν κριτική στο σύνθημα του ΚΚΓ «Ειρήνη στην Αλγερία» αντί για το ορθό κατ' αυτούς «Ανεξαρτησία την Αλγερία». Χωρίς ακόμα να έρθει σε πλήρη ρήξη με την ηγεσία του ΚΚ έρχεται σε επαφή, μέσω του δίδυμου αδελφού του, που ήταν ήδη μέλος του γαλλικού τμήματος της Τέταρτης Διεθνούς, κάνοντας εισοδισμό στην νεολαία του ΚΚ, με το δίκτυο Νεολαιίστικη Αντίσταση, που είχε μία αντιπολεμική-αντιμπεριαλιστική δράση, μπλοκάροντας τραίνα, μοιράζοντας προκηρύξεις, βοηθώντας στις αποδράσεις μελών του FLN από τις γαλλικές φυλακές. Αναδείχθηκε πολύ γρήγορα στον διευθυντικό πυρήνα του δικτύου στο Παρίσι, μέσα σε συνθήκες αυστηρής παρανομίας.

Ακολουθούν οι σπουδές του στο πανεπιστήμιο από το 1960 και μετά, όπου συνεχίζει και παραμένει μέλος της νεολαίας του ΚΚΓ. Από αυτό το σημείο τα αδέρφια του του αποκαλύπτουν την ένταξή τους στο τμήμα της Τέταρτης Διεθνούς και αρχίζουν να τον μούν στην ανάγνωση των τροτσικιστικών κειμένων. Από το 1962 σε ηλικία 21 ετών γίνεται μέλος του γαλλικού τμήματος. Αναρριχάται πολύ γρήγορα στην ηγεσία του τμήματος, συνεχίζοντας ωστόσο, με την εισοδιστική τακτική, να παραμένει μέλος της νεολαίας του ΚΚΓ και ιδιαίτερα της φιλοσοφικής σχολής της Σορβόνης, κερδίζοντας δεκάδες αγωνιστές και οικοδομώντας με επιτυχία μία αριστερή αντιπολιτευόμενη φράξια. Το 1965, η οργάνωση της Σορβόνης αντιτάσσεται στην στήριξη από το ΚΚΓ της υποψηφιότητας του Μιτεράν στις προεδρικές εκλογές. Τον Ιανουάριο του 1966 το ΚΚΓ προχωράει στην διαγραφή όλης της οργάνωσης της Φιλοσοφικής. Για την διαγραφή του Κριβίν, χρειάστηκαν 12 συνεδριάσεις στο πυρήνα όπου συμμετείχε, για να καταφέρει η ηγεσία του ΚΚ να κερδίσει την πλειοψηφία και να υπερψηφιστεί η διαγραφή του.

Μετά την διαγραφή της οργάνωσης της φιλοσοφικής, ιδρύθηκε η JCR, Επαναστατική Κομμουνιστική Νεολαία, την άνοιξη του 1966, μία πρώτη προσπάθεια οικοδόμησης οργάνωσης χωρίς καταφυγή στην εισοδιστική τακτική. Επρόκειτο για μία οργάνωση 150 αγωνιστών, που κυρίως στηριζόταν στους αντιπολιτευόμενους της Σορβόνης και σε παρόμοιες καταστάσεις σε μερικές πόλεις, όπως στη Ρουέν, στη

Τουλούζη, στη Λυών, στις Κάννες. Ήταν μία μεταβατική οργάνωση, καθώς η ηγεσία ανήκε στο τμήμα της Τέταρτης Διεθνούς, αλλά η πλειοψηφία των μελών δεν ήξερε ή δεν είχε μία ακριβή εικόνα για αυτήν την συμμετοχή.

Ακολουθεί ο Μάης του 68. Ο Κριβίν διευθύνει από την κατελημμένη Σορβόνη, μαζί με τους Μπενσαϊντ και Βέμπερ, την νεαρή οργάνωση μέσα στην θύελλα των γεγονότων, προσδίδοντάς της πρωταγωνιστικό ρόλο στο φοιτητικό κίνημα και εκτινάσσοντάς την στο τέλος του Μάη σε μία οργάνωση 900 μελών. Η οργάνωση τίθεται εκτός νόμου στις 12 Ιούνη με το διάταγμα της κυβέρνησης Ντε Γκώλ και στις 10 Ιούλη ο Κριβίν φυλακίζεται στις φυλακές Σαντέ. Απελευθερώθηκε σύντομα και άρχισε την θητεία του στον στρατό, όπου ήταν υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του 1969 με την Κομμουνιστική Λίγκα, μετεξέλιξη της JCR μετά το 68. Στις εκλογές αποτελεί πρόσωπο εκφραστή του Μάη του 68 και αποσπάει περίπου 1,3 τοις εκατό. Έκτοτε, η ζωή του ταυτίζεται πλήρως με την πορεία της Κομμουνιστικής Λίγκας, ήταν μόνιμα μέλος της ηγεσίας της, ζώντας όλη του την ζωή ως επαγγελματικό στέλεχος.

Η Κομμουνιστική Λίγκα, εκμεταλλευόμενη τα απόνερα του Μάη του 68 και θεωρώντας δεδομένη μία επανάληψή του

στο άμεσο μέλλον, γνωρίζει μία περίοδο εντατικής ανάπτυξης και δραστηριότητας, με σημαντικές επιτυχίες και κατορθώματα στο νεολαιίστικο κίνημα, συχνά με αριστεριστικές τάσεις. Η περίοδος αυτή θα ολοκληρωθεί με ένα τρόπο με την διαδήλωση της 28 Ιούνη 1973 ενάντια στην ακροδεξιά οργάνωση Νέα Τάξη, μετά την οποία η Λίγκα διαλύθηκε δια νόμου και όλη η ηγεσία της πέρασε σε καθεστώς παρανομίας. Η ηγεσία της Λίγκας αποφάσισε ότι ο Κριβίν θα έπρεπε να συλληφθεί κινητοποιώντας όσον το δυνατόν περισσότερο την αριστερά. Έτσι, πέρασε άλλες τέσσερις εβδομάδες στην φυλακή της Σαντέ. Μετά την απαγόρευση θα ακολουθήσει η μετονομασία σε LCR (Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα), την οποία θα εκπροσωπήσει στις προεδρικές του 1974, όπου απέσπασε 0,36 τοις εκατό.

Σε όλην του ζωή, παρέμεινε στο κέντρο της ηγεσίας της LCR, αποτελώντας ένα από τα κύρια οργανωτικά και πολιτικά στελέχη της οργάνωσης, ενώ οι προεδρικές του υποψηφιότητες, όπως και η εκλογή του στο ευρωκοινοβούλιο το 1999 μετά από επιτυχημένη κοινή καμπάνια με την Εργατική Πάλη (LO) του προσέδωσαν ένα κύρος πανεθνικής και διεθνούς εμβέλειας.

«Τα στερνά τιμούν τα πρώτα»

Η Ιστορία, όπως και η πορεία των ανθρώπων μέσα σ' αυτήν έχει αντιφάσεις. Η πορεία του σ. Αλέν Κριβίν είχε πολλές και κραυγαλέες αντιφάσεις, οι οποίες δεν είναι δυνατόν να παραλειφτούν από μια συνολική αποτίμηση. Η ζωή του Αλέν Κριβίν ήταν συνδεδεμένη με την ιστορία του τροτσικισμού στη Γαλλία (ίδρυση της LCR) όπως και της 4ης Διεθνούς, από την σημαντική ανάπτυξή τους ιδιαίτερα μετά τον Μάη του 1968, ως την αυτοδιάλυση της πρώτης και τον εκφυλισμό της δεύτερης. Ο Αλέν Κριβίν ήταν ένα από τα πρόσωπα που με τη δράση και το έργο τους σημάδεψαν και τις δυο αυτές περιόδους και καθόρισαν σε σημαντικό βαθμό τις εξελίξεις, λόγω των ηγετικών θέσεων που κατείχαν. Πολύ συνοπτικά:

1. Ο Αλέν Κριβίν πρωτοστάτησε μαζί με τον Ντανιέλ Μπενσαϊντ στη σταδιακή μετάλλαξη των θέσεων της LCR (Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα), η οποία κορυφώθηκε με την αυτοδιάλυσή της (Γενάρης 2008, 17ο Συνέδριο) στο NPA (Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα). Η προσπάθεια για τη διάλυση της LCR από τους ίδιους πρωταγωνιστές είχε αρχίσει από το 1985, ως που κατέληξε μετά από 15 χρόνια στο εγχείρημα του NPA - Το μετέωρο βήμα του Πελαργού (Τίτλος άρθρου της Εργατικής Πάλης για το NPA). Αξίζει να

σημειωθεί ότι η προηγούμενη φορά που προσπάθησαν να διαλύσουν την LCR ήταν αμέσως μετά τις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2002, όπου το κοινό ψηφοδέλτιο με την άλλη τροτσικιστική οργάνωση, Lutte Ouvrière (Εργατική Πάλη), πήρε 10%, ποσοστό που ποτέ καμιά επαναστατική οργάνωση ή της άκρας αριστεράς σε άλλη καπιταλιστική χώρα στην Ευρώπη δεν πλησίασε ποτέ (εκτός από την Κομμουνιστική Επανάσταση που στις βουλευτικές εκλογές του 1996 πήρε 8,6%) και 2-3 τροτσικιστικές ή τροτσικίζουσες οργανώσεις στον υπόλοιπο κόσμο.

2. Σε αυτές τις προσπάθειες των 15 χρόνων προσπάθησαν: α) να εξαλείψουν από τον τίτλο της οργάνωσης το Κομμουνιστικό και το Επαναστατικό, να απαλείψουν από το καταστατικό τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και γενικά να αφαιρέσουν κάθε αναφορά στον επαναστατικό μαρξισμό, β) να ενωθούν με όποιον διάττοντα αστέρα εμφανίζονταν (το 1985 με την ομάδα Πικέ διάσπαση από το ΚΚΓαλλίας, το 1995 με τη Βουανιέ επικεφαλής μιας μικρής ομάδας πρασίνων), γ) να αποκηρύξουν τον τροτσικισμό και να φύγουν από την 4η Διεθνή.

3. Τον ίδιο πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε ο Αλέν Κριβίν και στο εκφυλισμό της 4ης Διεθνούς. Στο 16ο Συνέδριο (Φλεβάρης 2000), το οποίο ήταν ουσιαστικά ένα νόθο συνέδριο (π.χ., συμμετείχαν τμήμα-

τα που είχαν διαλυθεί από αρκετό καιρό), θα προχωρήσουν ακόμη περισσότερο στη σοσιαλδημοκρατικοποίησή της και στον εκφυλισμό της: α) η πολιτική απόφαση ήταν ένα κείμενο δημοσιογραφικού σχολιασμού ανάξιο της ιστορίας της 4ης Διεθνούς, β) το κείμενο για το ρόλο και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς, όριζε (με πλήθος ασαφειών και αοριστιών) ότι στόχος ήταν η Οικοδόμηση Αντικαπιταλιστικών Κομμάτων ή και απλά Κόμματα στα Αριστερά της σοσιαλδημοκρατίας, γ) οι «αποφάσεις» του Συνεδρίου δεν ήταν υποχρεωτικές, όποιος ήθελε μπορούσε να τις λάβει υπόψη. Βέβαια, για όποιον παρακολουθούσε από κοντά τις εξελίξεις της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς (όπως η ΟΚΔΕ που έκοψε τις σχέσεις της και τυπικά από το 15ο Συνέδριο (Φλεβάρης του 1993), το τελευταίο που παρακολούθησε, αλλά ήδη βαριά άρρωστος, ο Ερνέστ Μαντέλ), αυτές οι εξελίξεις δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και την υποχώρηση του κινήματος ο Κριβίν, ο Μπενσαϊντ και μια παρέα γύρω τους έπλασαν μια παιδαριώδη θεωρία που είχε ένα τρίπτυχο, Νέα Κατάσταση, Νέα Πολιτική, Νέα Κόμματα, την οποία έβαλαν σε εφαρμογή με τα ολέθρια αποτελέσματα τα οποία φάνηκαν αμέσως. Έφτασαν στο σημείο να επαναλάβουν κάποια γνωστά κλισέ των σταλινικών ότι η 4ης Διεθνής «είναι μια ταμπέλα» ή ότι η

μοναδική «κληρονομιά του τροτσικισμού είναι η επισήμανση του κινδύνου γραφειοκρατικοποίησης των επαναστατικών κομμάτων».

4. Αυτά δεν είναι αγκυλώσεις ή σεκταρισμοί της ΟΚΔΕ. Ο Ερνέστ Μαντέλ σύμφωνα με τον βιογράφο του, Jan Willem Stutje, είχε καταλάβει τον τυχοδιωκτικό και καταστροφικό ρόλο αυτής της παρέας και ετοιμαζόταν να τους πολεμήσει και να οικοδομήσει μια νέα ηγεσία, δυστυχώς δεν πρόλαβε αφού από το 1990 η υγεία του ήταν σε άσχημη κατάσταση, αναγκάζοντας τον να εργάζεται όλο και λιγότερες ώρες την ημέρα, και τον Ιούλιο του 1995 πέθανε.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

1 Για περισσότερα βλ. φύλλα της Εργατικής Πάλης: Δεκέμβριος 2007, Φεβρουάριος 2008, Μάρτιος 2009, Απρίλιος 2009, Μάιος 2010

1989: η σφαγή της πλατείας Τιεν Αν Μεν

Φέτος συμπληρώνονται 33 χρόνια από τη μεγαλειώδη εξέγερση των κινέζικων λαϊκών μαζών το 1989 ενάντια στο γραφειοκρατικό καθεστώς του Πεκίνου. Τα γεγονότα εκείνων των ημερών και η αιματηρή καταστολή που ακολούθησε έμειναν ευρύτερα γνωστά ως «σφαγή της Τιεν Αν Μεν».

Το Κινεζικό ΚΚ, σε αντίθεση με τους Μπολσεβίκους, ήταν γραφειοκρατικά εκφυλισμένο πριν ακόμη από την κατάληψη της εξουσίας το 1949, καθώς δεν στηρίχτηκε στην πρωτοβουλία και αυτοοργάνωση του προλεταριάτου. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα από το ξεκίνημά του το κινέζικο εργατικό κράτος να είναι γραφειοκρατικά παραμορφωμένο και αργότερα εκφυλισμένο. Βασικό χαρακτηριστικό του (όπως και των υπολοίπων καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού») ήταν η αντίφαση ανάμεσα στη συλλογική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και στη διαχείρισή τους από ένα στρώμα γραφειοκρατών, με σκοπό τη διατήρηση και αύξηση των υλικών τους προνομίων. Η αντίφαση αυτή, σε συνδυασμό με τη βιομηχανική καθυστέρηση της χώρας, καθόρισε την οικονομική πολιτική του ΚΚΚ, η οποία είχε βαρύτατες συνέπειες για τον λαό. Η προσπάθεια του Μάο να «λύσει» τα προβλήματα αυτά με την Πολιτιστική Επανάσταση δεν προχώρησε, καθώς επικράτησε η ανάγκη συντήρησης της γραφειοκρατικής εξουσίας, που θα μπορούσε να απειληθεί από την κινητοποίηση των μαζών (όταν άρχισε να ξεφεύγει από τον έλεγχο και τα σχέδια του Μάο). Οι διάδοχοί του στην ηγεσία, ιδιαίτερα η πέτρυνγα των «ανανεωτών», υιοθέτησαν πολιτικές σταδιακού ανοίγματος προς τον καπιταλισμό. Επιτρέποντας την είσοδο ξένων

εταιρειών και την ανάληψη σημαντικών θέσεων εξουσίας στην οικονομική λειτουργία και διαχείριση της χώρας από ιδιώτες, γέννησαν απολύσεις, φτώχεια και υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου του κινεζικού λαού, άνοιγαν τον δρόμο σε μια παλινόρθωση του καπιταλισμού και αποτέλεσαν τη βάση για την εξέγερση του 1989.

Από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, είχε εμφανιστεί ένα εκτεταμένο και πρωτοφανές κύμα διαδηλώσεων και απεργιών, εκφράζοντας την οργή και την δυσανεξία των μαζών ενάντια στο γραφειοκρατικό καθεστώς. Αποτελούμενες κυρίως από νεολαία, εκπαιδευτικούς και διανοούμενους, οι κινητοποιήσεις που προηγήθηκαν της Τιεν Αν Μεν, αν και πάλευαν για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, δεν κατάφεραν να συμπαρασύρουν τις εργατικές μάζες και να διαμορφώσουν κεντρικά αιτήματα. Διαδραμάτισαν, ωστόσο, σπουδαίο ρόλο ατσάλωνοντας και προετοιμάζοντας τους νέους, που αποτέλεσαν τον πυροκροτητή της εξέγερσης του 1989.

Η αφορμή για την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων σε εξέγερση δόθηκε στις 14 Απριλίου 1989, με τον θάνατο του Χου Πάο Μπανκ, ηγετικού στελέχους του ΚΚΚ με φήμη «αντιγραφειοκράτη». Παρά την κυβερνητική απαγόρευση, περίπου 150.00 άνθρωποι συμμετείχαν στην κηδεία, μετατρέποντάς τη σε διαδήλωση με βασικά αιτήματα την ελευθερία του λόγου, την ελεύθερη ίδρυση συνδικάτων αλλά και ενάντια στη διαφθορά της γραφειοκρατικής κυβέρνησης. Οι κινητοποιήσεις γενικεύτηκαν, με το ραντεβού των διαδηλωτών να δίνεται καθημερινά στην πλατεία της Ουράνιας Γαλήνης (Τιεν Αν Μεν), που βρίσκεται δίπλα στην

«Απαγορευμένη Πόλη» και αποτελεί, μέχρι και τις μέρες μας, το συμβολικό κέντρο της χώρας. Τις επόμενες εβδομάδες, οι διαδηλώσεις, μαζικοποιούνταν διαρκώς, αγκαλιάζοντας ολόενα και μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας. Στον αγώνα, πλέον, είχαν ενταχθεί εργαζόμενοι από όλους τους κλάδους και σημαντικό κομμάτι της αγροτιάς και της υπαίθρου. Το κίνημα απλωνόταν σε όλη τη χώρα, ενώ έθετε αιτήματα που η υλοποίησή τους ισοδυναμούσε με κλονισμό του γραφειοκρατικού καθεστώτος στα θεμέλια.

Παράλληλα, η επικράτηση του σκληρού γραφειοκρατικού πυρήνα στο ΚΚΚ σηματοδότησε τη λήξη του διαλόγου στο εσωτερικό του όσον αφορά την αντιμετώπιση των εκατοντάδων χιλιάδων εξεγερμένων. Στις 20 Μάη, η νέα ηγεσία διέταξε την επιβολή στρατιωτικού νόμου και συγκέντρωσε εκατοντάδες χιλιάδες στρατιώτες για να καταπνίξει την εξέγερση. Ωστόσο, πάνω από 1,5 εκατομμύριο εργάτες και φοιτητές μόνο στο Πεκίνο, έστησαν οδοφράγματα και δημιούργησαν επιτροπές, με σκοπό να σταματήσουν τον στρατό. Η τρομακτική καταστολή, όμως, που εξαπέλυσε η γραφειοκρατία σε συνδυασμό με την ελλιπή πολιτική πείρα του κινήματος στην Κίνα, την ανυπαρξία ενός ικανού επαναστατικού κόμματος και την αδυναμία να γενικευτεί το κίνημα σε αγρότες και στρατιώτες, αποτέλεσαν τους καθοριστικούς παράγοντες για την ήττα των εξεγερμένων. Η κυβέρνηση ξεκίνησε ένα ανελέητο ανθρωποκνηνητό με αμέτρητες φυλακίσεις, εξορίσεις και εκτελέσεις αγωνιστών, το οποίο κορυφώθηκε με το όργιο καταστολής του στρατού τα ξημερώματα της 4^{ης} Ιουνίου 1989.

Τρεις δεκαετίες μετά, η τεράστια εξέγερση της κινεζικής εργατικής τάξης παραμένει ένα σημαντικό παράδειγμα αντιγραφειο-

κρατικής πάλης. Η ήττα της κόστισε πολλά τόσο στο κινέζικο όσο και στο παγκόσμιο προλεταριάτο. Από τη μία, η βίβανυση καταστολή που εξαπέλυσε το γραφειοκρατικό καθεστώς στο όνομα του «σοσιαλισμού», σε συνδυασμό με τον αυταρχισμό του σταλινικού καθεστώτος στην ΕΣΣΔ, οδήγησε σε δυσφήμιση της σοσιαλιστικής εναλλακτικής, αλλά και σε μία απομάκρυνση των μαζών από την ιδεολογία του κομμουνισμού και την πάλη για την προλεταριακή επανάσταση. Από την άλλη, η ήττα αυτή άνοιξε πρακτικά το δρόμο για την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Κίνα, την ένταση της της εκμετάλλευσης και την ανάδυση, δύο δεκαετίες μετά ενός επίφοβου κινέζικου ιμπεριαλισμού.

Η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και η παλινόρθωση του καπιταλισμού δεν ήταν αποτέλεσμα μιας ειδικής συγκυρίας ή προϊόν συνωμοσίας. Όπως είχε προβλέψει ο Τρότσκι μιλώντας για την ΕΣΣΔ (την ανάλυση συνέχισε μεταπολεμικά η 4η Διεθνής για όλα τα συναφή καθεστώτα), μετά την επικράτηση του σταλινισμού, δύο ήταν τα ιστορικά ενδεχόμενα, που έμπαιναν με έναν διαζευκτικό τρόπο: είτε μια πολιτική επανάσταση της εργατικής τάξης θα συνέτριβε την γραφειοκρατία, διατηρώντας τις κοινωνικές κατακτήσεις (εθνικοποιημένη οικονομία κ.λπ.) και εγκαθιδρύοντας μια πραγματική σοσιαλιστική δημοκρατία, ανοίγοντας τον δρόμο για το προχώρημα προς τον σοσιαλισμό – είτε η γραφειοκρατία, προσπαθώντας να επικυρώσει τα προνόμιά της, θα μετατρέποταν σε νέα αστική τάξη, οδηγώντας στην καπιταλιστική παλινόρθωση. Η σφαγή της Τιεν Αν Μεν σφράγισε με προλεταριακό αίμα τη δεύτερη προοπτική, το ιστορικό πωσγύρισμα στην κινέζικη εκδοχή του.

■ *Μάριος Ιωαννίδης*

47 χρόνια από την νίκη της Βιετναμέζικης Επανάστασης

Η επίδραση της Οκτωβριανής Επανάστασης και η ίδρυση της 3ης Διεθνούς ήταν καθοριστική για το παγκόσμιο προλεταριάτο. Αυτή η περίοδος σηματοδοτεί μία τεράστια ανάπτυξη του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος παγκοσμίως, από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, μέχρι τις καθυστερημένες αποικιακές/μισό-αποικιακές χώρες.

Πολύ γρήγορα, ήδη από την δεκαετία του 1920, οι χώρες της νοτιοανατολικής Ασίας ιδρύουν τα δικά τους Κομμουνιστικά Κόμματα, π.χ. τα ΚΚ Κίνας και Ινδοκίνας (γαλλική αποικία που περιλάμβανε το Βιετνάμ, την Καμπότζη και το Λάος) κ.ά. Η γρήγορη μαζικοποίηση των ΚΚ στην περιοχή, οφείλεται στην άγρια εκμετάλλευση των ντόπιων λαών από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Με το ξέσπασμα του Β' Π.Π., η Ιαπωνία κατέλαβε το σύνολο των αποικιακών κτήσεων των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στη νοτιοανατολική Ασία (από την Μαντζουρία και την Κορέα στον βορρά, μέχρι την Ινδοκίνα και την Ινδονησία στον νότο).

Στην δεκαετία του 1930 κάνουν την εμφάνισή τους στο Βιετνάμ και οι τροτσκιστικές δυνάμεις, με εξέχουσα ηγετική φυσιογνωμία τον Θα Θου Θάο. Για τους τροτσκιστές της Ινδοκίνας ήταν ξεκάθαρο πως μόνο η σοσιαλιστική επανάσταση μπορεί να απελευθερώσει τις αποικίες εφαρμόζοντας την στρατηγική της διαρκούς επανάστασης. Σημαντική ήταν η συμβολή τους στο βιετναμέζικο εργατικό κίνημα, προσπαθώντας να υπερασπίσουν την ταξική ανεξαρτησία των αγώνων τους. Όμως, οι Βιετναμέζοι τεταρτοδιεθνιστές δεν είχαν απέναντί τους μόνο τους Γάλλους και Ιάπωνες ιμπεριαλιστές,

αλλά και την λύσσα των σταλινικών, επειδή αμφισβητούσαν την σταλινοποιημένη 3η Διεθνή και ποτέ δεν υποτάχθηκαν στις επιταγές της γραφειοκρατίας. Οι τροτσκιστές ήταν αυτοί που υπέστησαν τις μεγαλύτερες απώλειες από τους ιμπεριαλιστές, αλλά και όσοι επιβίωσαν από τον πόλεμο, δεν απέφυγαν τις διώξεις και τις εκτελέσεις των σταλινικών του ΚΚ Βιετνάμ.

Η εκδίωξη των αποικιοκρατών από τους Ιάπωνες, είχε ως αποτέλεσμα να αναλάβουν τον αγώνα ενάντια στην αιμοσταγή κατοχή της Ιαπωνίας οι εργάτες και φτωχοί αγρότες της υπαίθρου, υπό την προδοτική καθοδήγηση των σταλινικών ΚΚ. Κατά την διάρκεια της ιαπωνικής κατοχής της Ινδοκίνας, το ΚΚ Βιετνάμ, συγκρότησε τους Βιετμίνχ, που πάλεψαν ενάντια στους κατακτητές. Η ήττα και η συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας μετά τη Χιροσίμα και το Ναγκαασάκι, δημιούργησε ένα κενό εξουσίας στο Βιετνάμ που το κάλυψαν άμεσα οι Βιετμίνχ, με την κατάληψη του Ανόι και την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Λαϊκής Δημοκρατίας του Βιετνάμ στις 2/9/45. Αυτό, όμως, πήγαινε κόντρα στη γραμμή του Κρεμλίνου! Γραμμή που καθοριζόταν από τη συμφωνία της Γιάλτας στην οποία η γραφειοκρατία της Μόσχας μοίρασε τον κόσμο μαζί με τους ιμπεριαλιστές συμμάχους της, χαρίζοντας τα 2/3 του πλανήτη στη σφαίρα επιρροής τους. Κάτι που τα ΚΚ Κίνας και Βιετνάμ δεν ήταν πρόθυμα να αποδεχθούν.

Στο άκουσμα της βιετναμέζικης επανάστασης, η Γαλλία αντέδρασε άμεσα με την αποστολή στρατευμάτων για να καταστείλουν την επανάσταση. Έτσι, το Βιετνάμ έγινε από τα πρώτα θέρετρα του ψυχρού πολέμου, ως εστία σύγκρουσης μεταξύ των δυτικών

ιμπεριαλιστών και του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού». Τότε ο Βο Νγκουγιέν Γκιάπ, ο «κόκκινος Ναπολέων», στρατιωτικός και πολιτικός ηγέτης της επανάστασης, ανέλαβε την ίδρυση του Βιετναμέζικου Λαϊκού Στρατού. Η νίκη των Βιετμίνχ επικυρώθηκε με την ταπεινωτική ήττα των Γάλλων στην μάχη του Ντιεν Μπιεν Φου, τον Μάιο του 1954, που σηματοδότησε το τέλος της γαλλικής αποικιοκρατίας στην Ινδοκίνα. Στο Συνέδριο της Γενεύης, οι ιμπεριαλιστές διχοτόμησαν το Βιετνάμ, με το βόρειο κομμάτι να περνά στον έλεγχο των Βιετμίνχ, ενώ το νότιο μετατρέποταν σε ένα αμερικάνικο προτεκτοράτο. Η βιετναμέζικη επανάσταση, όμως, θα συνεχιζόταν μετά από λίγα χρόνια, με αντίπαλα στρατόπεδα τους Βιετκόνγκ (Εθνικό Μέτωπο για την απελευθέρωση του Νότιου Βιετνάμ) από την μία, με τις ΗΠΑ και την κυβέρνηση ανδρείκελων του Νότιου Βιετνάμ που αυτές εγκατέστησαν από την άλλη.

Η εισβολή των ΗΠΑ στο Βιετνάμ το 1957, είναι μια πρωτοφανής ιμπεριαλιστική επέμβαση. Ο Έβδομος Στόλος και τα βομβαρδιστικά B52 κατέστρεφαν τα πάντα στο πέρασμά τους. Με εξαίρεση την ατομική βόμβα, χρησιμοποιούνται όλα τα όπλα και τα μέσα που διέθετε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Χαρακτηριστικά, οι ΗΠΑ έριξαν στο Βιετνάμ τις διπλάσιες βόμβες από αυτές που χρησιμοποιήθηκαν στον Β' Π.Π. Οι ανθρώπινες απώλειες ήταν τρομακτικές. Οι ΗΠΑ μέτρησαν σχεδόν 70.000 νεκρούς, ενώ το οικονομικό κόστος του πολέμου έγινε

αβάσταχτο. Οι εκατόμβες νεκρών, η αγανάκτηση για τον άδικο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και η ηρωική αντίσταση του βιετναμέζικου προλεταριάτου, διαμόρφωσαν τις πιο γόνιμες συνθήκες για την ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού κινήματος στον δυτικό κόσμο και στο εσωτερικό των ΗΠΑ, με αποκορύφωμα τον διεθνή Μάη του 1968. Η γιγάντωση των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων στις ΗΠΑ, ανάγκασαν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό να αποσυρθεί σταδιακά από τον πόλεμο στο Βιετνάμ. Τα αμερικανικά στρατεύματα άρχισαν να αποχωρούν το 1973, ενώ το Βόρειο Βιετνάμ προχωρούσε στην τελική αντεπίθεση που έληξε τον Απρίλη του 1975 με την πτώση της Σαϊγκόν. Ένα χρόνο μετά, το Βόρειο και το Νότιο Βιετνάμ ενώθηκαν, συγκροτώντας τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία του Βιετνάμ.

Η σοσιαλιστική επανάσταση στο Βιετνάμ και η ήττα των Ιαπώνων, των Γάλλων και κυρίως των Αμερικανών ιμπεριαλιστών από τον ηρωικό βιετναμέζικο λαό, μία σύγκρουση Δαβίδ και Γολιάθ, αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για το σύνολο του παγκόσμιου προλεταριάτου και μας υπενθυμίζει, παρά τις αντιξοότητες, ποιο είναι το ιστορικό καθήκον της τάξης μας.

■ *Γρηγόρης Καρβούνης*

48 χρόνια από την Επανάσταση των Γαρυφάλλων

Έχουν περάσει 48 χρόνια από την ιστορική «Επανάσταση των Γαρυφάλλων» στη Πορτογαλία, η οποία αποτέλεσε το αποκορύφωμα του μεγαλειώδους επαναστατικού ρεύματος της περιόδου '65 -'75. Στις 25 Απριλίου του 1974 με πρωτοβουλία του «Κινήματος Ενόπλων Δυνάμεων» (ΜΕΑ) ανατρέπεται μέσα σε μια μέρα ο δικτάτορας Καετάνο, ο οποίος συνέχιζε τη μακροβιότερη δικτατορία της σύγχρονης ιστορίας που είχε επιβάλλει ο Σαλαζάρ από το 1926.

Η Πορτογαλία του 20ού αιώνα, παρά τις εκτενείς αποικίες σε Ασία και Αφρική, είχε αποτύχει να παραμείνει ανταγωνιστική στην παραγωγικότητα και στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας. Το 1917, μόλις 130.000 εργαζόμενοι δούλευαν σε μικρές βιομηχανίες από έναν πληθυσμό 6 εκατομμυρίων. Σχεδόν όλα τα κέρδη αντλούνταν από την υπερεκμετάλλευση των αποικιακών εργατών και από την άνιση ανταλλαγή, δηλαδή, εισάγοντας φτηνές πρώτες ύλες και εξαγοντας ακριβά τελειωμένα προϊόντα. Όμως το κόστος διατήρησης των αποικιών γιγαντώνονταν, αφού εκεί είχαν ξεσπάσει μεγάλα αντι-αποικιακά κινήματα ως απάντηση στις άθλιες συνθήκες εκμετάλλευσης. Το 1971 οι στρατιωτικές δαπάνες έφτασαν στο 49% του προϋπολογισμού και αυτό την ίδια ώρα που το 25% της Πορτογαλίας ζούσε σε συνθήκες εξαθλίωσης. Απέναντι σε όλα αυτά οργανώθηκε η ανταρσία του ΜΕΑ αποτελώντας κατά κάποιο τρόπο μια πολιτική επανάσταση για να ανέλθουν στην εξουσία οι πιο «εκσυγχρονιστικές» μερί-

δες της αστικής τάξης. Όμως αυτό ήταν το έναυσμα που έδωσε στον χρόνια καταπιεσμένο λαό την ευκαιρία να ξεκινήσει και τη δική του επανάσταση.

Μετά τη πτώση της δικτατορίας, το ΜΕΑ συγκρότησε προσωρινή κυβέρνηση με τη συμμετοχή του Σοσιαλιστικού Κόμματος και του Κομμουνιστικού Κόμματος, τα οποία παρά τα μεγάλα λόγια έσπευσαν να διαφυλάξουν την «δημοκρατική ομαλότητα». Παρά τις προσπάθειές τους, η εργατική τάξη έδειξε από τη πρώτη στιγμή πως ήταν αποφασισμένη να εισβάλλει δυναμικά στο προσκήνιο. Κατέκλεισαν τους δρόμους και καλούσαν τους φαντάρους να ενωθούν μαζί τους βάζοντας τριαντάφυλλα στις κάνες των όπλων τους και δίνοντας στην επανάσταση το όνομα «Επανάσταση των γαρυφάλλων». Αυτό που ακολούθησε ήταν ένα μεγάλο απεργιακό κύμα που ανάγκασε την προσωρινή κυβέρνηση να ανεβάσει τους μισθούς 30%. Όμως οι εργάτες δε σταμάτησαν εκεί και προχώρησαν σε μαζικές καταλήψεις εργοστασίων.

Τρομοκρατημένοι από αυτή την κατάσταση και έχοντας χάσει το κίνητρο της φθηνής πορτογαλικής εργατικής δύναμης, πολλοί καπιταλιστές εγκατέλειψαν τα εργοστάσιά τους και μετέφεραν τα κεφάλαιά τους στο εξωτερικό με τους εργάτες να συνεχίζουν να τα λειτουργούν μόνοι τους. Άστεγοι και φτωχοί προχώρησαν σε 20.000 καταλήψεις σπιτιών και δημόσιων κτηρίων μέχρι τον Απρίλη του 1975, ενώ κάποιες προσπάθειες της κυβέρνησης να περιορίσουν αυτό το φαινόμενο, απαντήθηκαν με μαζικές διαδηλώσεις φωνάζοντας «Σπίτια

ναι, Παράγκες όχι!». Στήθηκαν λαϊκές συνελεύσεις, αυτοδιαχειριζόμενα ιατρεία και πολιτιστικοί χώροι, ενώ μια τεράστια διαδήλωση επέβαλε την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων.

Η κυβέρνηση και το ΜΕΑ βλέποντας τη κατάσταση να ξεφεύγει από τα στενά αστικοδημοκρατικά όρια τα οποία ήταν διατεθειμένη να δεχτεί, έστειλε τον στρατό να καταστείλει τις απεργίες και τις καταλήψεις, όμως οι φαντάροι συχνά ενώνονταν με τους εξεγερμένους. Έτσι, τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια του στρατού δημιούργησαν το SUV (Στρατιώτες Ενωμένοι θα Νικήσουμε), ενώ παράλληλα οργανώθηκαν εργοστασιακές επιτροπές που έδιναν έναν σκελετό στον αγώνα. Όλα αυτά έδειχναν πως η Πορτογαλία εισέρχονταν σε μια επαναστατική κατάσταση. Η αστική τάξη αντιλαμβανόμενη τον κίνδυνο, προχώρησε γρήγορα στην οργάνωση δυο πραξικοπημάτων, τον Σεπτέμβρη του 1974 και τον Μάρτη του 1975, με επικεφαλής τον φασίστα στρατηγό Σπινόλα. Όμως η άμεση αντίδραση των εργαζομένων σε συναδέλφωση με τους φαντάρους τσάκισαν τις απόπειρές τους και έτρεψαν σε φυγή τον Σπινόλα. Η ισχύς και η αποφασιστικότητα των μαζών ήταν τεράστια, αλλά αυτό που έλειπε ήταν ένα ισχυρό επαναστατικό κόμμα να κατευθύνει την κοινωνική δύναμη προς τη κατάληψη της εξουσίας.

Αυτή την έλλειψη εκμεταλλεύτηκαν οι ιμπεριαλιστές ώστε μέσω της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας να εξαπολύσουν μια τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία για τον κίνδυνο μιας «κομμουνιστικής δι-

κτατορίας» ώστε να σβήσουν τις κινητοποιήσεις. Επίσης το σταλινικό ΚΚΠ και ο ηγέτης του, Αλβάρο Κουνιάλ χαρακτηρίζαν ως «αριστεριστικές προβοκάτσιες» τις καταλήψεις και το κίνημα του στρατού και επικεντρώθηκαν στις επερχόμενες εκλογές, όπου ηττήθηκαν κατά κράτος από το ΣΚΠ του Μάριο Σοάρες. Η νέα κυβέρνηση γρήγορα οργάνωσε την αστική αντεπίθεση, και τον Νοέμβριο του 1975 απομάκρυνε από το στρατό τον Οτέλλο ντε Καρβάλιο, πρωταγωνιστή της εξέγερσης του Απρίλη, και μαζί του κάθε προσκείμενο στην επαναστατική αριστερά. Ο Οτέλλο ντε Καρβάλιο, εκμεταλλευόμενος την επιρροή που είχε ακόμα στο στρατό, οργάνωσε μέσω του SUV και τη βοήθεια αριστερών αξιωματικών, ανταρσία σε πολλές μονάδες του στρατού, όμως το ΚΚ την καταδίκασε και κάλεσε τον κόσμο να μείνει στα σπίτια του. Μετά την αποτυχία της ανταρσίας, η κυβέρνηση την χρησιμοποίησε ως πρόσχημα για να καταδιώξει ανελέητα κάθε αριστερό αξιωματικό και φαντάρο στο όνομα της προστασίας της ομαλότητας, ξηλώνοντας παράλληλα τις κατακτήσεις της επανάστασης.

Η επανάσταση των Γαρυφάλλων αποτελεί τρανή απόδειξη των δυνατοτήτων που έχει η εξεγερμένη εργατική τάξη να ανατρέψει τους καταπιεστές της. Το κατόρθωμα αυτό όμως μένει ανολοκλήρωτο αν δεν καταλάβει την εξουσία και δεν εφαρμόσει ένα επαναστατικό πρόγραμμα ώστε να οικοδομήσει στα συντρίμια του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος μια κοινωνία ισότητας και ευημερίας, την σοσιαλιστική.

21 Απριλίου: 55 χρόνια από τη χούντα των συνταγματαρχών

Συμπληρώνονται 55 χρόνια από την επιβολή της δικτατορίας του 1967-74, τη χούντα των συνταγματάρχων, όπως ονομάστηκε. Ήταν μια από τις πολλές δικτατορίες που επιβλήθηκαν στην ελληνική κοινωνία. Από τις πρώτες ώρες της στην εξουσία εξαπέλυσε ένα βάρβαρο και βάνουσο ανθρωποκυνηγήτο –χρωματισμένο με χυδαία αντικομμουνιστική υστερία και προπαγάνδα– απέναντι σε κάθε αγωνιστή, κομμουνιστή και μη. Απαγόρευσε τη λειτουργία των κομμάτων και των συνδικάτων, την ελευθερία του τύπου, των συναθροίσεων και το δικαίωμα της απεργίας. Διέπραξε δολοφονίες, έσυρε χιλιάδες αγωνιστές στις φυλακές και στις εξορίες, ενώ πολλές χιλιάδες ήταν αυτοί που έπεσαν θύματα απάνθρωπων βασανιστηρίων στο ΕΑΤ-ΕΣΑ, την Ασφάλεια ή απλά εξαφανίσθηκαν κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες.

Μετά τη βαρύτατη ήττα του εργατικού κινήματος στον εμφύλιο, η ελληνική αστική τάξη και οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επέβαλαν στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ένα στυγνό καταπιεστικό καθεστώς. Χιλιάδες αγωνιστές φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν και πολλοί εκτελέστηκαν. Το σύνολο ουσιαστικά των κομμάτων και οργανώσεων της εργατικής τάξης κηρύχθηκαν παράνομα, ενώ στα συνδικάτα επιβλήθηκαν διορισμένες διοικήσεις. Εξαιτίας αυτής της κατάστασης, το ποσοστό εκμετάλλευσης της ελληνικής εργατικής τάξης ήταν από τα υψηλότερα στον κόσμο κατά τις δεκαετίες του '50 και '60. Ο ελληνικός καπιταλισμός εκμεταλλεύθηκε τους ευνοϊκούς συσχετισμούς και τη διεθνή συγκυρία και γνώρισε ραγδαία ανάπτυξη. Από την άλλη πλευρά, όμως, η εκβιομηχάνιση δημιούργησε νέους και δυναμικούς

κλάδους και στρώματα της εργατικής τάξης, που σε μεγάλο βαθμό δεν βαρύνονταν με τις οδυνηρές εμπειρίες του παρελθόντος.

Το εργατικό κίνημα, πάρα την ήττα στον εμφύλιο, έδειξε γρήγορα σημάδια ανάκαμψης, με την εμφάνιση μικρών και σποραδικών απεργιών και διαδηλώσεων, που αργότερα πολλαπλασιάστηκαν. Το 1958, η ΕΔΑ/ΚΚΕ, μοναδική νόμιμη έκφραση της αριστεράς, πήρε 25% στις εκλογές. Από τις αρχές του '60 ξέσπασαν μαζικοί εργατικοί και λαϊκοί αγώνες ενάντια στο βάρβαρο μετεμφυλιακό καθεστώς. Το Δεκέμβρη του 1960 απεργγοί οικοδόμοι συγκρούστηκαν με την αστυνομία στο κέντρο της Αθήνας. Το καθεστώς των διορισμένων διοικήσεων έσπασε σε πολλά συνδικάτα και δημιουργήθηκε η κίνηση των «115 Συνεργαζόμενων Εργατοϋπαλληλικών Οργανώσεων», που έδωσε τεράστια ώθηση στους αγώνες και το κίνημα. Παράλληλα, οι αγώνες για δωρεάν παιδεία και η ανάγκη για εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό λόγω της οικονομικής ανάπτυξης άρχισαν να ανοίγουν τις πύλες των πανεπιστημίων σε πολλά παιδιά από εργατικά και λαϊκά στρώματα. Το φοιτητικό κίνημα θα γνωρίσει και αυτό ραγδαία άνοδο και θα σταθεί στο πλευρό των εργατικών αγώνων.

Όλη αυτή η συσσωρευμένη οργή της εργατικής τάξης βρήκε διέξοδο στο ξέσπασμα των «Ιουλιανών». Αφορμή στάθηκε το παλατιανό πραξικόπημα, όταν ο βασιλιάς Κωνσταντίνος, με την στήριξη των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, οργάνωσε την «αποστασία» των περισσότερων βουλευτών της Ένωσης Κέντρου και εξανάγκασε τον Γ. Παπανδρέου να δηλώσει παραίτηση, λόγω της υπόθεσης Γαρουφαλιά. Αυτό το πραξικόπημα, σε συνδυασμό με την τε-

ράστια φτώχεια, τα μεροκάματα πείνας και το μετεμφυλιακό κράτος πυροδότησαν ένα εκρηκτικό λαϊκό κίνημα, που οδήγησε στα γεγονότα των Ιουλιανών. Χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους απαιτώντας την κατάργηση της μοναρχίας, και στις 27 Αυγούστου κηρύχθηκε γενική πολιτική απεργία. Ήταν πια φανερό ότι το κίνημα ξεπερνούσε κατά πολύ τις δημοκρατικές διεκδικήσεις, που μόνο αυτές προωθούσε η ΕΔΑ (μιλούσε για εκδημοκρατισμό του παλατιού και του αστυνομικού κράτους) και η Ένωση Κέντρου, κλώνιζε τα θεμέλια της αστικής εξουσίας όπως αυτή είχε διαμορφωθεί στη μετεμφυλιακή Ελλάδα. Η ηγεσία της ΕΔΑ κατήγγειλε ως «τυχοδιωκτικά» όσα συνθήματα ξέφευγαν από τα όρια της αστικής νομιμότητας και θα «τρώμαζαν» τους αστούς κεντρώους συμμάχους της. Έκανε ό,τι μπορούσε για να περιορίσει το κίνημα σε κοινοβουλευτικά πλαίσια και πέτυχε τελικά να το εκφυλίσει (απουσία και μιας ισχυρής εναλλακτικής δύναμης).

Μετά τα Ιουλιανά, τα αστικά κόμματα ήταν ανίκανα να σχηματίσουν κυβέρνηση που να μπορεί να ελέγξει τις μάζες. Μέχρι το 1967, η μια κυβέρνηση διαδεχόταν την άλλη. Εξαιτίας αυτής της τεράστιας πολιτικής κρίσης και της ανόδου των εργατικών αγώνων (που δεν επέτρεπε στο μεγάλο κεφάλαιο και τα επιτελεία του να επιβάλουν τα μέτρα που ήθελαν μέσω της κοινοβουλευτικής οδού) αλλά και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού (που χρειαζόταν ένα απόλυτα ελεγχόμενο καθεστώς στην Ελλάδα, ώστε να στηρίξει τις εκστρατείες τους ενάντια στα κινήματα των αραβικών λαών, που έθεταν σε κίνδυνο τα συμφέροντά του στον

κρίσιμο χώρο της Μέσης Ανατολής), ερχόταν ως αναγκαστική λύση η επιβολή της δικτατορίας.

Στις 21 Απρίλη, το πραξικόπημα έγινε ανεμπόδιστα, πράγμα που είχε ως συνέπεια την ανακοπή της ανόδου του εργατικού κινήματος, το άγριο χτύπημα των εργατικών οργανώσεων και συνδικάτων. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες και λεηλατήθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Η Χούντα αμέσως έδειξε την ξεκάθαρη ταξική της φύση, καθώς πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στο ελληνικό κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές. Τα μεγάλα μονοπώλια αλώνιζαν με συμφωνίες αποικιοκρατικού χαρακτήρα. Το διάστημα 1968-72 τα βιομηχανικά κέρδη αυξήθηκαν 311%. Το 8ωρο καταργήθηκε σε πολλές επιχειρήσεις, η μετανάστευση άρχισε ξανά, οι εργοδοτικές εισφορές μειώνονταν διαρκώς, τα θανατηφόρα ατυχήματα εκτοξεύθηκαν στους χώρους δουλειάς και η εντατικοποίηση ήταν εξουθενωτική. Αντίθετα από ό,τι λέγεται από τους υπερασπιστές της, η χούντα παρέδωσε το 1974 μια οικονομία πνιγμένη στον πληθωρισμό και με αυξημένο το δημόσιο χρέος. Η χούντα θα πέσει μετά την Εξέγερση του Πολυτεχνείου (και υπό το βάρος της τεράστιας ήττας του ελληνικού καπιταλισμού στην Κύπρο), ανοίγοντας το δρόμο για μια περίοδο εξαιρετικά σημαντικών αγώνων και κατακτήσεων.

■ Αχιλλέας Μ.

Στις 4 Απρίλη ιδρύθηκε ο παγκόσμιος τρομοκράτης, το NATO

■ Κιτσώνης Ευάγγελος

Στις 4 Απριλίου 1949 με αφορμή την έναρξη του Ψυχρού Πολέμου δημιουργήθηκε το κύριο όργανο στην υπηρεσία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ο πιο ισχυρός παγκόσμιος τρομοκράτης, το NATO. Δημιουργήθηκε από 12 κράτη: ΗΠΑ, Καναδά, Μ. Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Πορτογαλία, Ισλανδία, Νορβηγία και Δανία. Το 1952 εντάχθηκαν Ελλάδα και Τουρκία, το 1955 η Δυτική Γερμανία και το 1982 η Ισπανία. Κύριο καθήκον της συμμαχίας του NATO ήταν ο στρατιωτικός εξοπλισμός απέναντι στη Σοβιετική Ένωση και οποιασδήποτε απόπειρας ανατροπής του καπιταλισμού, ενισχύοντας τις αστικές τάξεις ενάντια στα εργατικά κινήματα που αναπτύσσονταν μετά τον Β' Π.Π.

Η πρώτη ανάμειξη του ήταν στον πόλεμο της Κορέας το 1950 (η Ελλάδα στα πλαίσια του ΟΗΕ θα στείλει στρατό ξηράς και αεροπορίας), προχώρησε σε αρκετές άμεσες ή έμμεσες επεμβάσεις σε ξένα εδάφη σχεδόν πάντα υπό την μαεστρία των ΗΠΑ και σε συνεργασία με τις μυστικές τους υπηρεσίες. Ο κατάλογος είναι ατελείωτος: στην Αίγυπτο το 1951-1956, το 1952 στην Τυνησία και στο Μαρόκο, το 1953 στο Ιράν με την ανατροπή της κυβέρνησης Μοσαντέκ, το 1954 στην Γουατεμάλα με την βίαιη ανατροπή της κυβέρνησης, στο Λίβανο, το Ιράκ και στα Αραβικά Εμιράτα το 1958, στο Κονγκό το 1960 με την δολοφονία του ηγέτη Λουμούνπα. Το 1962 απείλησε τον πλανήτη με πυρηνικό όλεθρο με την κρίση των πυραύλων στην Κούβα. Το 1964 ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εισβάλλει στο Βιετνάμ και ύστερα από 9 χρόνια ηττήθηκε. Το 1966 στον Παναμά, ξανά στη Γουατεμάλα το 1966-67, στην Ελλάδα το 1967 εμπλέκεται στη χούντα, την ίδια χρονιά στον πόλεμο των έξι ημερών στις αραβικές χώρες, στην Καμπότζη το 1969-1975, στο πραξικόπημα και στην δολοφονία του Αλιέντε στην Χιλή το 1973, το 1973 στην Αίγυπτο και την Συρία, το 1974 με το πραξικόπημα στην

Κύπρο, το 1978 στήριξε την εισβολή του Ισραήλ στον Λίβανο, το 1981-1990 στηρίζοντας τους αντικαθεστωτικούς στη Νικαράγουα, το 1981 προσπαθούν να δολοφονήσουν τον Καντάφι στην Λιβύη, το 1982 εισβάλουν ξανά στο Λίβανο, το 1983 στη Γρανάδα, το 1987 οι ΗΠΑ παρεμβαίνουν στον πόλεμο Ιράκ - Ιράν και το 1989 εισβάλουν στον Παναμά. Το 1991 εξαπολύουν επίθεση κατά του Ιράκ με τον πόλεμο του Κόλπου.

Έπειτα από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, το NATO όχι μόνο δεν διαλύθηκε, αλλά, απεναντίας, ισχυροποιήθηκε στον μέγιστο βαθμό με την ένταξη χωρών που ανήκαν στο διαλυμένο πια Σύμφωνο της Βαρσοβίας ή ακόμη και στην ΕΣΣΔ. Το 1999, η Πολωνία, η Τσεχία και η Ουγγαρία, έγιναν πλήρη μέλη του NATO. Στη συνέχεια Ρουμανία, Εσθονία, Βουλγαρία, Σλοβακία, Σλοβενία, Λιθουανία και Λετονία (2004), Κροατία και Αλβανία (2009), το Μαυροβούνιο (2017) και η Βόρεια Μακεδονία (2020).

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, οι ΗΠΑ και το NATO προχώρησαν στον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, καθώς το καθεστώς -παρά τα προβλήματά του- δεν έπεσε σαν χάρτινος πύργος όπως στην ΕΣΣΔ. Η εισβολή στην Γιουγκοσλαβία, έγινε με πρόσχημα το σταμάτημα του «εμφυλίου πολέμου» (1992-1995) που οι ίδιοι οι ΗΠΑ και το NATO δημιούργησαν. Το NATO προχώρησε σε εννιάμηνη επιχείρηση αεροπορικών βομβαρδισμών που τελείωσε τον Σεπτέμβριο του 1995. Από την άλλοτε ισχυρή ενωμένη Γιουγκοσλαβία απέμειναν μόνο η Σερβία και το Μαυροβούνιο. Τον Δεκέμβριο, το NATO ανέπτυξε στη χώρα μια πολυεθνική δύναμη 60.000 στρατιωτών και προχώρησε στη δεύτερη και πιο αιματηρή επέμβαση στη Σερβία το 1999. Οι βομβαρδισμοί ξεκίνησαν στις 24 Μαρτίου του 1999 και διήρκεσαν 78 μέρες. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον και άλλοι «δημοκρατικοί» ηγέτες της Δύσης ισχυρίζονταν ότι ο πόλεμος ήταν «ανθρωπιστικός». Οι ιμπεριαλιστές φονιάδες βομβάρδισαν πάνω από

200 γιουγκοσλαβικές πόλεις, Το Βελιγράδι δέχθηκε 212 επιθέσεις και από τις 2.500.000 βόμβες που έπεσαν στη Γιουγκοσλαβία, οι νεκροί υπολογίζονται σε πάνω από 5.000 και σε δεκάδες χιλιάδες οι τραυματίες.

Έπειτα από τις επιθέσεις στις ΗΠΑ στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, στους Δίδυμους Πύργους και το Πεντάγωνο, το NATO και οι ΗΠΑ εισβάλουν στο Αφγανιστάν το φθινόπωρο του 2001. Τον Αύγουστο του 2021 τα στρατεύματα αποσύρονται ταπεινωμένα και ηττημένα από τους Ταλιμπάν.

Από το 2014 το NATO προσπαθεί πραξικοπηματικά να εντάξει την Ουκρανία. Εξόπλισε φασιστικές οργανώσεις για να καθαρίσει τον φιλωρώσο πρόεδρο. Η Ρωσία αποφάσισε να επέμβει ενισχύοντας τις αποκαλούμενες Λαϊκές Δημοκρατίες του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ και να προσαρτήσει την περιοχή της Κριμαίας.

Τα πρόσφατα γεγονότα

Στις 10/12, με επιστολή του υπουργείου Εξωτερικών της, η Ρωσία κατήγγειλε τη «Δύση» ότι προετοιμάζεται, μέσω του καθεστώτος του Κιέβου, να επιτεθεί στρατιωτικά στο Ντονμπάς, τις ανατολικές περιοχές της Ουκρανίας. Το NATO εξαπέλυσε ένα σχέδιο επέκτασής του προς τα σύνορα της Ρωσίας. Είχε ήδη υπάρξει νατοϊκή πρόσκληση ένταξης το 2008 προς τη Γεωργία και την Ουκρανία. Στις 17/12, η Ρωσία παρέδωσε στις ΗΠΑ και στις χώρες-μέλη του NATO δύο σχετικά προσχέδια συνθηκών, ζητώντας «εποικοδομητική απάντηση» σ' αυτές τις «εγγυήσεις ασφαλείας». Στις 26/1, ΗΠΑ και NATO απάντησαν αρνητικά, κατηγορώντας τη Ρωσία ότι ετοιμάζεται να εισβάλει στην Ουκρανία. Στις 29/1, η Ρωσία απάντησε με επιστολή, υπενθυμίζοντας τις συμφωνίες της Κωνσταντινούπολης (1999) και Αστάνα (Καζακστάν, 2010) και κατηγορήσε τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, όπως είναι αλήθεια, ότι την εξαπάτησαν καταπατώντας τις προφορικές υποσχέσεις του 1990 ότι δεν θα διευρυνθεί το NATO.

Ο Πούτιν, με αντικομμουνιστικά και αντιμπολσεβίκικα συνθήματα, διέταξε την ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας στις 24/02 εγκαινιάζοντας μια νέα ιστορική περίοδο αμφισβήτησης του συσχετισμού των δυνάμεων στην Ευρώπη. Η ταπεινωτική ήττα των ΗΠΑ-ΕΕ στο Αφγανιστάν, η οικονομική κρίση που έχει ξεσπάσει ιδιαίτερα έντονα στις χώρες των δυτικών ιμπεριαλιστών, η μετατόπιση των συσχετισμών σε βάρος τους (άνοδος Κίνας, ήττες τους σε Λ. Αμερική, Μ. Ανατολή κ.ά.), τους σπρώχνουν να προσπαθήσουν να ανακτήσουν το χαμένο έδαφος και να αντιστρέψουν την υποβάθμισή τους. Η κατάσταση αυτή βάζει τους λαούς όλου του κόσμου μπροστά σε νέους τρομακτικούς κινδύνους, φέρνοντας όλο και πιο κοντά τον κίνδυνο μιας γενικευμένης αντιπαράθεσης και σύγκρουσης των μεγάλων δυνάμεων της εποχής μας.

70 χρόνια από την είσοδο της Ελλάδας στο NATO

Στις 18 Φεβρουαρίου 1952, η συμμαχία διευρύνεται με την προσθήκη της Ελλάδας και της Τουρκίας. Ο ελληνικός καπιταλισμός είχε μόλις βγει νικητής από το πρώτο θερμό επεισόδιο στην ψυχροπολεμική περίοδο του εμφυλίου, βοηθούμενος από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και την σταλινική τακτική της Σοβιετικής Ένωσης. Η απώλεια της Ελλάδας θα στοίχιζε αρκετά στους δυτικούς ιμπεριαλιστές αλλά και τη σοβιετική γραφειοκρατία. Για την σταλινική ηγεσία, μία νίκη του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα θα έθετε σε αμφισβήτηση την κυριαρχία της μετά και την νίκη του γιουγκοσλαβικού αντάρτικου με την δημιουργία της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας. Η νίκη του ελληνικού εργατικού κινήματος θα ήταν εφικτή μόνο με μία ρήξη με την σταλινική γραφειοκρατία και οι προϋποθέσεις για τα Ενωμένα Σοσιαλιστικά Βαλκάνια θα ήταν ένα χτύπημα, τόσο για τους γραφειοκράτες, όσο και για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Ο Στάλιν ήταν ο νεκροθάφτης της επανάστασης για την Σοβιετική Ένωση αλλά και για όλες τις χώρες του πλανήτη. Η ένταξη της Ελλάδας και της Τουρκίας δημιούργησε ένα ορμητήριο στη Μέση Ανατολή, ένα προπύργιο για την περικύκλωση της Σοβιετικής Ένωσης.

Εβδομήντα χρόνια μετά, η χώρα μας έχει γίνει ορμητήριο του NATO. Ενώ οι εξοπλισμοί θεριεύουν σε όλη την Ευρώπη και η φωτιά του πολέμου απειλεί να εξαπλωθεί, η κυβέρνηση Μητσοτάκη και οι τυχοδιώκτες όλων των αστικών κομμάτων και όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων, έχουν μετατρέψει τη χώρα μας σε προπύργιο των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ ενάντια στη Ρωσία. Κατασκοπευτικά αεροπλάνα απογειώθηκαν από τη βάση της Σούδας και της Αλεξανδρούπολης. Ξεκίνησε η μεγάλη στρατιωτική άσκηση «Ηνίοχος», με τη συμμετοχή πάνω από 140.000 NATOϊκών στρατιωτών, 130 αεροσκαφών, 140 πλοίων, 5 αεροπλανοφόρων σε διάταξη μάχης.

Στη χώρα μας, πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι δεν θα πολεμήσουμε για τα συμφέροντα ούτε των ΗΠΑ-NATO ούτε της ντόπιας ελίτ, που σπέρνει φτώχεια, ανεργία, εξαθλίωση και θάνατο! Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχοί να οργανώσουμε ένα ισχυρό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Με απεργίες και διαδηλώσεις, με αντιπολεμικές επιτροπές και συνελεύσεις, σε κάθε χώρο δουλειάς, γειτονιά, σχολείο και σχολή, χρησιμοποιώντας όλα τα απαραίτητα μέσα προστασίας και ασφαλείας μας, πρέπει να πολεμήσουμε για να κλείσουμε τις βάσεις του NATO. Να πολεμήσουμε για να μπλοκάρουμε κάθε συμμετοχή στις πολεμικές συρράξεις των ιμπεριαλιστών! Αυτός ο αγώνας, μέσα στην ίδια μας τη χώρα, είναι η καλύτερη εγγύηση ενάντια στην φρίκη του πολέμου. Θα είναι η πιο μεγάλη συμβολή στον αγώνα όλων των λαών που απειλούνται και δοκιμάζονται από τον πόλεμο.

